

Albislam.Com
e B o t u a r
01 REXHEB - 1424 / 29 GUSHT 2003

Me emrin e All-llahut, Mëshiruesit,
Mëshirëbërësit

Përmbajtja:

Aktuale-

A ka Turqia një hartë rruge?

"Ekstremizmi Islamik" mund të shpëtojë
qytetërimin perëndimor

Kush do ta paguaj faturën e ndërtimit të
Irakut?

Kush hyn në "shtëpinë e bardhë" është i
sigurtë!

Artikuj-

Kuiz: A je ti një kundërshtar i prindërve?

Përse na duhet të besojmë?

I lartësuar është Ai nga të pasurit fëmijë

Mashtimet e shejtanit

Hutbe-

Jetesa e të lumturve

Tema-

Krijesat janë ato që kanë nevojë për
Allahun

Zemërbardhët

Ndikimi i besimit të vërtetë për qëndrimin
në rrugën e drejtë

Si e meritojmë fitoren?

Gruaja dhe familja-

Këshillë dhe pendim

Femra në fushëbetejë

Gruaja dhe statusi i saj në ymmetin
musliman

Si ta sjellim bereqetin në shtëpi?

Dijetarët dhe mendimtarët-

Imam En-Nesai

Ibën Sel-lam

Ibën Maxhe

Ibën Abdil Berr

Libri-

Morali i lartë

faqe islame në gjuhën shqipe
edicion i botuar
viti i parë
nr: 1

botues: ALBISLAM

kryeredaktor: Ramadan Ramadani
redaksia: Bekir Halimi
Talha Kurtishi
Alajdin Idriz
redaktor teknik: Azem Zaimi

www.albislam.com
albislam@albislam.com

str: 386 no: 11 lokal: 44
1000 Shkup
fax: +389 2 3290 408

Me emrin e All-llahut, Mëshiruesit,
Mëshirëbërësit.

Falënderimi i takon All-llahut, Atë e falënderojmë dhe prej Tij ndihmë dhe falje kërkojmë. Kërkojmë strehim tek All-llahu prej të keqes të vetvetes dhe veprave tona të shëmtuara. Kë udhëzon All-llahu s'ka kush e lajthit dhe kë e humb Ai, s'ka kush e udhëzon. Dëshmoj se përveç All-llahut, Një dhe që nuk ka ortak, s'ka hyjni tjetër, dhe dëshmoj se Muhammedi është rob i Tij dhe i Dërguar i Tij.

Albislam.Com është faqe islame në gjuhën shqipe, duke marrë parasysh sygjërimet e vizitorëve dhe lexuesve të kësaj faqe, redaksia vendosi që të botojë këtë përzgjedhje mujore nga materiali i publikuar në www.albislam.com. Gjegjësisht para jush keni artikujt e publikuar në Albislam.Com deri më 01- Rexheb-1424.

Lus All-llahun e Lartësuar me emrat e Tij të bukur dhe cilësitë e Tij të larta, që ta bëjë këtë vepër të sinqertë, vetëm për hir të Fytyrës së Tij Fisnike. E lus që të na bëjë dobi në jetë dhe mbas vdekjes, të ketë dobi ai i cili e lexon, e shpërndan apo është shkaktar për këte, me të vërtetë Ai është pronar i kësaj dhe i Plotfuqishëm.

Paqja dhe mëshira e All-llahut qofshin mbi të Dërguarin e Allahut, familjen, shokët e tij dhe mbi të gjithë të tjerët të cilët i pasojnë ata me të mira deri në Ditën e Gjykimit.

Ramadan Ramadani
Albislam.Com
kryeredaktor

Shkup
Rexheb-1424

A ka Turqia një hartë rruge?

Habia që përjetuam nga ajo që bënë SHBA-të në Sulejmanie, në të vërtetë nuk është një habi si ajo që do kishim ndaj një gjëje të papritur kjo është habi e të habiturëve! Sidoqoftë Turqia është vend i të habiturëve. Pas rënies së Sovjetëve e deri sot bota po përjeton një ndërrim të madh, rrjedha historike shkonte shtigjeve të reja, nuk doli kush të ketë kuptuar drejtë se çka është duke ndodhur. Nuk them për njerëzit në veçanti, por them për drejtimit politike dhe ideore.

Me grushtshtetin e vitit 1980, e Majta pat përjetuar një disfatë të plotë, vala që ngjitej në vitet e '80 ishte liberalizmi, këte e pasoi islam-izmi. Liberalizmi: ishte gomë shpëtimi për fatet vetanake e atyre që vinin nga e Majta. Duke brohoritur për shoqëri, ata nuk kishin jetuar rinitë e tyre ashtu që liberalizmi, i cili nxirrte në pah individin, i'u bë atyre ilaç. Poashtu liberalizmi jo vetëm individin por i shenjtëronte edhe prosperitetin materialist, kënaqësitë e kësaj bote dhe si e tillë ajo jpte një mundësi ideologjike të paparë për të nxjerrë idhtinë e së kaluarës.

Ata që vazhduan të definojnë veten ende si të majtë, me qëllim të rifreskimit të fjalorit ata i ndryshuan termet, që u kishte kaluar moda, me ato që në atë periudhë ishin në ngritje e sipër: çdokush filloi të fliste për "shoqëri civile", "qeverisje lokale", "identitet". Edhe islam-izmi u rifreskua në fjalor gjatë viteve '80, u largua nga vija nacionaliste dhe shtetërore e viteve '60 dhe '70, bile fitoi pak dukje të një politike kritikuese. Fitoi për të fituar, por nuk mundi të bën rrugë të gjatë me termet e saponjoftuara dhe pas pak kohe filluan të bëjnë patinazh rreth të njëjtave. Partia Refah fliste për "Rendin e Drejtë" (Adil Düzen), në rrafshin popullor për rreth "Milli Gorus"-it veçoritë nacionaliste ruanin rëndësinë e tyre por islam-izmi si një drejtim ideor dita ditës transformohej në një version të liberalizmit ekonomik. Maja të cilën e gjeti Ozali në të Djathtën Qendrore ndikoi në islam-izmin më shumë se sa që duket

nga jashtë. Ata që prodhonin ide në emër të islam-izmit zgjodhën që kërkesat politiko-shoqërore nga kundritë e fetarëve ndaj revolucionit republikan, kryesisht të jenë nga liberalizmi ekonomik. Pra, pasi që pengesa për realizmin e kërkesave të fetarëve ishte "ideologjia zyrtare" dhe formimi i shtetit që pasoi, zgjidhja do ishte zvogëlimi i shtetit. Tezat e ofruara nën titullin "rënia e modernizmit si dhe polemikat e shumta që nuk kishin të mbaruar, nuk shkuan më tej se nxorri të keqen e gjërave që ju imponuan fetarëve në emër të modernizimit. Muslimanët shumë kishin heqë nga modernizimi dhe pasi tani kishte rënë mund të rehatoheshin. Edhe "rënia e shtetit nacional" kishte një kuptim të përafërt me këtë. Kur ndodhi 28 shkurti gjendja ishte kjo përafërsisht. Mu për këtë shkak nuk është i çuditshëm evolucionin e madh dhe i shpejtë i islam-izmit në Ozalizëm pas 28 shkurtit. Në fund të viteve të nëntëdhjeta edhe në emër të së majtës nuk mbeti të flitet për tjetër gjë pos një të folurit gjysmak që përbëhej nga çështjet e BE-së dhe asaj kurde.

Nga ky aspekt, 11 shtatori u bë një kthesë e madhe. Në Perëndim, në emër të luftës kundër terrorit, liberalizmi u zbrit në pozicionin e liberalizmit ekonomik. Islami u regjistrua, drejtpërdrejtë, si një armik i ri. U bë zor të flitet diç edhe në emër të së majtës e edhe në emër të islam-izmit. Arena politike e të së majtës u ngushtua nga brenga për të mos qenë në të njëjtin front me Islamin. Perëndimi humbi besueshmërinë e vjetër për ata që pretendonin të flitnin diç në emër të Islamit. Prapëseprapë çdonjëri orvatej të vazhdonte në rrugën e vet sikur asgjë nuk kishte ndodhur. Mënjëherë pas kësaj erdhi okupimi i Irakut. Në të vërtetë okupacioni i mblodhi nën një ombrellë; ata që definonin veten si të majtë, ata që nga liberalizmi kuptonin edhe liberalizmin politik dhe ate kritik, dhe ata që vinin nga një e kaluar islamiste. Me liberalët që mbanin anën e SHBA-ve definitivisht u ndanë rrugët, por rreth e përqark

puna shumë u përz, u ba tepër zjarr e tym. Në kështoj kushte u bë mjaft vështirë definimi i pozicionit dhe dhënia kuptim e të njëjtit. Nuk kishte përgatitje të mjaftueshme për prodhim të politikës dhe mendimeve përballë imperializmit të përbërë nga bota njëpolëshe, hegjemonia liberale dhe imperisë të SHBA-ve. Aktualisht nuk ka. Pika që e mundon të mjaftën është se kjo ka të bëjë edhe me çështjen kurde. Për ato që vijnë nga një e kaluar islamiste puna është edhe më e ngatërruar; një e kaluar që shkon deri në luftën kundër komunizmit, e ringjalur me Oزالizmin, që e shihte për lavdërim faktin se në banknotën e dollarit është i i shkruar emri i Zotit. Me qenë përballë me SHBA-në që i lakmonte gjatë tërë gjeneratës politike të gjelbërt, është një punë e përzier.

Mu për këtë ende janë në shumicë ata që qëndrimin e tanishëm të SHBA-ve ndaj Turqisë, ende nuk e besojnë, nuk mund ti japin një kuptim, apo që duan ta shohin si një rrjedhë anësore. Mu për këtë pjesa e madhe e islamistëve të mëparshëm, të pozitës, mund ende të mendojnë se të kish kaluar Tezkereja (leja që kërkonin SHBA-të nga Turqia për stacionim të ushtarëve etj. sh.p.) nuk kishin ardhë punët deri në këtë pikë. Mos të orvateni të bindim veten, zhvillimet e fundit janë serioze, ato nuk mund lehtë të sqarohen me koincidençë, lokal, me thyerjen e shpresës të SHBA-ve, e as se kjo është veprim radikal i kësaj thyerje shprese. Të folurit me këto terme për ato që përdorin fjalor diplomatik është e kuptueshme dhe me thënë të vërtetën në këto kushte që jemi, është një qasje mjaft e mençur. Por gjendja është tejet serioze dhe mu tani është koha që çdo gjë ta mendojmë prej së pari. Ardhmëria e atyre që jetojnë në këtë gjeografi kalon nëpër të qenurit kundër okupacionit të SHBA-ve në këto treva dhe të mbrojtjes deri në fund të paqës rajonale. E kundërta e asaj që pretendojnë ata që duan ta bëjnë Turqinë një shkallë për ngritje të imperializmit të SHBA-ve, e ardhmja e Turqisë kalon nëpër insistimin për paqe në rajon. Kjo nuk është një iluzion por mu e kundërta, kjo

është alternativa më realiste, në të kundërtën nuk do ketë mundësi të flitet për një Turqi.

Tani SHBA-të orvaten që të shtynjë Turqinë që me të shpejtë të marrë pozicion, të provokojnë. Në planin afatshkurtër duhet që mos të hyjmë në këtë lojë. Në planin afatmesëm dhe afatgjatë, ejani që çdo send prej fillimit ta polemizojmë; njëzet vjetët e fundit i kaluam si të kotur, duke u bërë se jemi duke menduar, se jemi duke polemizuar. Të ndalemi dhe sërish të mendojmë; si të bëjmë një jetesë në një shtet sekular pa ofenduar muslimanë, si mund të bashkëjetojmë në të njëjtin shtet me kurdët dhe me tjera përkatësi kulturore, pa grindje dhe pa përlëshje, si mund që të bëjmë një solidaritet me fqinjët, në vend se të vijmë me ta fyt për fyt, dhe krejt këto seriozisht dhe sinqerisht t'i flasim. Duhet pasë patjetër një rrugëdalje tjetër nga kjo fortunë, pa shëndrimin e Turqisë dhe rajonit në një zonë luftarake. Turqia nuk ka një hartë rruge. Mos të heqim dorë nga dallimet tona ideore por ama për të mbijetuar patjetër një hartë rruge ta gjejmë. Mos të harrojmë se kohën që patëm e harxhuam pa dhimbës, tani më nuk kemi shumë kohë.

shënime të përkthyesit:

Autorja ka doktoruar në shkencat politike, është kolumniste në një ditore dhe në disa javore. Libri i fundit i saj mban titullin "Islami dhe demokracia - një përallë për ujkun".

Titulli i këtij artikulli i referohet planit paqësor amerikan për lindjen e mesme i emërtuar "Harta e Rrugës"

Sulejmania - qytezë në Irakun verior ku së fundi SHBA robëruan disa ushtarë turk, incident ky i cili pati jehonë të madhe në Turqi.

Milli Gorus - organizata bazë e partisë "Refah" më vonë "Fazilet" dhe "Saadet" aktive dhe prezente me degët e saja edhe në Turqi por edhe jashtë vendit.

Islamizëm — term modern që përdorin kryesisht orientalistët për shpjegim të koncepteve politike të islamistëve. Në shqip, mjerisht, ky term u harxhua duke e përdorur gjatë kohë për emërtimin e fesë islame dhe nga ky shkak në këtë përkthim zgjodhëm këtë variant dallues.

Ozalizëm — sipas të ndjerit Turgut Ozal, kryeministër dhe president i Republikës së Turqisë.

Nuray Mert

Marrë nga: "Gerçek Hayat" nr: 2003-28 (142)

Përktheu: Ramadan Ramadani

18.7.2003

"Ekstremizmi Islamik" mund të shpëtojë qytetërimin perëndimor

Shumica e amerikanëve mund të çuditeshin a ndoshta të fyheshin nëse do të merrnin vesh të vërtetën se arsyeja pse ata janë këtu sot, me pushtetin, kamjen dhe pozicionin e tyre në botë, është drejtpërdrejt e lidhur me Islamin dhe kulturën arabe. Kjo është diçka e vërtetë, pikërisht "ko-këveshurit" dhe "Haxhinjtë" (ashtu siç Limbaugh, Liddy dhe disa të tjerë i quajnë shpesh ata) që Shtetet e Bashkuara po i luftojnë tani, janë përgjegjësit kryesor për superioritetin dhe pushtetin jo vetëm të Shteteve të Bashkuara, por të gjithë botës perëndimore në përgjithësi.

Përmbri faktit që qytetërimi perëndimor filloi në zonën e Gjysmëhënës Pjellore, e njohur gjithashtu si Mesopotamia (Iraku i ditëve të sotme), ka një fakt historik që qëndron përtej debateve të shumta; formimi dhe sofistikimi i kultures arabe çoi në shumë zhvillime shkencore të cilat do ta bënin më vonë Europën djepin e shkencës, mësimit dhe përparimit. Pas institucionalizimit të Islamit përgjatë rajonit të Mesdheut, shtrirja e mësimit dhe kulturës arabe shkonte deri aty sa mbretërit evropianë, mbretërit e krishterë, do t'i dërgonin bijtë dhe bijat e tyre të arsimoheshin në vende muslimane si Kordova dhe Toledo. Kryqëzatat e krishtera që ktheheshin nga Lindja e Mesme tregonin për pasurinë e kulturës arabe, duke nxitur tek evropianët dëshirën për mallrat arabe, dhe për pasojë sollën shkëmbimin dhe formimin e rrugëve tregtare ndërmjet Europës dhe Lindjes së Mesme.

Pasuria e përfituar nga tregtia me arabët çoi në fuqizimin gjithnjë e më në ngritje të qytetshteteve europiane si Venecia dhe Firence të cilat u bënë vendlindja e Rilindjes Europiane. Përparimet arabe në detari, nga astrolabi tek busulla si dhe anija e shpejtë e njohur si karavela, bënë të mundur mbërritjen e evropianëve në Botën e Re. Le të mos harrojmë e të lemë mënjanë faktin që Spanja dhe Portugalia, këto dy superfuqi që mbajtën një monopol virtual mbi eksplorimin në

Botën e Re për kaq pak, ishin 700 vjet nën qytetërimin arab.

Ajo çka do t'i ngacmonte më tepër amerikanët, veçanërisht ata që e quajnë veten të krishterë, është ideja që kultura muslimane dhe arabe mund të jetë jo vetëm vendlindja e qytetërimin perëndimor por dhe shpëtimtari i tij gjithashtu.

Ashtu siç shihet nga të rejtat e përnatëshme kohët e fundit, një luftë është në vazhdim. Sipërfaqësisht ka të bëjë me "terrorizmin" dhe "lirinë", por ka dhe disa zëra të cilët shkojnë në hap më tej duke ia mveshur naftës dhe monedhës (financës), pa përmendur "lebensraum-in" për Izraelin. Ndërkohë që të gjitha këto luajnë një rol, disa ndoshta edhe më të madh, lufta e vërtetë është ndërmjet dy pikpamjeve të botës.

Gjatë debateve në Kombet e Bashkuara ndërmjet mbështetësve të rrejtshëm internacionalist të udhëhequr nga Franca, Gjermania, Rusia, Belgjika dhe Kina në njërin anë dhe nacionalistët, të udhëhequr nga Shtetet e Bashkuara, Britania e Madhe, (dhe Izraeli pas perdes), ajo çka vihej re ishte një rrokopujë shprehjesh në një gjuhë të koduar. Turma e nacionalistëve, e përfaqësuar në debat nga Colin Powell, foli për "Europën e Vjetër" me një përpjekje ndëshkuese për t'i nxjerrë ata që kundërshtonin luftën si disi të prapambetur në mendimin e tyre, si kundërshtarë të atyre që i përkasin Botës së Re, të cilët ishin mendjendritur dhe gjendeshin këtu pikërisht për të shpëtuar njerëzimin nga njerëzit dhe idetë e rrezikshme. Megjithatë dihet që arsyet e grupit internacionalist që kundërshton luftën në Irak nuk kanë të bëjnë me gjë tjetër veçse me mbrojtjen e interesave të tyre ekonomike si dhe mbështetjen e hegjemonisë amerikane në botë në favor të hegjemonisë internacionaliste. Por një gjë u kuptua qartë; në pjesën e "koalicionit të gatshëm", gjendet të paktën një dëshirë për të hequr qafe karakterin dallues e drejtues të mbajtur nga Bota e Vjetër (duke nënkuptuar Lindjen e Mesme) i cili

shërben si një barrierë në ndërtimin e atij Rendi të Ri të Botës që Bushi i Madh e diskutoi më shumë se një dekadë më parë, edhe nëse nënkuptonte që Amerika të shihej si drejtues i tij sesa Kombet e Bashkuara.

Bota arabe/muslimane është prapa në vlerat e saj karshi ``Botës së Re`` dhe vetvetiu Rendit të Ri të botëror. Ajo ndalon abortin dhe kontrollin e lindjeve. Në të ka familje të mëdha, gjë që kundërshtohet në Perëndim, ku familja mesatare ka vetëm dy fëmijë. Ajo kundërshton interesin bankar të cilit Perëndimi i mvësh superioritetin e vet ekonomik. Shoqëria e tyre është një shoqëri e ``mbyllur`` (nuk ka homoseksualitet, pornografi, dhe menyre jetese të ekzagjeruar). Po ashtu ata kanë një shoqëri ``mizore`` (për më se 20 vjet nuk mbajnë ndonjë person në izolim për dënim me vdekje). Dhe si përfundim ata nuk do të luajnë atë lojë që tregu u kërkon atyre, domethënë ata duan vetëm çmimin e burimit të pasurisë së tyre, që është nafta, në vend që t'ia japin atë Perëndimit sa për një copë bukë. Me fjalë të tjera, imazhi që sapo u pikturua këtu është që, bota muslimane është tani ajo çfarë bota e krishterë ka qenë dhe duhet të ishte sot.

Dikush tashmë mund ta dëgjojë zhurmën që del nga goja e shumë të tjerëve që nuk kanë menduar për këtë në mënyrë pak më kritike, veçanërisht të atyre organeve televizive ose radiofonike të cilët e satirizojnë veten si të krishterë. ``Feja e Muhamedit është më e mirë se feja e Jezu Krishtit?!``. Jo, përkundrazi, ajo çka kuptohet këtu është se feja islame i përngjet Krishterimit (të vërtetë) më shumë sesa që i përngjet Krishterimi perëndimor sot. Ai nuk është fare Krishterim përveçse një përzierje e New Age me vlera të caktuara shpirtërore që megjithëse quhen të krishtera, mund të gjenden në pothuajse çdo lloj feje të njohur. Krishterimi ortodoks, përmes dhjetëvjeçarëve të ndikimeve shkatërrimtare mediatike dhe akademike, është zvogëluar së tepërmi në një urdhëresë të vetme, shumë të turbullt dhe të vështirë për t'u spikatur, e cila është ``bëhu i mirë dhe i butë``.

Duke lënë mënjanë të gjitha arsyet që rrethojnë këtë luftë e që i numëruam në fillim të këtij

eseu, dua të cilësoj se ajo çka gjendet në Lindjen e Mesme ose në Botën e Vjetër (ashtu siç do ta quanin disa) është kultura e cila i përkushtohet vlerave morale bazë, të cilat nuk u janë dorëzuar ende ndikimeve korruptive të medias perëndimore dhe parasë së Perëndimit. Brenda 50 viteve të fundit çdo kulturë ka rënë përpara këtij pushetë korruptiv i cili kërkon të skllavërojë të gjithë njerëzit në një mënyrë e cila i redukton vlerat e njeriut vetëm në atë çka ai prodhon dhe konsumon. Në ndjekjen e kësaj metode, individët kanë hequr qetësisht, por vendosshmërisht, çdo barrierë në rrugën e tyre, qoftë ajo fe, kulturë, traditë ose pikpamje mbi botën, për t'u identifikuar vetëm nëpërmjet medias, akademive dhe financës; që do të thotë, me gjithçka përveç kulturës së kopsitur brenda botës islamo-arabe.

Nga përshkrimi ``arabo-islam``, nuk duhet të kuptohet vetëm diçka ``muslimane``. Kultura që ekziston në botën arabe ndiqet si nga të krishterët po ashtu dhe nga muslimanët. Gjenden miliona të krishterë të cilët në thelbin e vet kanë të njëjtën kulturë më palën tjetër muslimane në të njëjtën masë që kanë amerikanët njëri me tjetrin pavarësisht nga feja. Janë pikërisht ata muslimanë e të krishterë së bashku të cilët i hedhin poshtë këto nocione ``moderne`` si aborti, planifikimi familjar, homoseksualiteti, interesi bankar dhe ``vlara e tregut`` e shërbimeve dhe burimeve. Ata ende e shfaqin familjen në rolin e tyre zakonor, si një nga themelet më të fuqishme të shoqërisë së tyre dhe e marrin shumë seriozisht çdo gjë që e kërcënon atë. Ata ua njohin vlerat fëmijëve të tyre dhe e dinë se sa i rrezikshëm është bërë relativizmi moral i Perëndimit i cili kërcënon dretpërsëdrejti qëndrueshmërinë e shoqërisë së tyre. Nëse fëmijët e tyre dhe shoqëria si e tërë u nënshtrohen ideve që nxisin brejtje morale për një kohë të caktuar, ajo që do të prodhohej në mënyrë të pashmangshme do të ishte një degradim kombëtar, gjëra që ata i dinë shumë mirë.

Çdokush duhet ta marrë parasysh faktin që Rendi i Ri botëror ka përdorur dhe po përdor të gjitha burimet dhe ndikimet e tij për të dobësuar dhe sheshuar të gjitha rezistencat që dalin ndaj axhendës së tij në botë. Kisha Katolike, e cila ka

qenë një pushtet politik që ia kishin frikën presidentët dhe kryeministrat në mbarë botën, sot ka dalë jashtë mode. Përmes organeve mediatike, vihet re qartë se nëse Kisha Katolike del jashtë vijës, atëherë bukur fort, turma e RRB (rendit të ri botëror) shatërvon ngjarje të tipit pedofili dhe abuzim seksual në klerin katolik. Grupet ortodokse protestante të cilat udhëhiqen nga njerëz me ndikim të lartë në organet mediatike, mund të flasin për rrezikun që sjell Rendi i Ri botëror dhe sekularizimi i Perëndimit, por akoma e mbështetnin haptaz Bushin kur ai synon të arrijë pjesë të legjislacionit të cilat robërojnë liritë tona duke u fshehur nën maskën e terrorizmit, ashtu sikundër ushtrojnë praktikën për të "harruar" në mënyrën më të përshtatshme rënien e Bushit në prehrin e lobit pro-abort. Kështu që, me përjashtimin e disa rezistencave të vogla, askush nuk ka mbetur si pengesë në mes të rrugës së Rendit të Ri botëror përveç botës arabo-muslimane.

Në qoftë se me ndonjë mrekulli bota arabo-muslimane fiton kundër sulmit që po i bëhet, dhe ndikimet ateiste të axhendës së Rendit të Ri botëror zvogëlohen në një nivel të tillë që t'a lejojnë Krishterimin perëndimor të rikthehet në gjurmët e tij të dikurshme, atëherë do të jetë e nevojshme të nderojmë Islamin dhe botën arabe që nuk u përkulën përpara fytyrës së shfarosjes. Dhe do të jemi ne, Perëndimi i krishterë dhe qytetërimi perëndimor, përfituesit nga "ekstremizmi islamik".

"Perëndimi e fitoi botën jo nga superioriteti i ideve, vlerave apo fesë së tij por përkundrazi nga superioriteti në aplikimin e dhunës së organizuar. Perëndimorët shpesh e harrojnë këtë fakt; joperëndimorët kurrë." - Samuel P. Huntington

Shënime:

Mark GLENN është amerikan dhe ish-pedagog në kolegji, i cili u bë shkrimtar dhe komentues.

Mark GLENN,

Marrë nga: Media Monitors Network
8.8.2003

Kush do ta paguaj faturën e ndërtimit të Irakut?

Një specialist në ndërtimtarin parasheh se politika amerikano-britaneze që ka të bëjë me ndërtimin e Irakut do të shpiej në borxhe të mëdha që do të shkaktojnë pengimin e zhvillimit në Irak për disa gjenerata të ardhshme.

Kurse dr. Ahmed Ferid Mustafa, specialist në ndërtimtarin, i cili ka punuar në ndërtimtarin në Afganistan dhe Kosovë, duke folur rreth kësaj teme tregon se politika e dhënies së borxheve dhe kufizimi i tyre nëpërmjet borxheve është politikë botërore për të sunduar ato shtete dhe për t'i prangosur me pranga të skllëvërisë. Shtetet që e refuzojnë këtë gjë ato bojkotohen dhe përjetojnë embargo. Ata përpiqen me çdo kusht që t'i fusin në qarkun e borxheve me paqë ose me luftë, ose së paku pastrimin e rezervave të banknotës së rëndë.

Dr. Ahmedi sjell disa shembuj të ngjajshëm me këtë që ndodh në Irak. Sa për ilustrim sjell shembullin e Egjiptit kur Hadjeviu mer borxh dhe ky borxh shumfishohet nga kamata, të cilin borxh populli egjiptian e ka larë vitë të tëra, derisa ka përfunduar me okupimin në vitet e shtatëdhjeta.

E njëjta ka ndodhur edhe me Kualalumpurin. Ata kur arritën suficit më shumë se shtatëdhjetë miliardë dollar, ia shpikën dridhjen e njohur ekonomike, "tigrat aziatik".

Kurse sa i përket Irakut, është edhe më tragjedi, pasi që prangosja është e përsosur, shfrytëzimi maksimal i naftës dhe pasurive tjera natyrore, nëse nuk ndërhyr ndokush në këtë drejtim do të kalohet plani për nënshtrimin e Irakut e më vonë do të pësojnë të njëjtën gjë edhe

shtetet tjera të rajonit, të gjitha do të bien nën sundimin e sionizmit botëror, që nga Njujorku e deri në Tel Aviv.

Rrjeti i kontakteve që kanë ndërmarrjet që kanë marrë përsipër ndërtimin e Irakut është shumë i fuqishëm dhe me ndikim. Ato kanë kontakte të fuqishme me disa figura të rëndësishme politike në administratën amerikane. Ato kanë vepruar në këtë drejtim me fillimin e sulmeve të aleancës kundër Irakut. Këto aktivitete kanë arritur kulmin e tyre me hyrjen në konkurrencë të disa ndërmarjeve europiane dhe izraelite. Sipas dr. Ahmed Mustafa Feridit përvoja e Irakut nuk është e para, kështu kanë vepruar edhe në Afganistan, të cilën e okupuan Sh.B.A.- të, që më vonë të vërsulen ndërmarrjet e ndryshme amerikane duke ofruar ofertat e tyre për shërbime të ndryshme. Kjo ka ndodhur edhe me disa shtete tjera në rajon.

Qëllimet nga këto veprime për të fituar marrëveshjet e ndërtimit të qyteteve të Irakut janë përfitimet e mëdha që vijnë pas këtyre marrëveshjeve nga pasuria e muslimanëve të Irakut.

Dr. Ahmedi kërkon nga shoqatat e ndryshme humanitare islamike që të ndërmarin hapin e realizimit të projekteve të rindërtimit në Irak dhe t'i jep rëndësi të madhe këtij aspekti, duke përfituar nga përvoja e tyre në Afganistan, Bosnje dhe Kosovë. Ata duhet të kenë strategji të qartë për rindërtimin e Irakut, duke potencuar se vetëm popujt muslimanë dhe shtetet e tyre janë meritoret të ndihmës dhe vëllëzërit e tyre në Irak, kurse të tjerët, secili prej tyre ka interes të veçantë dhe agjendë të fshehur.

Dr. Ahmedi thotë se etapa momentale kërkon miliarda dollarë në sektoret që kaplojnë të gjitha segmentet e jetës, në sferën e rikthimit të njerëzve, ndihmave humanitare, rindërtimit, riaftësisimit,

etj. në të gjitha këto sektore do të marrin pjesë shtetet islamike në shkallë të ndryshme. Mirëpo mund të ndodhë të neglizhohen disa sektore ose të bëhet anashkalimi i tyre, siç janë: edukata islame dhe historia islame në sektorin e arsimit, meremetimi dhe ndërtimi i xhamiave, ndërtimi i fakulteteve dhe instituteve fetare, përgatitja e thirrësëve islamik, të gjitha këto segemente kanë nevojë për përkujdes të veçantë nga shtete islamike.

Dr. Ahmedi propozon që të themelohet një organizatë qytetare lokale për ndihma humanitare dhe rindërtim në Irak, të jetë e regjistruar në organet zyrtare dhe të kujdeset që t'i zgjedh ato sektore që nuk mbulohen prej organizatave tjera, veprime të cilat do të kenë ndikim në ardhmërinë e ummetit, e jo vetëm të realizojnë nevojat momentale dhe kalimtare.

Duke përkujtuar se sektori i arsimit dhe edukimit, kulturës islame, rinia, janë sektore shumë të rëndësishme, që asesi nuk duhet lënë pas shpine, sepse do të shkaktojnë shkrirjen e identitetit dhe do të përsërisin skenën e humbjes dhe dështimit.

Duhet ndihmuar edhe rajonet që kanë qenë të goditura nga lufta, sidomos rajonet e kurdëve dhe zonat jugore, sepse ato janë shumicë sunitë, duhet ndihmuar jetimët, të vejat dhe familjet e viktimave të luftës. Duhet ndihmuar në planifikimin e qyteteve dhe rajoneve, pasi që refugjatët që kanë jetuar në shtete të ndryshme kanë filluar të kthehen, e të ikim nga rajonet e pa planifikuara.

Duhet ndërhyrë edhe në investimet, pasi që kjo hapësirë është e hapur, e nëse nuk e shfrytëzojnë këtë mundësi muslimanët, do ta shfrytëzojnë ndërmarrjet e ndryshme sioniste, ashtu siç kanë vepruar në azine e mesme.

Abdul-Haj Shahin

Marrë: www.islamtoday.net

Përshtati: Bekir Halimi

15.08.2003

Kush hyn në “shtëpinë e bardhë” është i sigurtë!

Tani te shumica e njerëzve është bërë parim se kush hyn në “shtëpinë e bardhë” është i sigurtë dhe se ai që amerikanizohet është rehat. Andaj shumë njerëz e drejtojnë fytyrën kah “shtëpia e bardhë” dhe kah ato që punojnë aty, nga çdo anë, madje edhe nga vendet e tyre origjinale. Ata shkruajnë në gazeta të cilat botohen me paratë e popujve musliman, të cilëve nuk ju ka mbetur asgjë në dorë.

Ata e përhapin idenë e dështimit, dorëzimit, imitimit dhe nënshtrimit, madje për këtë marrin edhe shpërblime dhe laurata. Kurse ideja është shumë e thjeshtë. Ata tani shkruajnë se Amerika është sunduese e botës dhe se do ta sundon deri në pafundësi. Askush s’ka çka të bëjë përveç se të dëgjojë, të respektojë dhe të veprojë atë që urdhërohet, kurse shpërblimi i takon në parajsë, kurse parajsa amerikane nuk paraqet më shumë se kënaqësi fiktive të amerikanëve, ndoshta edhe pak lavdata në gazetatat e tyre, madje edhe pak ndihmë për ta. Grada më e lartë në parajsën amerikane është garanca për të mbetur në pushtet dhe karrige, edhe pse kjo në çdo rast është një gjendje e pa garantuar dhe që nuk mund të vazhdon.

Kurse dënimi, është hyrja në ferr, kurse ferri amerikan paraqet dërgim të fuqive ushtarake speciale, marinca, rrëzimin e pushtetmbajtësve dhe sulm të vazhdueshëm nëpër media.

Mirëpo dervishat dhe fallxhorët e amerikës që e përgëzojnë këtë, ditën dhe natën, nuk mjaftohen me kaq, ata madje propagandojnë se dëgjimi, respektimi, dorëzimi dhe zbatimi i urdhërave është për popujt dhe besimet, para se të jetë për pushtetmbajtësit dhe pushtetet, sepse këta kanë dituri rreth këtij problemi dhe kanë ardhur të dorëzuar në “shtëpinë e parë”. Kurse tani ka ardhur koha që popujt të hyjnë në fenë dhe besimin e vërtetë, kurse kushti i parë është dorëzimi i popujve. Kjo domethënë që ata të largohen nga

çdo gjë që bie ndesh me besimin amerikan, që domethënë të heq dorë nga feja e mëparshme islame. Bushi nuk pranon që të përzihet besimionisto-krishter me ndonjë besim tjetër.

Andaj reforma e kërkuar është reforma në fe, që domethënë ta lëmë fenë e vjetër dhe ta refuzojmë atë që ti hapim dyert para besimit amerikan e perëndimor.

Andaj medoemos duhet reforma, ripërtëritje dhe modernizim të ligjëritimit fetar, nocioneve islame, adeteve dhe identitetit islamik, me qëllim që të mblidhet islami i vjetër dalngadalë, e në vend të tij të vijë feja e dorëzimit para Amerikës dhe besimit të saj.

Dorëzimi i plotë para Amerikës, ata shkrimtarë që e miqësojnë Amerikën, ata që fitojnë shpërblime për këtë vepër, të gjithë këta i frikësojnë njerëzit duke u thënë: nëse nuk i dorëzohemi plotësisht Amerikës, do të ndodhë katastrofë e madhe që domethënë shëmtim i fotografisë së Islamit në perëndim dhe një vonim nga globalizmi amerikan.

Ata shkrimtar, fallxhor e politikan nuk ndalen në përgëzimin me fenë amerikane, por ata mprehin armët për të sulmuar vazhdimisht kundër fesë (Islamit), duke e paraqitur si fe të pavlerë, duke e nënçmuar, duke futur dyshime mbi adhurimet, besimin, historinë dhe dijetarët e saj. Ata nuk ndalen as një çast nga ofendimet dhe sharjet që ia bëjnë islamit në minaret e tyre të hapura dhe thërrasin në besimin amerikan nën emërtimet e sekularizmit, modernizmit dhe reformave.

Ata nuk janë më si kanë qenë në të kaluarën duke i mbuluar botëkuptimet e tyre me një cipë të turpër, kjo mbulesë u largua tërësisht; imitimi i tyre u bë publik dhe i kërkuar, një gjë që shpërblehet me honorare dhe dhurata. Madje llogaritët lëresë, aq sa shpërblehet zbatuesi dhe lavdërohet, e fiton grada të larta. Është koha e fesë amerikane, andaj kush dëshiron le të nxitojë!

Dr. Muhamed Jahja

Profesor i letërsisë angleze në “Universitetin e Kairos”.

Marrë nga: www.islamtoday.net

Përshtati: Bekir Halimi

Kuiz: A je ti një kundërshtar i prindërve?

Mosrespektimi i prindërve është prej mëkateve të mëdha. Thotë Muhammedi, alejhis-selam: "Mëkatet e mëdha janë: Përshkruarja shok Allahut (shirk), vrasja e njeriut dhe mosdëgjimi i prindërve."

Muslimani duhet të jetë i pajisur me dashurinë ndaj prindërve dhe me mos shkëputje të marrëdhënieve sepse në një gjendje të tillë muslimanit i kanoset rreziku i shkatërrimit të vetvetes dhe humbjes së dunjasë duke qenë në dunja dhe humbjen e xhennetit në ahiret.

Në mënyrë që të mos jesh vëlla i nderuar dhe ti motër fisnike personazh/e i një drame të tillë të hidhur eja me ne që ta zbulosh veten se a je mëkatar me sjelljen tënde ndaj prindërve apo jo, duke u përgjigjur në pyetjet vijuese. Duke llogaritur për çdo përgjigje me A- 7 poena, për çdo përgjigje me B- 5 poena dhe për çdo përgjigje me C- 3 poena.

1) Nëse prindërit kërkojnë nga ti diç që nuk është në kundërshtim me parimet islame

- A- nuk u përgjigjesh dhe ik prej tyre
- B- hidhërohesh, përtan dhe e vonon kryerjen e asaj çështjeje
- C- iu përgjigjesh menjëherë

2) Nëse je i martuar dhe të vijnë prindërit në vizitë kurse ti ke një takim, në mbrëmje, jashtë shtëpie

- A- u kërkon falje dhe kërkon të të vizitojnë ndonjëherë tjetër në kohë të duhur
- B- ulesh pak me ta e del duke u arsyetuar për takimin
- C- perpiqesh për anulimin e takimit që të qëndrosh me ta

3) Nëse të janë plakur prindërit ose njëri prej tyre dhe kanë arritur moshën e pleqerisë së thellë

- A- përpiqesh ti dërgosh në qendra të pleqve
- B- pajtohesh me vëllezërit e tu për përcaktimin e një orari të caktuar për mbikqyrjen e tyre
- C- ua hap dyert e shtëpisë sate pa asnjë përcaktim kohor

4) Nëse babai të ndalon nga ndonjë çështje; qoftë udhëtim apo martesë

- A- nuk e respekton dhe e bën ate vepër
- B- me kalimin e kohës, mundohesh ta bindësh ate se ajo çështje është e dobishme për ty
- C- hjek dorë nga ajo çështje

5) Nëse prindërit kanë nevojë për ndonjë operim dhe për këtë u duhet një shumë e caktuar të hollash

- A- u kërkon falje dhe nuk u ndihmon
- B- ua jep një pjesë dhe u thua që tjetrën ta kërkojnë nga vëllezërit tjerë dhe të afërmit
- C- shpejton në dhënien e parave

6) Nëse i sheh shokët e babait tënd në treg apo gjetiu

- A- i shmangesh takimit me ta dhe përpiqesh për t'u larguar prej tyre
- B- i përshëndet dhe takohesh me ta vetëm në ndonjë ceremoni rasti
- C- i respekton dhe pyet për ta, mu sikur babai yt do kishte pyetur për ta

7) Nëse shtron ndonjë drekë ose darkë për shokët dhe të afërmit

- A- nuk i fton prindërit
B- i fton ndonjëherë
C- ata janë të ftuarit e parë

8) Në situata kur gruaja jote kërkon diç kurse nëna kërkon të kundërtën e saj

- A- i përgjigjesh kërkesës së gruas e jo të nënës
B- mundohesh t'i bashkosh dy kërkesat e t'u përgjigjesh të dyjave
C- i përgjigjesh kërkesës së nënës së pari e pastaj shikon për ate të gruas

9) Nëse bartesh në një shtëpi të re dhe ndahesh nga familja

- A- e konsideron veten, gruan, femijët, shtëpinë tënde si të pavarur nga familja jote. Nuk i viziton e as që interesohesh për ta.
B- dëgjohesh me ta nëpërmjet telefonit, vetëm gjatë festave
C- i viziton rregullisht dhe je në lidhje me ta, në të mirë dhe në fatkeqësira

10) Nëse paraqitet ndonjë problem mes teje dhe prindërve

- A- i nderpret marrëdhëniet dhe nuk flet me ta
B- largohesh për një kohë për ta qetësuar problemin, pastaj kthehesh dhe mundohesh eliminimin e atij problemi

C- mundohesh aty për aty ta eliminosh duke mos u shkaktuar atyre asnjëfarë të keqe apo dëm, në asnjë formë, qoftë fjalë apo diç tjetër .

* Tani mblidhi poenat e tu. Nëse i ke në mes të 55-70. Ke kujdes sepse ti je një mosrespektues i prindërve dhe mëkatar me sjelljen tënde ndaj tyre. Ke kujdes sepse ke rënë në njërin prej mëkateve më të mëdha andaj mundohu të përmirësohesh sa më pare që mundesh.

*Nese ke mes 40-54. Ti je bëmirës ndaj prindërve por tento të përmirësohesh edhe në çështjet e mbetura, shpreshtojë vizitën e tyre dhe përforcoi lidhjet me ta.

*Nese ke mes 30-39. Ti ke fituar kënaqësinë e prindërve e së bashku me te, inshaAllah, edhe te Allahut të Lartmadhëruar. Vazhdo në këtë gjendje që ta fitosh ahiretin tënd.

Na bëftë Allahu prej atyre që i respektojnë prindërit dhe çdo here u janë atyre në shërbim. Amin!!!

Përktheu: Sedat Islami
01.08.2003

Përse na duhet të besojmë?

Cilat mund të jenë arsyet që mund të na bëjnë të besojmë tek ajo që nuk shikojmë? Përse na nevojitet? A nuk mundemi ne të jemi të zotët e vetes sonë?

Nevojën për të besuar tek diçka që nuk të zhgënjën, që nuk varet nga koha, nga hapësira, që nuk laget, që nuk digjet, që nuk mund të të lërë të presësh se mund të ketë nevojat e veta apo që nuk ka nevojë për shpikjen pasardhëse.

Që nga e qara e parë për veten ashtu dhe për të tjerët, që nga e qeshura me vete ashtu edhe

me të tjerët, ne mbetemi më shumë pjesmarrës se sa vendimtar. Arsyet tona për të shpjeguar atë që na gëzoi apo tronditi do të mbeten sërish të kufizuara, pasi mjetet dhe fjalët që zotërojmë nuk mund të jenë kurrësi e tëra. (Asnjë njeri nuk mund të pretendojë se i tha të gjitha çka deshi, duke mbetur fizikisht edhe jashtë asaj që vetë e ka përjetuar nga fillimi në fund).

Cilido musliman, që ka kuptuar sadopak nga domethënia e librit të zbritur nga Allahu (xh.sh) nëpërmjet Muhamedit (s.a.v.s) ka për detyrë të

kuptoj se, përsosmëria nuk është në natyrën njerëzore. Nëse këtë fakt, pra të papërsosmërisë sonë, arrijmë ta pranojmë, atëherë lidhja me dobësinë tonë është e pranueshme, e për pasojë shpeshherë edhe e zgjidhshme.

Ne duhet të besojmë për të mos u ndjerë të vetmuar apo padronë, për të mos u ndjerë skllav apo skllavopronar. Duhet të besojmë që, kur të na rrëmbejë hidhërimi, të dimë të ndajmë sebin nga kaderi (ajo që duhet të ndodhë). Duhet të besojmë që, kur të na rrëmbejë gëzimi, të dimë të ndajmë sebin nga kaderi. Sepse, gjithçka që ndodh është kader, veçse ne duhet të shikojmë pjesën tonë, përpjekjen tonë, marrëdhëniet me veten e më pas edhe marrëdhëniet me të tjerët, për të mos bërë askë padron, përveç krijesit, e për t'u mos u bërë padron i askujt, por veçse përpjekës për të njohur vetveten.

Duke llogaritur pafuqinë tonë, dobësinë tonë dhe fuqinë e asaj që duhet të ndodhë, atëherë ekuacioni ka zgjidhjen. Sepse, përtej asaj që mundemi të kuptojmë ne vetëm besojmë se ajo ndodh, se ajo është. Ky është dhe kufiri i parë real mes besimtarit dhe jobesimtarit. Sepse, për atë që beson, bota është përtej asaj që mundemi ne dhe se, rregullator i gjithçkaje nuk është njeriu, por krijesi. Ndërsa jobesimtari mund të rreket për t'ia arritur, duke qenë gjithmonë një hap larg zhgënjimit apo trishtimit që nuk e arriti.

Njeriu ka nevojë që të besojë për të mos u ndjerë i vogël, por edhe për të mos u ndjerë i pafund. Besimtari merr nga Kur'ani dhe Hadithet e Pejgamberit, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, rregullin themelor të jetës së tij, se është i zgjedhur si përfaqësuesi më i lartë në tokë. Por, në të njëjtën kohë, njeriu merr edhe kufijtë e tij, duke u konsideruar si një i zgjedhur i kufishëm dhe me të dhëna absolutisht të pamjaftueshme për të arritur atë që e krijoi.

Mes këtyre brigjeve muslimani ndërton jetën e tij, ku gëzimi dhe hidhërimi nuk janë veçse pjesët lozonjare të jetës, për të cilën ne duhet të falënderojmë krijuesin që solli aq shkaqe sa ne të mundim t'i shijonim ato, qoftë në të mirë e qoftë në të keq.

Ndërsa jobesimtarit i duhet të gjejë idhullin e vet në të mirë dhe armikun e jetës së vet, në të keq, duke kërkuar që këtë lumi t'i vërë brigje të kapshëm, të mundshëm dhe të ndryshueshëm. Ndërkohë që idhulli apo armiku i jetës për besimtarin nuk ekzistojnë — ato janë vetëm pjesë e kaderit dhe muslimani merret me to si të merret me një send. (Muslimani është falenderues ndaj atij që e ndihmon dhe nuk e çon dëm kohën për të urreyer askënd nga i cili ka patur një dëm. Ndërkohë që, në të dy rastet, si në të mirë dhe në të keq, muslimani është falenderues ndaj krijesit, që solli ato sebepe për të ndodhur diçka.)

Këto brigje nuk janë version për trishtimin e një muslimani, sepse kaderi nuk e ndalon muslimanin kurrë që të përpjeket për të kryer misionin e vet. Por, Islami është thirrje për t'i kuptuar hapat tanë e për të mos rënë kurrë pre e vështirimit tonë të largët, e rastësisë që mund të na bëjë skllav apo mbretër.

Ne duhet të besojmë për të kuptuar përkohësinë tonë. Duke menduar vdekjen ne mund të nxitojmë të kuptojmë se, fuqia jonë, mendja jonë, para-ja, miqtë, nuk do të na arrijnë të na ndihmojnë, nëse ne vetë nuk kemi rregulluar më parë marrëdhëniet me to nëpërmjet atij që na krijoi të tërëve.

Ne duhet të besojmë për të mos patur frikë nga njeriu. (Sot jemi në kohën kur njeriu adhuron njeriun, duke përbërë ndoshta skllavërinë më moderne). Ne duhet të besojmë për t'u përgatitur përpara atij që na solli nga asgjëja, nga një "pështymë", që na rriti nëpër barqe nënash e që na dha dritën e të parit.

Besimi është fillimi i Lirisë së Madhe, është porta nga ku mund të fillosh të bisedosh me veten pa mbivleërësuar apo nënvleftësuar krijesat që i ka sjellë në jetë po ai që të ka sjellë edhe ty. E, nëse cilido prej nesh ka kuptuar se, është një shenjë e veçantë, jo prej njerëzve por prej një Force të pashtershme, të pa arritshme, të pagabueshme, atëherë nuk kemi pse të protestojmë, të kërkojmë atë që s'mundemi. Nëse pranojmë pozitën tonë, atëherë, askush nuk do të na arrijë të na gënjejë se jemi tjetërkush, askush nuk mund të bëhet padroni i jetës sonë.

Agim Baçi
08.08.2003

I lartësuar është Ai nga të pasurit fëmijë

Një ditë el-Bakilani, një dijetar musliman dhe gjykatës, hyri në oborin e perandorit romak ndërsa ai ndodhej mes murgjërve dhe priftërinjve. el-Bakilani duke buzëqeshur i tha një priftit: Si jeni ju? Si janë familja juaj dhe fëmijët tuaj?

Perandori romak tha: "Ne na kanë thënë se ju jeni ndër dijetarët më të ditur dhe të pasur në njohuri; a nuk e di ti se priftërinjtë tonë janë shumë më lartë se të pasurit grua ose fëmijë?"

El-Bakilani atëherë tha: "Çfarë është me ju që ju nuk e mendoni Allahun më lartë në të pasurit e një gruaje dhe një fëmije, e ju mundoheni ti lartësoni ata? Sikur këta janë më të shenjtë sesa Allahu!"

Perandori romak u prek nga çfarë ai dëgjoi dhe që nga atëhere pati një respekt të madh për el-Bakilani-n.

Marrë nga: Ed-Davah Ilallah, vol.1 numri 4

Përktheu: (Ammar) Ardit Kraja

15.08.2003

Mashtrimet e shejtanit

Iblisi i mallkuar i përdor gjashtë mënyra për të depërtuar në zemrën tënde, e cila duhet të jetë e lidhur vetëm për All-llahun. Duhet t'i njohish këto që të kujdesesh dhe të gjykojsh se deri ku ka arritur shejtani në luftën kundër teje, e nëse ke arritur në grada të larta, atëherë ti je bërë armiku i përbetuar i Iblisit. All-llahu të ndihmoftë.

E para:

Shejtani të thotë: bëhu mosbesimtar! Nëse ai e arrinë këtë qëllim, rehatohet dhe aspak nuk bren-goset më për ty.

E dyta:

Nëse shpëton nga mashtrimi i parë, atëherë ai ta zbukuron bidatin (risi në fe), qoftë ajo fjalë ose vepër, që të mendosh se je në hak (të vërtetë), e të harrosh se "çdo bidat është lajthitje, kurse çdo lajthitje shpjen në zjarr".

E treta:

Nëse shpëton nga e para dhe e dyta, kalon në mënyrën e tretë, duke u munduar të të shtyjë të bësh ndonjë mëkat të madh.

Por mëkatit që bëhet lahet me pendim dhe kërkim faljeje. Kjo sepse dijetarët kanë thënë: nuk ka mëkat të vogël nëse insistohet në atë mëkat dhe nuk ka mëkat të madh nëse kërkohet falje për atë mëkat.

E katërta:

Nëse shpëton prej këtyre ai mundohet të të shpie në mëkat të vogël. Mëkat të cilin e bën në çdo kohë dhe gjatë tërë kohës, sa që kjo të zvogëlon të mirat dhe të ulë gradën në xhennet, e nuk do jesh me të vërtetë dhe shehidat.

Me pendim, me lejen e All-llahut, falen edhe mëkatet e vogla.

E pesta:

Nëse pendohesh nga të gjitha këto gabime dhe mëkate, ti konsiderohesh njeri me grada të larta te Iblisi, atëherë mundohet në mënyrën e pestë, duke të angazhuar me vepra që kanë më pak shpërblim nga ato që kanë më shumë. P.sh. fillon e preokupohesh me largimin e pengesave nga rruga, edhe pse kjo gjë është prej besimit, mirëpo nuk është vepër që ka shpërblimin më të madh.

E gjashta:

Nëse shpëton prej të gjitha këtyre kurtheve të tija, atëherë ai përdorë mënyrën më të vështirë dhe më të fuqishme, nga e cila nuk kanë shpëtuar as pejgamberët, alejhimus-selam që domethënë se të vërsulen familja, të afërmit, ata që janë përreth teje, duke të ofenduar, nënçmuar dhe të dëmtojnë.

Parashtro pyetjen: vallë, ku është grada yte para Iblisit të mallkuar, All-llahu na ruajtë nga kurthet e tija.

Imam Ibën Kajjim

Përshtati: Bekir Halimi

22.08.2003

Jetesa e të lumturve

Vëllezër dhe motra!

All-llahu, subhanehu ve tealu, njerëzit i ka krijuar prej një baze... i ka bërë të dallojnë në formë dhe gjendje...

Disa prej tyre janë të pasur e disa të varfër...disa të bardhë e disa të zinjë...disa koprrac e disa fisnik...disa falënderues e disa bukëshkelë...disa të devotshëm e adhurues e disa mëkatarë e të prishur...

Disa prej tyre të mirë e asket e disa mosbesimtar e smirak...

Mirëpo të gjithë ata veprojnë pa ndalur për të arritur një qëllim...e ajo është lumturia...

Tregtari i cili e kalon tërë ditën në tregti...studenti, që i kalon vite e vite në shkollë dhe universitete...nëpunësi i cili hulumton rrogën më të lartë...Njeriu, i cili marton gruan e bukur...ose ndërton shtëpi luksoze...të gjithë këta, hulumtojnë lumturinë...

Madje edhe djemt dhe vajzat që dëgjojnë muzikën... e shikojnë haramet...të gjithë ata hulumtojnë lumturinë...

Gjërësia e gjoksit...qetësia e mendjes... pas-tërta e shpirtit... janë synime për të cilat veprojnë njerëzit...

Çudi është puna e kësaj lumturie, të cilën shumë njerëz e kërkojnë...dhe shtyen njerëzit në rrugën e fitimit të saj...

Mirëpo pyetja e madhe është: a e ka arritur këtë lumturi ndonjëri prej këtyre që e shpreson?!

A qëndron në kënaqësinë dhe gëzimin e vërtetë, në të cilin nuk ka shtirrje dhe artificialitet?

Asesi, pasha All-llahun, shumica e tyre janë sikurse ka thënë një poet:

Çdo herë që jam takuar me njerëzit, më kanë parë duke u buzëqeshur, mirëpo ata nuk e dinë se çka kam unë

U shfaq rehatinë njerëzve, gjersa të shpresojnë të jenë në rrobat e mia

Po ta dini se unë vuaj, i mërëzitur e më është ngushtuar gjoksi

Do të iknin prej meje e nuk do të më afroheshin, e do të iknin edhe më shumë duke më për-folur

Sikurse të kem bërë mëkatin më të madh, nëse u shfaqet mërzia ime shokëve

Këtë ia shpresojnë njerëzit atij që mes tyre kë-shtu është goditur.

I pari që e humb lumturinë është njeriu që e kërkon atë duke bërë mëkate ndaj All-llahut, subhanehu ve tealu...

Mëkatarët në realitet nuk janë të lumtur...edhe në qoftë se shfaqin zemërgjërësi dhe gëzim...

Mos u mashtro nga pamja e skllavit të epshit...sepse ata buzëqeshen dhe qeshen...

Mirëpo zemrat si kanë të tilla...

Poeti thotë:

Vall-llahi po të shohish ato gjokse do t'i shihje si kazanet mbi zjarr

Lëndë djegëse janë epshet, keqardhjet dhe dhimbjet, të cilat nuk ndalen gjithë kohën

Shpirtat i kanë në egërsi, kurse trupat në lodhje për te e jo për ta kënaqur Mëshiruesin

Ata veprojnë për jetë të këndshme në dunja, edhe nëse kjo i shpien në zjarr

Ikën nga skllavëria për të cilën u krijuan, e u bën skllavë të vetvetes dhe shejtanit

Mos u dakordo me ata që ata kanë zgjedhur, sepse ata janë dakorduar me mposhtjen dhe privimin

Poqëse dunjaja vlen sa një krah mushkonje, qafiri nuk do të kënaqej në te

Mirëpo ajo është edhe më e pavlerë se sa një krah i mushkonjës

Natyrë e tij është njollosja, e si ka mundësi të arrijë pastërti, kjo asnjëherë nuk mund të arrihet. Vall-llahi, poqëse zemrat janë të sëndosha do të këputeshin nga privimi.

Mirëpo janë dehur me dashuri ndaj jetës së kësaj bote, e do të zgjohet pas një kohe.

Pasha Zotin, çfarë arsyetimi ka një njeri që kësaj i beson, mirëpo nuk është i zgjuar.

Pasha Zotin, poqëse do të kishte mallëngjuar xhennetun-neimi do ta kërkoje me çmime të shtrenjta.

Mirëpo All-llahu ka disa njerëz që kanë jetuar të lumtur...

Kanë shijuar shijen e dashurisë...kënaqësinë e lutjes drejtuar Atij...kanë pastruar brendësinë me vetëdije për kontroll të Atij...kanë zbukuruar kokën e tyre me kurorë të dashurisë ndaj tij...

Kanë shijuar kënaqësinë e xhennetit para se të hynë atje...

All-llahu i mbrojtë, këta njerëz që kanë njohur rrugën e lumturisë dhe në këtë rrugë kanë ecur...

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, mallëngjohej për këtë jetë, andaj lutej duke thënë:

"All-llahu im, kërkoj prej Teje fitim gjatë Vendi-mit, vedbanim të shehidave, jetë të të lumturëve, shoqërim të pejgamberëve dhe ngadhënjim ndaj armiqve". (Tirmidhiu, daif).

Ata të lumtur... kur t'u ngushtohet gjoksi për shkak të fatkeqësive...ose mallëngjehen për ndonjë nevojë... i zgjasin duart në erësirën e natës duke u lutur...bëjnë sexhde me shpirt të devotshëm...dhe kërkojnë prej Zotit të mirat e çdo gjëje që i vijnë...

Ka mendim të mirë për All-llahun... e di se do të del para Mbretit...Atij nuk i përzihen gjuhët...e as zërat...nuk mërzhitet prej lutësve të shumtë dhe kërkesave të llojllojshme...

Kur t'u vjen nata...kur t'ua hap Zoti i tyre dyert e faljes...këta njerëz të lumtur janë të parët që hynë në këto dyer...ata janë që me të vërtetë u besojnë argumenteve të All-llahut...

"Argumentet tona i besojnë, në të vërtetë, ata që kur këshillohen me to, bien në fytyra (bëjnë sexhde), që madhërojnë Zotin e tyre në shenjë falënderimi dhe ata nuk bëjnë kryelartësi, i heqin trupat e tyre prej dyshekëve, duke e lutur Zotin e

tyre nga frika dhe nga shpresa dhe nga ajo që Ne ua kemi dhënë (pasuria) atyre, ata japin. Pra, për ata që kanë vepruar, nuk di askush për atë kënaqësi (të zemrës e shpirtit) që u është caktuar atyre si shpërblim. A mos është ai që ishte besimtar, sikurse ai që ishte jashtë rrugës? Jo! Këta nuk janë të barabartë. Për sa u përket atyre që besuan dhe bënë vepra të mira, ata, për hir të veprave që i bënë, vendprijtje e kanë xhennetin. E ata që nuk e respektuan All-llahun, skutë e tyre është zjarri. Sa herë që të tentojnë të dalin nga ai, kthehen në të dhe atyre u thuhet: "Shijoni dënimin e zjarrit që ju e konsideroni rrenë". Ne do t'u shijojmë atyre dënimin më të shpejtë (në Dunja) para dënitit të madh (në Ahiret), ndoshta do të tërhiqen (prej të këqijave)". (Es-Sexhde: 15- 21).

Transmeton Buhariu dhe Muslimi nga Abdullah ibn Omeri, radijall-llahu anhu, i cili thotë:

"Në kohën e Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, nëse një njeri sheh ndonjë ëndërr, i'a tregonte Resulull-llahit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem... Andaj shpresoja që të shihja ëndërr e t'ia tregoj Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem...unë isha djalosh i ri, kisha 14 vjet...fleja në xhami...Një natë pash në ëndërr sikurse më morën dy melekë... më dërguan në zjarr, të cilin e pashë të paluar sikurse muri i bunarit...ky zjar i kishte dy brirë...aty kishte njerëz që i njihja... e fillova të them: All-llahu më ruajt nga zjari... pastaj takuam një melek tjetër...e ai më tha: nuk do të trishtohesh...këtë ëndërr ia tregova Hafësë, kurse Hafseja ia tregoi Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem. Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, tha: Abdullahi është shumë njeri i mirë...po të kishte falur namaz nate...

Pas këtij rasti Abdullahu vetëm pak flente natën.

Këto katër fjali që i dëgjoj prej Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ia ndryshuan tërë jetën. I dëgjoj këto fjali kur i kishte 14 vjet, kurse jetoj njëqind vjet.

Shërbyesi i tij, Nafiu thotë: u plak Abdullah ibn Omeri, iu dobësua trupi dhe u verbërua, e nuk e la këtë namaz. Merte me vehte një enë me ujë, sa që pas çdo dy reqatesh e lante fytyrën me ujë. Kështu vazhdonte deri në mëngjes.

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka urdhëruar të falet namazi i vitrit duke thënë:

“All-llahu është tek dhe e do tekun, andaj fal-ne vitrin, e ju të dhënë pas Kur'anit”. (Buhariu dhe Muslimi).

All-llahu, subhanehu ve teala, atij që e fal namazin e vitrit ia grumbullon të mirat e dunjasë dhe ahiretit...dëgjo këtë hadith, të cilin e transmeton Tirmidhiu, ku Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, thotë:

“Kujdesuni për namazin e natës, sepse është zakoni i burrave të mirë që kanë qenë para jush, sepse namazi i natës është afërsi, largim nga mëkati, shlyerje e të këqijave, largim i sëmundjeve nga trupi...”. (Hadithi hasen).

Për çudi namazi i vitrit është ibadeti më i lehtë, mirëpo sërish njerëzit e lënë pas dore...

Sikurse të fal njeriu namazin e akshamit...do ti thonim fal edhe dy rekate sunnetet e akshamit. Por mund të thotë ato janë shumë, dëshiroj vetëm një, mirëpo vetëm një nuk mund ta falish, ose e fal dy ise hij.

Nëse një njeriut i tregon vlerën e namazit duha... edhe ky namaz nuk mund të falet më pak se dy rekate. Mirëpo namazi i vitrit është namazi më i mirë i natës...

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, e falte njëmbëdhjet rekate... e nëse të vjen rëndë fali nëntë, e nëse është rëndë, fale shtatë, ose pesë ose tre...e nëse aq shumë përtac je bërë, atëherë, së paku fale një rekat.

All-llahu ekber, e fal një rekat e të shënohet sikurse të kishe falur tërë natën namaz nate...

Disa njerëz kur t'u flasim për namazin e natës, mendojnë se duhet të zgjohen para sabahut...jo mjafton ta falish edhe pas jacisë.

Pra bëhu prej këtyre njerëzve të lumtur...të cilët kanë krijuar raporte të mira me Zotin e tyre...

Nëse ke ndonjë nevojë...renditi këmbët në mihrab...fërkoje fytyrën tënde për dheu...dhe kërko ndihmë në Mbretin e gjithëfuqishëm...

Je i singertë dhe qaj para Tij...e nëse All-llahu sheh prej teje mposhtje dhe përkulje...nevojë dhe arsyetim të vërtetë... ti largon të këqijat...e të ofron gjëresi të gjoksit...

Atëherë do të shijosh lezetin e burrave të devotshëm...e jeton jetë të njerëzve të qetë...

Njeriu në zemër ka nevojë, të cilën se mbush asgjë tjetër përveç dashurisë së All-llahut, udhëtimi drejt Tij... dhe pendimi te Ai.

Ibn Asakiri, rahimehull-llah, tregon në historinë e tij se:

Një njeri i varfur kishte mushkë me të cilin punonte me qira nga Damasku e në Zebdani. Ky njeri tregon: një herë me mua erdhi një burrë, e kur kaluam në disa rrugë të panjohura tha: zgjidhe këtë rrugë, se kjo është më e afër...i thashë: s'kam nevojë për këtë rrugë se nuk e njoh...më tha: mirëpo është më afër...morëm këtë rrugë dhe erdhëm në një vend të trishtueshëm dhe afër një lugine të thellë, ku kishte shumë njerëz të vrarë, më tha: kape mushkën për ke derisa të zbres. Zbriti, i përvjeli krahët dhe më sulmoi me një thikë... ika prej tij, kurse ai erdhi pas meje. E luta në emër të All-llahut e i thashë: meri mushkat me gjithë mallin. Kurse ai mu përgjigj: dëshiroj të të vras...e frikësova me All-llahun dhe dënimin, mirëpo nuk pranoi...i'u dorëzova dhe i thashë: më le ti fali dy rekate? Tha: shpejto... u ngrita të falem, dëshirova të filloj të lexoj Kur'an, nuk mu kujtua asnjë shkronjë... qëndrova një kohë i hutuar, kurse ai thoshte: më shpejtë, më shpejtë, atëherë All-llahu më solli në gjuhë ajetin:

“A është Ai që i përgjigjet nevojtarit (të mjerit) kur ai e thërret, duke ia larguar të keqen ...”. (En-Neml: 62). E përsërita këtë ajet disa herë.

Për moment na erdhi një kalorës nga brendësia e luginës, në dorë kishte një shtizë, me të cilën e gjuajti këtë njeri dhe e qëlloi në zemër, e vdiq... u kapa për këtë kalorës e i thashë: Pash Zotin, kush je ti? Tha: unë jam i dërguari i atij që i përgjigjet lutjes së nevojtarit dhe i largon të këqijat. Unë jam melek nga qielli i katërt. Më ka dërguar All-llahu që ti përgjigjem lutjes tënde dhe ta largoj të keqen. Tha: i mora mushkat dhe mallin e u ktheva shëndosh.

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, kur brengoseshte nxitonte në namaz... e thoshte: na rehato me namaz, o Bilal, e thoshte:

“Më është bërë kënaqësia më e madhe në namaz”. (hadith sahih).

Burra e devotshëm kishin sjellje të çuditshme me namazin...

Ebu Salihi, i biri i motrës së Malik ibn Dinari, kur të vinte nata, mbyllej në dhomë dhe tërë natën e kalonte në atë dhomë. Habiteshim, çka bënë daja jonë në këtë dhomë. Një natë u përvodha dhe hyra në këtë dhomë e u fsheha në disa qoshe të saj. Pastaj hyri daja im e nuk më pa. E shtroi sexhadën e tij dhe dëshiroi të fillon të fal namaz. Mirëpo posa i ngriti duart për të marur tekbin, qau dhe nuk mundej të ndalet duke qarë. Pasi që u ndal pak u bë gati të mer tekbin, mirëpo sërish nuk mundi nga të qarit e shumtë. Kështu vazhdoi deri në ezanin e sabahut. Kur thërriti ezanin e sabahut e kapi mjekrrën e tij e tha: All-llahu im, kur të grumbullosh tërë njerëzit, privo këto thinja nga zjari i xhehenemit. ...

Ebu Sulejman Daraniu tregon e thotë: një natë isha në sexhde, e më erdhi gjumi...pash një huri në ëndër, ajo më goditi me këmbë e më tha: i dashuri im, po flenë...kurse Mbreti është i zgjuar shikon ata që përpichen në adhurime? I pafat, i mallkuar qoftë ai që i jep përparësi kënaqësisë së gjumit para kënaqësisë së bisedës me All-llahun... ngriti se është afruar ndarja...kurse të dashuruarit do të takojnë njëri tjetrin...pse po flenë? I dashuri dhe kënaqësia ime, a të flejnë sytë? Kurse unë përgaditem për ty që pesëqind vjet...

All-llahu ekber, ata janë lodhur në namaz... janë ndarë nga epshe...saqë u janë zbukuruar huritë në xhennete...

"Ata që lexojnë librin e All-llahut, e falin namazin dhe nga begatitë që Ne u kemi dhënë japin fshehtazi e haptazi, ata e shpresojnë në një fitim që kurrë nuk humbet. Që Ai (All-llahu) do t'ju plotësojë shpërblimin e tyre, e edhe do t'ju shtojë nga mirësia e Tij, vërtet Ai është mëkatfalës dhe shumë mirënjohës". (Fatir: 29- 30).

Kur do që të ulesh me këta njerëz të lumtur... do ti gjeshë se janë njerëz që qëndrojnë shumë larg asaj që e hidhëron Zotin e tyre...

Frika ua ka coptuar zemrën...kurse dashuria ndaj Tij ua ka mbushur zemrën...

Ata e dinë se All-llahu është Falës i mëkateve...pranues i pendimit... mirëpo kjo nuk ua ka

haruar se Ai është edhe që dënon rëndë...që llogarit preciz...

Kur të dakordohet mëshiron... sepse mëshira e Tij kaplon çdo gjë...e kur të Hidhërohet mallkon, kurse mallkimi e tij askush s'mund ta reziston...

Transmeton Buhariu nga Abdullah ibn Mesudi, radijall-llahu anhu...se në ditën e Hajberit duke u kthyer nga beteja një djalosh ia mbante në Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, në këtë moment duke i ndihmuar Muhammedit [alejhis-selam] e godet një shigjetë dhe e mbyll. Të gjithë sahabet bërtasin, All-llahu ekber, ky njeri e fitoi xhennetin. Kurse Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, reagoi e tha: ky djalosh nuk është banor i xhennetit, sepse ka vjedhur një manto në këtë ditë...prej ganimitit që s'ishte ndarë akoma, e me këtë vepër digjet në zjar...

Njeriun të mëkatet e mëdha e sjellin toleranca në të voglat...

Transmeton Buhariu nga Enesi, radijall-llahu anhu, i cili duke u folur tabiinëve, të cilët ishin të dalluar në adhurim dhe devotshmëri, u tha:

"Ju sot jeni duke bërë disa vepra...që në syrin tuaj duken më të imta se qimeja, mirëpo ne në kohën e Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, i konsideronim prej mëkateve shkatërruese".

Omeri, radijall-llahu anhu, i shkroi letër Ebu Musa el-Eshariut, ku mes tjerash qëndronte:

"Nëse dëshiron të kuptosh vlerën e veprave tua...mendo rreth dhuntive që ti ka dhënë All-llahu...vlerëso atë që kanë bërë burrat e devotshëm para teje...vlerëso dënimin për mëkatet.

All-llahu, subhanehu ve teala, e dënoi Ademin në atë formë për një ushqim të ndaluar... e tha:

"Ademi bëri mëkat ndaj Zotit të vet dhe devijoi".

Kurse Iblisin e mallkoi dhe e bëri të mallkuar...për shkak të refuzimit të një sexhdeje...

I mallkoi çifutët e i bëri derra e majmuna për shkak të peshkimit ditën e shtunë, kurse e kishin të ndaluar...

Mendo rreth të mirave të xhennetit, pronësinë dhe bujarinë...

E nëse tërë këtë e mendon, atëherë e kupton vetveten. Kupton se vepra yte s'të bën aspak dobi...përveç nëse All-llahu të kaplon me mëshirën dhe faljen e Tij...

Sa njerëz janë tolerant në haram, e kur të këshillohet, thotë:

“Kjo që e bëj unë është shumë pak, e njerëzit bëjnë edhe më shumë...”

kurse All-llahu, subhanehu ve teala, thotë:

“...duke menduar se ajo ishte imtësi e parëndësishme, ndërsa te All-llahu ajo është e madhe.” (En-Nur: 15).

Ai që nuk vlerëson madhërinë e All-llahut, tregohet tolerant në mëkatet e kundërshtime, le ta dijë se vetëm vehtes i bën dëm...

Le ta dijë se All-llahu ka robër (melaqet) që nuk i bëjnë mëkatet All-llahut...urdhërat e All-llahut në vend i çojnë...

Ata janë më shumë se ne në numër dhe më shumë se ne në adhurim dhe frikë prej Tij...

Transmeton Buhariu dhe Muslimi se:

“Në qiell ka një shtëpi që quhet “Bejtul-Ma’mur”, çdo ditë hynë nga shtatëdhjet mijë melek, falen e pastaj dalin prej atje dhe kurrë nuk kthehen më deri në Ditën e Kijametit”.

Transmeton Ebu Davudi dhe të tjerët nga Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, se ka thënë:

“Më është dhënë leja që t’u tregoj se ka melaqe të All-llahut që e bartin Arshin e Tij, mes pulpës së veshit dhe qafës së tij hapësirë udhëtimi shtatëqind vjet”. (Sahih).

Poashtu Tirmidhiu transmeton se Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka thënë:

“Unë shoh atë që ju nuk shihni...dëgjoj atë që ju nuk dëgjoni...rënkon qielli dhe meriton të rënkon...në çdo hapësirë prej katër gishtave ka nga një melek që bën sexhde All-llahut...pasha All-llahun, po ta dinit atë që e di unë...pak do të qesheshit dhe shumë do të qanit, do të dilnit në rrugë që ti luteni All-llahut”. (Sahih).

Transmeton Merveziu me sened, për të cilin Ibn Kethiri thotë se është i mirë, se Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka thënë:

“All-llahu ka melaqe që dridhen nga frika...çdo pikë loti që u bie nga syri bie në ndonjë melaqe që falet. All-llahu, subhanehu ve teala, ka melaqe që i bëjnë sexhde All-llahut që nga janë krijuar qiejt dhe toka...nuk e kanë ngritur kokën asnjë herë e as që do ta ngrisin deri në ditën e

kijametit. Disa melaqe të tjera në ruku që s’e kanë ngritur kokën dhe nuk e ngrisin deri në ditë të Kijametit, safe që s’i kanë prishur aspak që nga ajo ditë që janë rreshtuar dhe nuk do t’i prishin deri në ditën e Kijametit...e kur të ngriten do të shikojnë Fytyrën e All-llahut, subhanehu ve teala, e do të thonë: i lartësuar qofsh o Zot, nuk të kemi adhuruar ashtu si duhet”...

All-llahu, subhanehu ve teala, thotë:

“Po nëse ata (kufarët) janë kryeneç (e nuk bëjnë sexhde), atëherë ata që janë pranë Zotit tënd (engjëjt më të lartë), Atij i bëjnë tesbih natën e ditën dhe ata nuk mërziën prej adhurimit”. (Fussilet: 38).

“S’ka dyshim se ata që janë pranë (afër) Zotit tënd (melekët) nuk tërhiqen nga adhurimi ndaj Tij nga mendjemadhësia, Atë e madhërojnë dhe vetëm Atij i bëjnë sexhde”. (El-Araf: 206).

Pasi që këta të lumtur e madhëruan All-llahun ashtu si e meritonte...u ngritën me frikë...u frikuan nga pasojat e mëkatëve...lanë kënaqësinë e jetës së tyre...me qëllim që të arrijnë kënaqësinë e Zotit të tyre...

Maiz ibn Malik, radijall-llahu anhu...

Ky tregim gjindet në sahihun e Buhariut dhe Muslimit, do ta sjellim sipas të gjitha transmetimeve:

Maizi ishte djalosh prej sahabeve...ishte i martuar në Medinë...

Një ditë shejtani i bëri vesvese...e mashtroi me një shërbëtore të një ensariut...

U larguan prej syve të njerëzve...kurse shejtani ishte i treti...i cili nuk u ndal duke ua zbukuruar njëri tjetrin derisa ranë në zina...

Pasi që e kreu Maizi këtë krim...e u largua shejtani prej tij...filloi të qajë dhe ta llogarit vetveten...e qortoi dhe u frikua nga denimi i All-llahut, subhanehu ve teala...iu ngushtua jeta...e kaploi gabimi nga çdo anë...derisa ky mëkat ia dogji zemrën...

Erdhi te mjeku i zemrave...u ndal para tij dhe bërtiti me të madhe, nga nxehtësia që e kishte në brendësi, duke thënë:

O i Dërguar i All-llahut, ky njeri i largët ka bërë zina, më pastro...

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, u largua prej tij...atëherë i doli në anën tjetër e

tha: O i Dërguar i All-llahut...kam bërë zina, më pastro...

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, i tha: vaj për ty, kthehu...kërko falje dhe pendohu te Zoti...

Shkoi, u largua pak...mirëpo nuk duroi dot...

Sërish u kthye te Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem: o i Dërguar i All-llahut më pastro...

Kurse Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, i thotë: kthehu e kërko falje dhe pendohu te Zoti yt...

U largua pak, mirëpo sërish u kthye dhe tha: më pastro o i Dërguar i All-llahut! Atëherë Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, i tha: vaj për ty, a e di se çka është zinaja?! Pastaj urdhëroi të përziehet dhe e nxorën jashtë...

I erdhi përsëri, e i tha: o i Dërguar i All-llahut kam bërë zina...më pastro...

I tha: vaj për ty, a e di se çka është zinaja?!

Urdhëroi që ta nxjerrin jashtë dhe e nxjerrën...

I erdhi për së treti, për së katërti...e kur e teproi, Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, pyeti për këtë: mos është i çmendur? I thanë: o i Dërguar i All-llahut nuk e njohim si të çmendur...

Tha: mos përdor alkool? U ngrit një njeri, i mori erë dhe nuk ndjeu aromë alkooli...

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, iu drejtua e i tha: a e di se çka është zinaja?

Tha: po...kam pasur marrëdhënie me një grua që e kam të ndaluar, ashtu siç bën njeriu me gruan e tij që e ka të lejuar...

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, tha: çka dëshiron të thuash?

Dëshiroj të më pastrosh, tha.

Atehëre Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, tha: po...urdhëroi të gurëzohet, e u gurëzua derisa vdiq...

Kur ia falën xhenazen dhe e varrosën, pranë këtij varri kaloi Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, me disa shokë të tij. Pejgamberi dëgjoi prej shokëve të tij duke i thënë njëri tjetrit: shiko këtë, e mbuloi All-llahu, mirëpo ky e shpalosi vehten derisa u gurëzua sikurse qentë...

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, heshti, e pas një kohe...kur kaluan pranë një gomari të cofur, të cilin e kishte djegur dielli, sa që ishte fryrë dhe i kishte ngritur këmbët...

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, tha: ku janë filani dhe filani?

Thanë: ne jemi ata dy...o i Dërguar i All-llahut, subhanehu ve teala.

Hani nga ky gomar...

Thanë: O i Dërguar i All-llahut! All-llahu ta faltë, po kush han prej këtij mishi, prej kësaj coftine?

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, tha: ajo që folet për nderin e vëllaut tuaj është më rëndë se të hani këtë mish, ai u pendua me një pendim që po që se i ndahet tërë ummetit do tu mjaftonte...pasha Ate në Dorë të të cilit është shpirti im, ai tani jeton në lumenjtë e xhenetit...

Lum për Maiz ibn Malikun...po, ra në zina...zbuloi mbulesën mes tij dhe Zotit të vet... mirëpo pasi që bëri mëkat...shkuan kënaqësitë...mbet keqardhja dhe pendimi.

Është penduar me një pendim që nëse i ndahet tërë ummetit do t'u mjaftonte...

"Kanë duruar pak e janë rehatuar përgjithmonë, sa krenari është suksesi për njeriun

Zoti nuk humbë atë që e bartin njerëzit për hirë të Tij.

E kujton Rahmani secilin prej tyre sikurse i dashuri të dashurin e vet duke thënë: o bir i filanit

A të kujtohet dita, kur publikisht bëje mëkate dhe gabime.

Do të thotë: Zot a nuk më ke falur që moti, sepse ti je Falës i Madh

I përgjigjet Rahmani: mëshira ime të ka sjellur deri në këtë post të afërt.

Nga ky tregim duhet të mësojmë që zemra mos të adaptohet në mëkat e mos të ketë nevojë për pendim, sepse Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, na ka treguar për zemrën duke thënë:

"I Prezentohen sprovat zemrës sikur krëndet e hastrës, ajo zemër që i thithë, aty pikohet një pikë e zezë...ajo zemër që i refuzon, pikohet një pikë e bardhë, gjersa të bëhen dy zemra: e bardhë e pastër, këtë s'e dëmton asnjë sprovë sa të jenë qiejt dhe toka dhe e zezë, ngjyrë hiri dhe e përmbysur, nuk njih të mirën e as që mohon të keqen, përveç epshit të vet...". (Muslimi).

Ku janë ato zemra të bardha që dridhen kur të binë në mëkat...e nxitojnë në pendim dhe kthim...

Me të vërtetë toleranca në mëkat është rrugë e së keqes dhe dështimit në dunja e ahiret...

Ibn Xhevziu përmend në librin e tij "Dhemul-Heva", një njeri i cili jetonte në Bagdad, e lëshonte shikimin e tij në hareme... ecte pas epshëve të tija... u përkujtua dhe këshillua, mirëpo nuk përfitoj prej këshillave, i'u tërhjek vërejtja, mirëpo nuk u largua prej këtyre gabimeve...

Një ditë, ky njeri, kaloi para derës së një krishteri... shikoi mbrenda shtëpisë së tij dhe pa një vajzë të bukur dhe u dashurua në te fortë. Tentoi të futet në këtë shtëpi, mirëpo nuk e lanë. Tentoi të martohet me te, mirëpo nuk ia dhanë. Vazhdimisht interesohet për te, përcjellte lajmet e saja dhe i dërgonte letra, derisa edhe ajo u dashurua në te dhe u lidh pas tij. Filloi secili prej tyre t'i dërgoj letër njëri tjetrit dhe tentonin të shihnin njëri tjetrin, mirëpo nuk ia arritën qëllimit. U mallëngjye shumë për te sa që u sëmur në mendje. Andaj e dërguan në Maristan (shtëpi për të sëmurë mentalisht). Këtu e vizitonte vetëm një shok i tij, i cili kujdesej për të dhe hallin e tij. Dhe ia sillte lajmet e kësaj vajze në të cilën u dashurua. Një ditë i erdhi nëna, e ky as nuk e shikoi e as nuk i foli. Nëna iu ankua shokut të tij, ky e mori për dore dhe e futi te ai në dhomë. Filaneja (ajo vajza në të cilën është dashuruar) të ka dërguar letër me nënën tënde, degjoje letrën që ta ka dërguar. E shikoi nënën e vet dhe e pyeti për atë vajzën, çka bën dhe çka të ka thënë? Kjo nënë e mjerë, filloi të shpikë biseda dhe tregime e ndodhi. Sikurse fjalë se ajo të don, është e mallëngjuar për ty, ka interesim të madh për ty, etj. ndërkohë dëgjoji zërin e djalit të saj duke thënë: vazhdo më trego sa ma shumë për te. lu shtua edhe më tepër dashuria ndaj saj dhe çmenduria për te. Dolën nëna dhe shoku prej dhomës. Pas një kohe i erdhi shiku në vizitë. E pa se kishte ndryshuar, ishte dobësuar dhe ishte molisur. Tha o burrë, çka e ndryshoi gjendjen tënde? Tha: kjo është sëmundja e njeriut të pasionuar pas dashurisë (ashik)! E tha: shoku im, ka ardhur koha e exhelit... ka arritur koha e vdekjes... kurse unë nuk kam takuar shokun time në dunja... mirëpo dëshiroj ta takoj në ahiret... I thashë: do të takosh gjëra edhe më të mira se kjo në ahiret... Tha: vetëm këtë e dua...

I thashë: nuk ka mundësi, sepse ti je musliman e ajo krishtere...

Ateherë rënkoj me zë të madh dhe tha: ajo është krishtere e unë musliman, nuk do të takohemi në ahiret, atëherë unë kthehem nga feja e Muhammedit... e i besoi Isaut dhe kryqit të madh...

I bërtita duke i thënë: ke frikën All-lahut... mos ban kufër... ajo që është te All-lahu është më e mirë dhe më e përhershme... filloi të qajë dhe filloi të rënkonte derisa vdiq... pasi vdiq përgjegjësit e këtij spitali u kujdesën për te...

Pas vdekjes së tij, unë shkova te ajo grua... e gjeta të sëmurë... hyra dhe fillova t'i flas për atë njeri...

Pasi kuptoi se ka vdekur i dashuri i sajë, bërtiti duke thënë: unë nuk kam takuar të dashurin tim në dunja... dëshiroj ta takoj në ahiret... dëshmoj se s'ka hyjni tjetër përveç All-lahut... dëshmoj se Muhammedit është rob dhe i dërguar i All-lahut... unë distancohem nga krishterimi... hyj në Islam.

Babai i saj e qortoi... ajo qau shumë...

Babi i saj tha: merrne me vehte, se nuk banoj me ate që del prej fesë së vet... Pas këtij rasti jetoi vetëm pak... dhe vdiq.

All-lahu na ruajtë nga mashtrimi dhe kurthet e shejtanit.

Sa gra dhe burra kanë kënaqur syte e tyre duke shikuar njëri tjetrin... sa u janë kënaqur veshët me zërin e njëri tjetrit, mirëpo fundi i kësaj është mposhtja dhe nënçmimi, dënimi i zjarrit... sepse Zoti yt askujt nuk i bën zullum...

Ai që përqëndrohet në fenë e All-lahut jeton jetën e njerëzve të lumtur... i përfundon ymri me përfundim të njerëzve të devotshëm dhe ringjallet me miqtë e Zotit... e shoqërohet me pejgamberët...

"E, s'ka dyshim se ata që thanë: "All-lahu është Zoti ynë", dhe ishin të paluhatshëm, atyre u vijnë engjëjt (në prag të vdekjes dhe u thonë): të mos u frikësoheni, të mos pikëlloheni, keni myzhde xhenetin që u premtohet. (u thonë) Ne kujdesemi për ju, si në jetën e kësaj bote, ashtu edhe në botën tjetër, kudo të keni atë që dëshironi dhe gjithçka kërkon. Pritje e nderuar prej Atij që falë mëkatet dhe që është mëshirues!". (Fussilet: 30- 32).

Njerëzit e lumtur shumë përjeken në dynja... andaj edhe gradat i kanë të larta në mesin e njerëzve...saqë nuk mund të krahasohen te All-llahu me format dhe trupat e tyre, por ngriten te All-llahu me veprat e tyre...

Transmeton Imam Ahmedi dhe të tjerët se Abdullah ibn Mesudi, radijall-llahu anhu, ishte duke udhëtuar me Pejgamberin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, kaluan pran një drurit dhe Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, kërkoi prej tij që tija sjell një krende, për ta përdorur si misvak..

U ngrit Abdullah ibn Mesudi që të mer një krende, mirëpo ishte i dobët dhe mundahej që ta kap, fryri era dhe ia zbuloi këmbët, ato ishin dy kërcikë të hollë dhe të vegjël...

U qeshën njerëzit për shkak këmbëve të holla që i kishte...

U tha Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem: pse po qesheni? Për shkak këmbëve të holla që i kishte? Pasha Ate që në Dorë të Tij është shpirti im, ato janë më të rënda në peshoje se Uhudi...

Vallë, pse janë të rënda, për shkak të namazit të gjatë që e ka falur gjatë natës..për shkak të agjërit të pandarë..për shkak se këmbët e tija nuk kanë ecur në haram...

Kurse të tjerët përveç Ibn Mesudit, ata që kanë zbuluar pjesën e dukshme, kurse kanë neglizhuar pjesën e brendshme...kanë zbardhur rrobat, mirëpo kanë nxirë zemrat...për këta njerëz, Ebul-Kasimi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka thënë, siç na tregojnë Buhariu dhe Muslimi:

"Do të vjen njeriu i shëndoshë dhe i madh në Ditën e Kijametit, mirëpo nuk do të peshon te All-llahu as sa krahu i mushkonjës, pastaj Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, tha: lexoni nëse dëshironi ajetin: "...dhe në ditën e gjykimit atyre nuk do t'u japim kurrfarë vlere". (El-Kehf: 105).

Njeriu sado që largohet nga respekti i Zotit të vet, aq sa ma shumë fundoset në lezati dhe pason epshin, aq më tepër mirren prej tij shkaqet e lumturisë, e kaplon brenga dhe ngushtica, e kjo nuk largohet ndryshe përveç se me pendim dhe kthim te All-llahut, subhanehu ve teala.

Pse?

Sepse zgjërimi i gjoksit...kënaqësia e ymrut, janë dhunti shumë të mëdha, të cilat All-llahu nuk ia jep

secilit, por ia jep vetëm atij që e do... andaj All-llahu, subhanehu ve teala, ia dha këtë dhuratë Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, duke i thënë:

"A nuk ta hapëm Ne gjoksin tënd?". (El-Inshirah: 1).

Denimi i parë i mëkateve është ngushtica e gjoksit...andaj po ta dinte mëkatari dhe mëkatoreja se çfarë kënaqësie dhe lumturie ka adhurimi dhe nderi, çfarë zgjërimit të gjoksit dhe hare, do të kuptonin se ajo që u ka ikur nga lezatia e besimit është shumë më e madhe se kënaqësia kalimtare që kanë përjetuar gjatë disa mëkateve...e mos të flasim për Ditën e Kijametit...

Ibn Abbasi, radijall-llahu anhu, thotë:

"Vepra e mirë shkakton dritë në zemër, shkëlqim në fytyrë, gjërësi në rizk dhe dashuri në zemrat e njerëzve, kurse vepra e keqe shkakton errësirë në zemër, nxirje në fytyrë, dobësim të trupit dhe urrejtje në zemrat e krijesave".

Xhabir ibn Abdullahi, radijall-llahu anhu, thotë: "Ai që shumë falet gjatë natës, i zbukurohet fytyra gjatë ditës".

Të vërtetën e thotë All-llahu, subhanehu ve teala, kur thotë:

"Atë që All-llahu dëshiron ta udhëzojë, ia zgjeron zemrën për (të pranuar) Islamin. Atë që dëshiron ta lërë të humbur, zemrën e tij ia bën shumë të ngushtë sikur të ngjitej në qiell. Kështu All-llahu lëshon dënimin mbi ata që nuk besojnë". (El-Enam: 125).

Ata që kanë udhëzimit dhe besim, ata kanë zemërgjërësi dhe gjoks të hapur, kurse të devijuarit kanë ngushticë të shpirtit dhe sprova...mërzi dhe pafatsi, shkapërderdhje të çështjeve të tija dhe jetë jo të lumtur...

All-llahu, subhanehu ve teala, thotë:

"... mos iu bind atij që ia kemi shmangur zemrën e tij prej përkujtimit ndaj Nesh dhe i është dhënë epshit të vet, pse puna e tij ka mbaruar". (El-Kehf: 28).

Mërzinë e përhershme që ua zbret Zoti atyre që bëjnë mëkate ndaj Tij...ose atyre që kërkojnë lumturinë dhe rehatinë në vepra tjera pos kënaqësisë së Tij, atyre u ngushtohet dynja...u bëhet e padurueshme jeta e tyre, saqë kënaqësia pas së cilës vrapojnë bëhet denim, me të cilin denohen.

Pse?

Pse shndërrohet dëgjimi i muzikës, dhënja pas epsheve, konsumimi i alkoolit, shikimi në gjëra të ndaluara, pse e tërë kjo shndërrohet në ngushticë, pasi që ka qenë rehati, pse shndërrohet në mërzë, pasi që ka qenë gëzim...

Pse?

Për shkak se All-llahu, subhanehu ve teala, e ka krijuar njeriun për një detyrë, andaj edhe nuk mund të vazhdojë jeta në rrugë të drejtë përderisa angazhohet me detyra tjera:

“Unë nuk i krijoja xhinët dhe njerëzit për tjetër pos që të më adhurojnë”. (Edh-Dharijat: 56).

Nëse njeriu e përdor trupin dhe shpirtin e tij në gjëra tjera e jo në detyrën e tij për të cilën është krijuar, jeta e tij do të shndërrohet në ferr...

Po që se një njeri ecë në një rrugë, e i prishen këpucët papritmas, pasi që e sheh këtë thot: ska gjë, do të shfrytëzoj lapsin në vend të këpucëve, dhe e mori lapsin dhe e vendoi në këmbë, do t'i kishim thënë: ti je i çmendur, lapsi është krijuar që të shkruaj e jo që të ecësh mbi të...

Po sikurse një njeri që nuk gjen laps, thotë, s'ka problem do të shkruaj me këpucët e mia, dhe merr këpucët e mundohet mbi letër të shkruaj me to. Do t'i kishim thënë: ti je i çmendur, këpucët janë krijuar për një detyrë e lapsi për një detyrë tjetër!!

Poashtu edhe njeriu, është krijuar për një detyrë, e ajo është të respektoj dhe adhuroj All-llahun, subhanehu ve teala...andaj ai që shfrytëzon jetën në detyra tjera, patjetër që do të devijoj dhe do të vuaj...

Po të shikosh jetën e atyre që nuk e kanë shfrytëzuar për qëllimin për të cilin janë krijuar do të shohish se në jetën e tyre ka çorodi dhe humbje që se gjenë te të tjerët...

Pse shtohet numri i vetvrasjeve në vendet ku është përhapur imorali dhe nihilizmi...

Pse në Amerikë bëjnë vetvrasje më shumë se 25 mijë njerëz...

Thuaje të njëjtën edhe për Britaninë, për Francën, për Suedinë, për Italinë, etj.

Pse, a nuk kanë gjetë alkool për ta konsumuar? Jo, alkooli është në sasi të mëdha i prani-shëm atje!

A nuk gjejnë ku të udhëtojnë? Shtetet janë të mëdha dhe ka shumë vende atraktive...

Nuk kanë të drejtë të miren me marrëdhënie jashtmartesore? Ose ka pengesa mes tyre dhe argëtimit dhe lozjes...

Ua kanë mbyllur pabet dhe kafenet?

Jo, asesi...ata veprojnë si të dëshirojnë...rrotullohen mes kënaqësirave të syve dhe gjymtyrëve të tyre...

Atëherë, pse bëjnë vetvrasje? Pse mërziten nga jeta e tyre?

Pse e lënë alkoolin, jetën epshe dhe argëtimin e lozjen e zgjedhin vdekjen, pse?

Përgjigja është e qartë:

“E kush ia kthen shpinën udhëzimit Tim, do të ketë jetë të vështirë dhe në ditën e kijametit do ta ringjall të verbër”. (Taha: 124).

E përcjell jeta e vështirë në vajtje dhe ikje...në udhëtim dhe në qëndrim...me te ha dhe me te pi...me te ulet dhe me te qëndron, nuk ndahet prej tij as në gjumë e as në zgjim...

la bën jetën të padurueshme deri në vdekje, sepse ai që ia kthen shpinën Zotit dhe tregohet mendjemadh...All-llahu, subhanehu ve teala, hedh mbi te trishtim të vazhdueshëm, All-llahu, subhanehu ve teala, thotë:

“Ne do to mbjellim frikën në zemrat e atyre që nuk besuan...”.

Pse?

“...sepse ata All-llahut i trillojnë e i mveshin zota të tjerë, duke mos pasur për këtë kurrfar fakti, ndaj vendbanimi i tyre do të jetë xhehenne-mi. Sa i shëmtuar është vendi i mizorëve”. (Ali Imran: 151).

Kurse ata që e njohin Zotin e tyre, ata që zemrat e tyre janë nisur drejt Tij, ata janë të lumtur:

“Kush bën vepër të mirë, qoftë mashkull ose femër, e duke qenë besimtar, Ne do t'i japim atij një jetë të mirë (në këtë botë), e (në botën tjetër) do t'u japim shpërblimin më të mirë për veprat e tyre”. (En-Nahl: 97).

Më ka treguar një thirrës që ka shkuar të sherohet në Britani.

Tregon e thotë: hyra në një prej spitaleve më të mëdha atje. Në këtë spital hynin vetëm njerëz të caktuar. Kur hyri mjeku e më pa, tha: ti je musliman?

I thash: po...

Tha: ka një problem që më ka krijuar dilemë që nga dita që kam njohur vetveten... a mund të më degjosh?

I thash: po.

Tha: kam shumë pasuri...detyrë të mirë...diplomë të lartë dhe i kam provuar të gjitha kënaqësitë; kam konsumuar alkool...kam bërë zina...kam udhëtuar në shumë shtete, mirëpo sërish ndiej ngushticë të vazhdueshme dhe mërzi prej këtyre kënaqësirave, saqë i kam vizituar disa psikolog. Kam menduar të bëj vetvrasje disa herë, me shpresë se gjejë jetë tjetër...ku s'ka mërzi. Ti a nuk e ndien këtë mërzi dhe ngushticë?

I thashë: Jo, përkundrazi unë jam i lumtur vazhdimisht dhe do të udhëzoj në zgjidhjen e këtij problemi, mirëpo përgjigju pyetjeve të mia:

- Ti kur dëshiron t'i kënaqësh sytë, çka vepron?

Shikoj ndonjë grua të bukur ose pamje mahnitëse...

- Kur dëshiron të kënaqësh veshin, çka vepron?

Dëgjo muzikë të qetë...

- Kur dëshiron të kënaqësh hundën, çka vepron?

Nuhas ndonjë parfum, ose shkoj në ndonjë park...

I thashë, mirë, kur dëshiron të kënaqësh sytë pse nuk dëgjon muzikë?

U habit prej meje, e më tha: nuk mundet, sepse kjo është kënaqësi e veçantë për veshin...

I thashë: nëse dëshiron ta kënaqësh hundën, pse nuk shikon ndonjë pamaje të bukur? Edhe më shumë u habit e tha: nuk mundet, sepse kjo është kënaqësi e veçantë e syrit, e me këtë nuk mund të kënaqet hunda...

I thashë: Mirë...arritëm ku dëshirova...

Ti e përjeton këtë mërzi dhe ngushticë në sytë e tu?

Jo, tha. E përjeton në veshët, hundën, gjuhën, organet...

Tha: jo, e përjetoj në zemrën dhe gjoks tim...

I thashë: Ti këtë ngushticë e përjeton në zemrën tënde, kurse zemra ka kënaqësi të veçantë...nuk kënaqet me gjërat tjera...domosdo e ke të njohësh gjërat që ta kënaqin zemrën...sepse ti duke dëgjuar muzikë, duke konsumuar alkool,

duke shikuar gjërat e ndaluara, duke bërë zina, nuk e kënaq zemrën, por je duke e kënaqur trupin...

U habit edhe më shumë njeriu e tha; po, e vërtetë është, e si ka mundësi ta kënaqi zemrën time?

I thashë: Me shehadet se ska hyjni tjetër përveç All-llahut dhe se Muhammedi është i dërguar i Tij, e të përkulesh para Krijuesit tënd...

T'i ankohesh Atij për brengat dhe mërzitë tua, ja, në këtë mënyrë do të jetosh në rehati dhe qetësi, e lumturi...

E lëkund i njeriu kokën e tha: më jep libra mbi islamin dhe lutu për mua, sigurisht do të bëhem musliman...

Të vërtetën e thotë All-llahu kur thotë:

"O ju njerëz! Juve ju erdhi nga Zoti juaj këshilla (Kur'ani) dhe shërimi i asaj që gjendet në kraharorët tuaj (në zemra), edhe udhëzim e mëshirë për besimtarët. Thuaj: "Vetëm mirësisë së All-llahut dhe mëshirës së Tij le t'i gëzohen, se është shumë më e dobishme se ajo që grumbullojnë ata". (Junus: 57).

Habitem me ata njerëz që kërkojnë rehatinë dhe zemërgjërësinë, e kërkojnë lumturinë në rrugë të gabuar, kurse All-llahu, subhanehu ve tealë, thotë:

"A menduan ata, të cilët vepruan në të këqija, se në jetën e tyre dhe në vdekjen e tyre do t'i bëjmë të barabartë me ata që besuan dhe bënë vepra të mira? Sa i shëmtuar është gjykimi i tyre?". (El-Xhathije: 21).

All-llahu bëri dallim mes jetesës së njerëzve të lumtur dhe jetesës së njerëzve të pafat...në jetën e kësaj bote dhe të ahiretit...

Madje bamirësi, aq sa ma tepër bën bamirësi në dynja...i shtohet lezeti dhe lumturia...All-llahu i jep mirësi në rizk, në fëmijët, në detyrën, në vendbanimin dhe në çdo gjë...

All-llahu, subhanehu ve tealë, thotë:

"Thuaj: "O robërit e Mi që keni besuar, kini frikë ndaj Zotit tuaj. Ata që bënë mirë në këtë jetë, kanë të mirë të madhe, e Toka e All-llahut është e gjerë, ndërsa të durueshmëve u jepet shpërblymi i tyre pa masë!". (Ez-Zumer: 10).

Tregojnë dijetarët e historisë, kurse baza e këtij tregimi gjindet në Sahihun e Imam Muslimit,

se Xhabir ibn Abdullahu, sahabi i nderuar, i është vrarë babai i tij në vetejën e Uhudit. Ia la shtatë motra, për të cilat s'kishte kush të kujdeset përveç tij. La pas vetes borxh të shumtë, në shpinën e këtij djaloshi, i cili ishte në fillimin e rinisë...

Xhabiri ishte njeri që e preokuponte borxhi dhe motrat e tija, kurse borxhëdhënësit e kërkonin mëngjes e mbrëmje...

Xhabiri doli me Pejgamberin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, në Betejën e Rikasë, kurse për shkak të varfërisë kishte një deve të dobët, që edhe nuk mund të ecte, Xhabiri s'kishte para që të blente deve tjetër, të tjerët e parakaluan, kurse ky mbeti në fund të karavanit...

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, udhëtonte në fund të ushtrisë, e takoi Xhabirin duke e shtyrë devenë, kurse të tjerët ia kishin kaluar. Atëherë Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, i tha: çke o Xhabir?

Tha: O i Dërguar i Zotit, deveja ime është e ngadalshme...nuk ecë shpejt...

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, tha: ule devenë. E uli Xhabiri Devenë, edhe Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, e uli devenë e tij, e pastaj tha: ma jep një shkop nga dora yte ose ma këput një shkop prej drurit...Xhabiri ia dha shkopin. Pastaj e goditi disa herë dhe u ngrit deveja e fuqishme. Vazhdoi Xhabiri udhëtimin me devenë e tij afër Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem. Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, vërejti te ky djalosh brengat dhe mërzitë. E dinte se ka borxhe dhe ka motrat e pa martuara me vehte, andaj dëshiroi ta gëzoj dhe t'ia largoj brengat. I tha: A je martuar o Xhabir? Tha: Po, jam martuar. Tha: Beqare ose të vejë? Tha: Të vejë, o i Dërguar i All-llahut. U habit Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, sepse zakonisht njerëzit për së pari martohen me beqare. I tha: "Pse nuk more një beqare me të cilën do të luash edhe ajo do të luan me ty". Xhabiri tha: o i Dërguar i All-llahut, babai më është vrarë në uhud, më ka lënë shtatë motra të vogla, e nëse martohem me beqare, atëherë ato do të zihen mes tyre. Andaj u martova me një grua më e madhe se ato, e të kujdeset për to sikur të ishte nënë e tyre. Tha: Mirë ke vepruar.

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, i tha: Xhabir kur do të arrijmë para Medinës, do të ndalemi dhe do të themm një deve, e do të hamë mish atë ditë. Kur të dëgjojë gruaja yte për ardhjen tënde, do ta shtron shtratin. Edhe pse je martuar me grua të vejë, ti je rishtas i martuar. Tha Xhabiri: O i Dërguar i All-llahut, s'ka me çka ta shtron shtratin, s'kemi as jastëk e as pëlhura. Atëherë Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, tha: Do të keni jastëk me lejen e All-llahut. Pastaj vazhduan udhëtimin. Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, dëshiroi ti jep pasuri, mirëpo nuk dëshironte që ta turpërojë Xhabirin. Andaj dëshiroi t'ia jep në mënyrë të mirë. I tha: Xhabir! A ma shet devenë tënde? Tha: O i Dërguar i All-llahut, unë nuk kam deve tjetër përveç kësaj deveje. Me këtë deve sjellim ujën, me këtë deve sjellim drunjtë, me këtë deve udhëtojmë. O i Dërguar i All-llahut, nuk kam deve tjetër përveç kësaj. Atëherë Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, tha: ma shit. Tha: Mere o i Dërguar i All-llahut. Tha: Jo, por me çmim. Tha: Mere o i Dërguar i All-llahut. Tha: Vetëm me çmim. Xhabiri tha: Fol, sa i jep, o i Dërguar i All-llahut. Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, tha: Të jap një dirhem për devenë tënde. Xhabiri tha: O i Dërguar i All-llahut, një deve për një dirhem! Shumë lirë, kjo është zullum! Atëherë Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, tha, ti jap dy dirhem. Tha: Jo, shumë pak është. Tha: Tre dirhem. Tha: Shumë pak janë o i Dërguar i All-llahut. Tha: Katër, pesë derisa arritën deri në katërdhjet dirhem. Xhabiri tha: Po, bën për katërdhjet dirhem. Mirëpo me kusht që ta mbaj deri në Medinë. Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, tha: Bën, s'ka problem.

Kur arritën në Medinë, Xhabiri shkoi në shtëpi, e zbriti mallin nga deveja dhe shkoi që të falet me Pejgamberin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, kurse devenë e lidhi afër xhamisë...

Kur doli Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, prej xhamisë, Xhabiri i tha: O i Dërguar i All-llahut, ja ku është deveja yte...

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, tha: Bilal, jepja Xhabirit katërdhjet dirhem, edhe shtoja pak.

Kur e ktheu kokën Xhabiri, Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, i tha Bilalit, merre devenë dhe shko dërgoja Xhabirit edhe lerja paratë. U kthy Xhabiri te Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, që ta kuptojë situatën. Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, i tha: Edhe deveja edhe paratë janë tuajat.

Ti a mendon se unë bëra tregti me ty për ta marur devenë tënde, jo, por çmimi i ulët që ta dhashë ishte për të kuptuar nevojën tënde...

Kështu është gjendja e njerëzve që ia kanë frikën All-llahut:

“...e kush u përmbahet dispozitave të All-llahut, atij Ai i hap rrugë, dhe e furnizon atë prej nga nuk e kujton fare”. (Et-Talak: 2-3).

Ti mërzhitesh kur të shohësh musliman të mençur që kërkojnë gëzimin, lumturinë dhe zemërgjërësinë duke u tubuar në pamje të ndaluara, ose duke biseduar për haramet, ose duke e zbatuar haramin në shtëpi ose kopsht, ose pushimore ose në ndonjë ndejë në rrugë ose bregdet...

Në tubime që nuk u afrohen melaqet e as që i kaplon mëshira...

Ndahen prej këtyre tubimeve me zemra të ngushtuara dhe frymëmarrje të ngulfatura...

Ua zbukurojnë njëri tjetrit këtë të keqe... sikurse të jenë grumbulluar në gjëra të lejuara ose adhurime...

Sikurse të mos kenë Zot i cili i kontrollon, i Cili do ti merr në llogari. I kërkon në tubimet e dijes, e nuk i gjen aty, kurse në Ditën e Kijametit e mohojnë njëri tjetrin dhe e mallkojnë njëri tjetrin...

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka thënë në hadithin të cilin e transmeton Tirmidhiu dhe Hakimi:

“Nëse një grup njerëzish grumbullohen në ndonjë tubim dhe qëndrojnë gjatë në atë tubim, e ndahen pa e përmendur All-llahun dhe pa dërguar salavate mbi Pejgamberin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ky tubim për ta është keqardhje dhe denim, nëse do Zoti i dënon, e nëse do ua fal”.

Do të mërzhitesh edhe më shumë kur do t'i shohish vajzat muslimane, mbesat e Hadixhes e Fatimes, motrat e Hafsës e Aishes, të cilave All-llahu ua ka pastruar zemrën nga idhujtaria, sytë nga tradhtia dhe organet nga imorali, kanë veshët dhe

sytë e shëndoshë, janë të mbuluara dhe me nder, janë të sigurta dhe të rehatshme, nuk kanë trishtim për babanë e as për vëllanë, nuk e ka përdhunuar asnjë i prishur e as që e ka sulmuar ndonjë pabesimtar...

Përkaj tërë këtyre dhuntive, i gjen ato duke bredhur nëpër rrugë, nëpër tregje, vrapojnë pas epsheve, në telefon, në revistë, në letra, në kafe-ne, në diskotekë, ose në ndonjë lidhje të prishur dhe të pandershme...

I kundërshtohet Zotit të vet duke i imituar mosbesimtarët në veshmbathje dhe pamje...

Shikon programe më të ndryshme, seriale të padobishme, revista joedukative, kanale satelitore, faqe të ndryshme të internetit, filma të ndryshme DVD, ma tepër se sa shikon në suret dhe ajetet e Kur'anit dhe më shumë se sa qëndron në tubime të grave të ndershme dhe fisnike...

Mendon e ngrata se lumturia është në këtë që vepron, ose atë që ia zbukuron shoqëja e saj, ose atë që ia imponon ndonjë “ujk” i prishur, ose ndonjë djalosh mashtrues...

Për pak kohë kjo shndërrohet në fatkeqësi dhe ngushticë...

Robi, edhe nëse kënaqet pak dhe gëzohet duke i arritur epshet, për pak kohë do të mërzhitet prej tyre...do të ikë habia dhe ky strehim do të shndërrohet në shkak të ngushticës, mërzhisë dhe fatkeqësisë...

Ibn Xhevziu në librin e tij El-Muntedhem tregon se muslimanët kanë sulmuar një fortifikatë të romakëve, një fortifikatë e fuqishme, e rrethekuan dhe zgjati ky rrethekim një kohë të gjatë...

Gjatë rrethekimit një grua romake shikoi nga fortifikata dhe e pa këtë grua një musliman që quhej ibn Abdur-Rahim, i pëlqeu dhe u dashurua në te. I dërgoi letër ku mes tjerash i shkroi: si mund të arrij deri te ti?

Iu përgjigj: nëse bëhesh i krishter dhe vjen te unë...

U bë i krishter dhe disi arriti deri te ajo...

I ngrati, mendoi se lumturia fitohet nëse marrohet me një grua, ose nëse pin një got alkool, e harroi se lumturia më e madhe është shoqërimi i atyre njerëzve të zgjedhur, që falin dhe agjërojnë...lexon dhe lufton...

Kur e humbën këtë njeri u mërzhitën shumë... Rrethekimi zgjati gjatë kohë dhe nuk arritën ta hapin këtë fortifikatë, andaj edhe u larguan...

Pas një kohe, një grup i muslimanëve kaluan pranë fortifikatës dhe e përmendën ibn Abdur-Rahmanin, dhe pyetën për te dhe në cilën gjen-dje është tani?!

E thërritën me emrin e tij: o ibn Abdur-Rahman... kurse ai hedhi një shikim mbi ta...

I thanë: A fitove atë që dëshirove... ku është Kur'ani dhe dija yte, çka u bë me namazin tënd?

Tha: Më iku i tërë Kur'ani që dija përmendsh, vetëm një ajet më kujtohet, e ai ajet është: "Ata që nuk besuan, shpeshherë do të kishin dëshiruar të kishin qenë muslimanë. Lëri (Muhammed) ata, të hanë, të dëfrehen dhe t'i preokupoj shpresa (se do të jetojnë shumë), e më vonë do të kuptojnë". (El-Hixhr: 2-3).

Kjo është lumturi e vërtetë dhe kënaqësi e përhershme, rrugën e të cilës e kanë humbur shumica e njerëzve...

Kjo është lumturia, me të cilën njeriu jeton jetë të qetë...

Ti që ke humbur lumturinë, nëse e dëshiron atë, ja e kuptove rrugën e saj...

Kujdes nga mashtrimet e lblisit që të cytë të shikosh gjëra të ndaluara, të biesh në epshe, të shpresosh në kënaqësi dhe gëzime, hare dhe lumturi...

Pas sa çasteve do të ringjallen ata që janë në varre, do të shpaloset ajo që është në gjokse, do të rreshtohen njerëzit para Zotit dhe secili njeri do të sheh se çka ka ofruar...

Dije se të lumturit kur të përkujtohen kujtohen...

Ja se kush ishte Ibrahim Ed'hemi, babai i tij ishte mbret i Horasanit, ishte i shkujdesur dhe neglizhent, një ditë i bërtiti një njeri e i tha: O Ibrahim, s'je krijuar për lozje:

"A menduat se Ne ju krijuam kot dhe se ju nuk do ktheheni te Ne?". (El-Muminun: 115).

Frikohu nga Zoti yt dhe përgadit nozullin për varrin tënd. U pendua Ibrahim dhe u bë adhures i dalluar...

Po edhe Fudajl ibn Ijadi ka qenë i tillë, ishte hajn rruge. Kërceu mbi një shtëpi gjatë natës

dhe dëgjoi një njeri duke lexuar Kur'an, duke lexuar ajetin:

"A nuk është koha që zemrat e atyre që besuan të zbuten me këshillat e All-llahut dhe me atë të vërtetën që zbriti (me Kur'an), e të mos bëhen si ata, të cilëve u është dhënë libri më parë e zgjati koha dhe zemrat e tyre u shtangën e shumë prej tyre janë jashtë rrugës". (El-Hadid: 16).

Qau Fudajli e tha: O Zot, erdhi koha, o Zot erdhi koha, pastaj shkoi kah xhamia, u pendua dhe u bë gati që ta takoj Zotin e vet...

Po kjo ka ndodhur edhe me Zadhan Kindiun, imamin dhe muhadithin e njohur, i cili më herët ishte i dhënë pas lozjes dhe argëtimit...

Një her ishte në treg dhe rreth tij këndonin shokët e tij. Kaloi pranë tij Abdullah ibn Mesudi, radijall-llahu anhu, e kur i pa, ikën prej tij. E kapi Zadhanin e i tha: sa zë të bukur që ke, sikurse ta përdorish në lexim të Kur'anit?!

Pasiqë shkoi, Zadhani i pyeti shokët e tij: kush është ky? I thanë: Abdullah ibn Mesudi, radijall-llahu anhu. Tha: shoku i Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem? Thanë: po, shoku i Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem. Qau, e theu instrumentin dhe vrapoi pas Abdullah ibn Mesudit, radijall-llahu anhu. Qau para tij dhe i tha: jam penduar nga kjo vepër që kam bërë. Kam luftuar Zotin tim, vall-llahi jam penduar nga ajo që kam bërë. Qau edhe Abdullah ibn Mesudi e i tha: mirë se vjen, ti që të do edhe All-llahu. Si mundet mos ta dua, ate të cilin e do edhe All-llahu. Pastaj Zadhan Kindiu e shoqëroi Abdullah ibn Mesudin, radijall-llahu anhu, derisa mësoi Kur'an dhe u bë imam në dituri...

Dëgjoni tregimin e Kanebiut, imamit dhe muhadithit të njohur. Ky kur ishte i ri pinte birra dhe shoqërohej me njerëz të prishur...

Një ditë i thirri shokët e tij dhe qëndroi në derë duke i pritur...

Kaloi Shube ibn Haxhaxhi, imami dhe Muhadithi i njohur, kurse njerëzit ecnin pas tij...

Kanebiu tha: kush është ky njeri? Thanë: Shubeja. Tha: kush është Shubeja? I thanë: është muhadith.

U nis drejt tij, e me vehte kishte një këmishë të kuqe. i tha: me trego hadithe, pasi që je muhadith?

I tha: ti nuk je nxënës i hadithit që të tregojë hadithe...

E nxori thikën e tha: ose më trego hadithe ose do të therri?

U drejtua kah ai Shubeja e i tha: më ka treguar Mensuri, nga Rebiu, nga Ebi Mesudi, radijallahu anhu, i cili thotë: Pejgamberi, sal-lall-lahu alejhi ve sel-lem, ka thënë: "Nëse nuk të vjen turp vepro çka të dëshirosh".

Kur e dëgjoi Kanebiu këtë hadith, rastisi një zemër të pastër, u kujtua mëkatet me të cilat lufton kundër Zotit me vite të tëra, e hodhi thikën dhe u kthye në shtëpi. E kapi verën që kishte në

shtëpi dhe e derdhi, pastaj kërkoi leje nga nëna e tij që të udhëtojë në Medinë për të kërkuar dituri. Kaloi një kohë në shoqërimin e Imam Malik ibn Enesit dhe u bë dijetar dhe muhadith i madh e i dalluar.

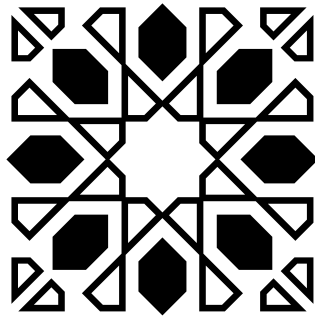
Shkak i udhëzimit të tij ishte një këshillë kalimtare, mirëpo rastisi një zemër të gjallë dhe të kulluar...

Vazhdo duke përmendur Zotin tënd në çdo kohë, kujdesu të jesh i pranishëm në tubimet e burrave të devotshëm, je i pranishëm në tubimet e dijes dhe fesë, sepse dhikri e zgjeron gjoksin, shkakton kënaqësinë e ymrut...Qaj para Zotit tënd, prano mëngësinë dhe mëkatet tua, prano dhuntitë e Zotit ndaj teje.

Muhammed ibn Abdur-Rahman el-Arifi

Përshtati: Bekir Halimi

15.8.2003

Krijesat janë ato që kanë nevojë për Allahun

Njeriut gjithmonë i intereson ajo çfarë i jep dobi atij dhe çfarë e mbron atë nga dëmi. Sidoqoftë për të përmbushur këtë njeriu duhet të jetë i aftë të kuptoj se çfarë është e dëmshme për te. Ai duhet të dijë për atë që ka nevojë, të besoj dhe ta doj kështu që ai mund të marrë atë çfarë është e dobishme, gjithashtu të ndjehet mirë në zgjedhjen e tij. Ai gjithashtu duhet të dij vështrimin e saktë dhe të mirë që do ta bëjë atë të arrijë qëllimin e tij. Kjo e fundit kërkon që njeriu:

1. Ta dijë dëmin
2. Çfarë rrugësh duhet përdorur për t'iu shmangur atij

Sigurisht njeriu nuk mund të ketë udhëzimin më të mirë se ajo që vjen nga Ai (Allahu). Nuk ka më të mirë se Ai që nuk ka nevojë për askënd, Ai që është i pasur, Ai (Allahu) që jep, Ai (Allahu) që kontrollon shpirtin e njeriut.

Njeriu është aq i varfër përkundrejt Atij, Ai është Allahu Zoti i vërtetë dhe i Vetëm. Njeriu vetëm se i sjell dëm vetes nëse kërkon ndihmë nga të tjerë përveç Allahut, Allahu është Ai i cili mund ta ndihmojë njeriun për t'iu shmangur çdo dëmi, sepse nuk mund të kryhet kjo pa vullnetin dhe fuqinë e Tij.

Allahu dërgoi librat e Tij dhe zgjodhi profetët e Tij për ta udhëzuar njeriun;

- Ta njohë Zotin e tij ashtu siç Ai e ka përshtuar veten e Tij dhe
- Të kërkojë ndihmë vetëm prej Tij, duke jetuar sipas ligjeve të Tij

Njohja e emrave të Allahut dhetributeve të Tij e çlirojnë njeriun nga adhurimi i çdo forme të shpifur sepse krijesa është e dobët dhe ka nevojë për Krijuesin, Allahun. Dija rreth Allahut e çon njeriun të njohë që ai është krijuar për të jetuar sipas rrugës së Allahut siç është shpallur të dër-

guarit të fundit Muhammedit salallahu alejhis ua selam, Kjo shpallje përmban një kod të kompletuar jetese, çdo gjë që është e dobishme ose e dëmshme është vendosur, kështu që njeriu mund të përqëndrojë jetën e tij rreth kësaj shpalljeje.

Nëse njeriu kryen gabime dhe e di që Allahu është shumë Falës ai do t'i kthehet Atij dhe vetëm tek ai të kthehet për falje:

"Dije pra që nuk ka të adhuruar përveç Allahut dhe kërko falje për mëkatet tua" [Kur'an: 47:19]

Është gabim të mendohet ose besohet që Allahu ka krijuar zota të tjerë krahas tij, kështu që njeriu t'i kërkojë atyre për ndihmë t'i dojë dhe t'u frikësohet atyre, Ai është i njëjti Zot për të gjitha kombet dhe popujt, Ai nuk ka urdhëruar që njerëzit ti bëjnë yjet, zjarrin, Jezusin dhe Moisin etj , , , si zota krahas Tij, Ai subhane ua teala nuk mund të jetë kontradiktor, Ai ka një rrugë (islamin) që i thërret njerëzit për ta nënshtruar vullnetin e tyre vetëm Atij, Ai paralajmëroi se nëse (edhe Muhammedi do të bënte shirk pra do të besonte në Zota të tjerë pos Allahut atëherë puna e tij do të jetë e dështuar):

"Pasha Allahun, ty të është shpallur, e edhe atyre para teje: "Nëse i bën shok (All-llahut), veprat tua janë të asgjësuar dhe ti do të jesh prej të humburëve, Prandaj, vetëm All-llahun adhuroje dhe bëhu mirënjohës!" [Kuran:39:65:66]

Le ta dimë çfarë Muhammedi, pejgamberi, njeriu i cili e njohu Allahun më mirë, ka thënë:

"O Allah, unë kërkoj strehim tek Ti për kënaqësinë tënde dhe kundër dënimit Tënd dhe në faljen Tënde dhe kundër ndëshkimit Tënd dhe tek Ti nga Ti, unë nuk mund të të Lavdëroj ashtu siç Ti mund të Lavdërosh veten", [Muslimi, Ebu Davudi, et-Tirmidhi dhe Ibën Maxhe]

"Unë e kam dorëzuar veten tek Ti, unë e kam drejtuar fytyrën nga Ti, unë i kam besuar punët e mija Ty, unë e kam lënë shpindën në strehim tek Ti, me dëshirë dhe frikë tek Ti, nuk ka furnizim dhe mbijetesë përveç se tek Ty, Unë kam besim në librin Tënd të cilin e zbritë dhe në të Dërguarin Tënd që ti dërgove", (Buhari, Muslim)

Kur ne lexojmë në Kur'an që: "Atë që All-llahu ua dhuron njerëzve nga mëshira e Tij, nuk ka kush që mund ta pengojnë, e atë që Ai e ndal, nuk ka kush që mund ta lirojë pos Tij; Ai është Ngadhnyyesi, i Gjithdijshmi", [Kur'an 35:2]

Dhe kur ne lexojmë: "Nëse Allahu ju dëmtom me ndonjë gjë nuk ka kush që mund ta heq atë përveç Tij, dhe nëse Ai të sjell ndonjë të mirë nuk ka kush që mund t'ia heq këtë të mirë që Ai ia jep kujdo nga robërit e Tij dhe Ai është Shumëfalës, Mëshirues", [Kur'an 10:117]

Ne duhet të motivohemi për tu kthyer tek Ai, në kohë të mira dhe në kohë të vështira.

Kur'ani e shpie njeriun tek një çlirim i vërtetë nga çdo lidhje e shtrembër. Zembrës i sjell paqë. Ndhmon besimtarin kundër hipokrizisë dhe të pandershmes. Imagjino për shembull një besimtar që përballet me një problem në punë; Ai shikon të keqen dhe përballet me praktika të palejuara, ai nuk frikësohet për ta refuzuar çfarë është e keqe, ai e di që puna është vetëm një mënyrë për të fituar furnizimin e Tij, ndërsa ai nuk mund të jetë i aftë për ta korrigjuar çfarë është e keqe, ai e di mirë se Allahu është ai që furnizon, Nëse ai e lë punën për hir të Allahut, Allahu do ti jap një punë më të mirë, Allahu thotë: "... e kush iu përmbahet dispozitave të All-llahut, atij Ai i hap rrugë, dhe e furnizon atë prej nga nuk e kujton fare, Kush i mbështetet All-llahut, Ai i

mjafton atij, All-llahu realizon dëshirën e vet dhe All-llahu çdo gjëje ia ka caktuar kohën (afatin)", [Kur'an 65:2-3]

E mësipërmja e bën të nevojshme që njeriu duhet të varet tek Allahu duke i kërkuar vetëm Atij ndihmë. Gjithashtu që njeriu duhet ta doj Allahun dhe ta adhuroj Atë, një, të vetëm, për të fituar kënaqësinë e Tij dhe ndihmën e Tij. A nuk është e vërtetë që njerëzit të cilët e konsiderojnë jetën si një "Qëllim final" përfundojnë në adhurimin e shumë gjërave në të? Ju i shikoni ata kështu aq të kujdesshëm për ta pasë të gjitha. Ata torturojnë vetet e tyre: dhimbje, vështirësi dhe shqetësim të vazhdueshëm, duke i mbajtur duart e tyre në banka; kredi pas kredie për tu mbajtur me "kërkesat për zhvillim". Ata janë nën kërcënim të vazhdueshëm, dështim, e shikojnë vafërinë në sytë e tyre. Pejgamberi salallahu alejhis ua selam ka thënë: "Allahu thotë: "O bir i Ademit; mbushe kohën tënde me adhurimin Tim dhe unë do ta mbush zemrën tënde me pasuri dhe përfundoi varfërinë Tënde, Por nëse ti nuk bëni kështu unë do t'i bëjë duart tuaja të zëna dhe unë nuk do ta ti jap fund varfërisë tënde", [Et-Tirmidhi ka thënë që është një hadith hasen (i mirë)]

Qëllimi jonë i ekzistimit në tokë është më i kuptueshëm sesa të qenurit rob i fitimeve të kësaj bote. Nuk ka jetë të kuptueshme më të mirë sesa atë të cilën e ka përshkruar Krijuesi ynë, Allahu. Çdo vepër e bërë sipas rrugës së Allahut është një vepër adhurimi. Njeriu ka nevojë ndërsa Allahu nuk ka nevojë për asgjë: "O ju njerëz, ju keni nevojë për All-llahun e All-llahu është i Pasur (nuk ka nevojë për ju); Ai është i Falënderuari" [Kur'an 35:15]

Shejh Salah es-Salih

Përktheu: (Ammar) Ardit Kraja
1.8.2003

Motiv kryesor i këtij dersi është hadithi i të Dërguarit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, të cilin e transmeton Abdullah ibën Amër, radijall-llahu anhu: Është pyetur i Dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, cili njeri është më i miri? I Dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, u përgjigj: çdo i sinqert që e flet vërtetën dhe çdo zemërpastër. Thanë: e dimë se ç'është sinqeriteti na trego për zemrën e pastërt e ai u përgjigj: çdo zemër e devotshme, e çiltërt, pa mëkate, padrejtësi, urrejtje dhe xhelozë. (Sahih-e transmetoi Ibën Maxhe në Sunenin e tij.)

Sa të nevojshëm jemi për zemra të tilla në këtë kohë kur janë shtuar konfliktet, përçarjet dhe ndarjet dhe janë mbushur gjokset me padrejtësi, mosdurim dhe urrejtje.

3 gjëra para fillimit

1) Pasi që t'i dëgjosh këto këshilla analizoi me vëmendje sepse fjalët e saj të drejtohen ty. Mos e mashtro veten se je pa mëkate dhe se je më i miri. Sa ves i keq është kur e mbivlerëson vetën. Ndoshta ai për të cilin mendon se nuk ka peshë tek All-llahu është më i mirë se ti.

2) Dije se vështirë është ta arrish gradën e zemërbardhësisë dhe çiltërsisë por ne të gjithë e kemi obligim të vepërojmë për të arritur tek kjo gradë të lartë. Askush nuk është i përsosur dhe gjithë njerëzit gabojnë.

Se'id ibën Musejibi, rahimehull-llah, thotë: Asnjë, qoftë ai me prejardhje fisnike, dijetar apo njeri me vlerë, nuk është pa mangësi por për disa njerëz nuk duhen të përmenden mangësitë sepse të mirat që i posedon dominojnë mbi mangësitë e tij.

Poeti thotë:

Kush është ai që vetëm po gabon dhe

Kush është ai që vetëm të mira bën!

3) Nuk jam tinzak as që lejoj të mashtrohem nga tinzaku. Ky parim nuk është në kundërshtim me çiltësinë që e pretendojmë. Jemi të obliguar të gjykojmë sipas formës se jashtme. Sa të shumtë janë armiqtë që na e gropojnë varrin apo thurrrin kurtha kundër neve. Muslimani vërtetë është vigjilent dhe i zgjuar.

All-llahu, subhanehu ve teala, thotë:

"O ju që besuat, rini të përgatitur" En-Nisa, 71

"...e kurrsezi të mos luhasin ty ata që janë të dyshimtë." Er-Rum, 60

Kur'ani na thërret:

Të shohim se si na mëson dhe këshillon libri i All-llahut të Lartësuar:

"Edhe ata që kanë ardhur pas tyre e thonë: "Zoti ynë, falna neve dhe vëllezërit tanë që para nesh u pajisën me besim dhe mos lejo në zemrat tona farë urrejtjeje ndaj atyre që besuan." Hashr, 10

"Ti (Muhammed) merre të lehtë, urdhëro për mirë dhe hiq prej të padijshmëve" A'raf 199

"...pra ju lini dhe largohuni prej tyre derisa All-llahu ta sjellë urdhrin e vet" Bekare, 109

"Ti vazhdimisht do të vërejtsh tradhtinë e një pjese të tyre, përpos një pakice nga ata. Pra falju dhe hiq prej tyre. All-llahu i do ata që bëjnë mirë" Maide, 13

"...e nëse nuk merrni masa, nuk ua vini veshin dhe i falni, ta dini se edhe All-llahu është mëkatfalës, mëshirues." Tegabun, 14

"E s'ka dyshim se momenti i fundit (kijameti) do të vijë, e ti (Muhammed) sillu me njerëzishmëri" Hixhr, 85

"Një fjalë e mirë dhe një lehtësim (që i bëhet lypësit) është më e dobishme se një lëmoshë që përcillet me të keqe." Bekare, 263

"...që e frenojnë mllëfin, që ua falin (të keqen) njerëzve, e All-llahu i do bamirësit" Ali Imran, 134

"Ditën kur nuk bën dobi as malli, as fëmijët. (bën dobi) Vetëm kush i paraqitet Zotit me zemër të shëndoshë." Shuara, 88-89

"...po le t'ua falin (gabimin) dhe mos t'ua zënë për të madhe. A nuk dëshironi që All-llahu t'ua falë ju? All-llahu falë dhe mëshiron shumë." Nur, 22

Po vall-llahi kemi dëshirë që All-llahu, subhanehu ve teala, t'na falë neve, këtë fjalë e tha Ebu Bekri, radijall-llahu anhu, kur e dëgjoi këtë ajet të cilin All-llahu, subhanehu ve teala shpalli pasi që ai vendosi të mos i japë lëmoshë disa familjarëve të tij që ishin të ngatëruar në ndodhinë e shpifjes ndaj Aishes, radijall-llahu anha. E çfarë të themi ne...

Sa të vërteta janë fjalët e krijuesit tanë: “A nuk e studiojnë me vëmendje Kur'anin? Por jo, ata janë zemra që kanë drynat e vet!” Muhammed, 24

Fragmente të shkëlqyeshme nga bota e pas-tërtisë dhe çiltërsisë

Para se të fillojmë me prezantimin e këtyre fragmenteve ju përkujtojmë se askush sikur i Dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, nuk e ka arritur gradën e plotë e zemërbar-dhësisë, gjë për të cilën dëshmon jetëpërshkrimi i tij. Ai i cili dëshiron të njohet me detajet le t'i kthehet librave të kësaj lëmie.

Fragmenti i parë:

Enes ibën Maliku, radijall-llahu anhu, rrëfen: Ishim të ulur në praninë e Resulull-llahit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, kur Ai tha: Tani do të shihni njërin prej banorëve të xhennetit. Atëherë pranë neve kaloi njëri prej Ensarëve në kohë që mjekra e tij pikonte ujë nga abdesti që kishte marrë dhe me dorën e majtë mbante nallet e tij. Të nesërmen dhe pasnesërmen ndodhi e njëjta. Çdo herë i Dërguari i All-llahut i thonte fjalët e njëjta dhe paraqitej njeriu i njëjtë në gjendjen e njëjtë.

Abdullah ibën Amër ibën El Asi, radijall-llahu anhu, e përcolli deri te shtëpia e tij dhe i tha: jam fjalos me të atin tim për All-llahun nëse më lejon që të qëndroj tek ti tre ditë do ta bëj atë. Po u përgjigj njeriu.

Enesi, radijall-llahu anhu, thotë: Më vonë Abdullah ibën Amër ibën El Asi, radijall-llahu anhu, na rrëfente: në ato tre net që i kalova me të nuk pash që ai falte namaz të natës përpos që përmendte All-llahun dhe thoshte All-llahu Ekber çdo herë që rrotullohej në shtrat dhe kështu deri në kohëne sabahut. Duke qëndruar tek ai nuk dëgjova të fletë fjalë të pahijëshme. Kur kaluan tre ditët vetëm se nuk fillova të ndërvlerësoi punën e tij, i thash: Nuk kam qenë i hidhëruar me të atin tim por e dëgjova të Dërguarin e All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, duke thënë: Tani do të shihni njërin prej banorëve të xhennetit, dhe tre herë me radhë u paraqite ti, për këtë shkak deshta për të buajtur tek ti për t'i parë veprat që i bën dhe t'i bëj edhe unë, por e pash se ti nuk je duke bërë ndonjë ibadet të veçantë. Njeriu u përgjigj: Veprat e mia janë ata që i pe dhe filloi

të largohet. Abdullah ibën Amër ibën El Asi, radijall-llahu anhu, thotë: pasi që u largova më thirri dhe më tha: Veprat e mia janë ata që i pe vetëm-se unë asnjëherë nuk mendoj të mashtroi apo të kam zili ndaj ndonjërit prej muslimanëve për ndonjë të mirë që ja ka dhënë All-llahu, subhane-hu ve tealë. Atëherë Abdullahu, radijall-llahu anhu, tha: Kjo është ajo vepër të cilën në nuk e përballojmë dot.” Transmeton Ahmedi

Shiko vëlla i dashur se si pastërtia e zemrës nga njollat e zilisë dhe mashttrimi u bë shkak për hyrje në Xhennet.

Fragmenti i dytë:

A jeni të paaftë të veproni siç vepro i Ebu Damdami ?!

Transmetohet se i Dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka thënë: A jeni të paaftë të veproni siç vepro i Ebu Damdami?! Të pranishmit pyetën: Kush është Ebu Damdami? I Dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, tha: “Njeri që jetoi para juve. Çdo mengjes ai thoshte: O All-llah tërë haqet e mi janë (tërë obligimet e njerëzve ndaj meje) sadaka për robërit e Tuaj.” Thotë Albani senedi është i saktë deri tek Katadeja dmth është Mursel i cili është një lloj i hadithit Daif.

Thotë Ibën Kajjimi, rahimehull-llah, Bujaria ka 10 gradë ...pastaj i përmendi disa dhe tha:

Grada e shtatë: Njeriu që është bujar me obligimet e tjerëve ndaj tij siç vepro i Ebu Damdami. Kjo bujari garanton pastërtin dhe shëndetin e shpirtit dhe parandalon armiqësitë me njerëzit (Medarixhus-Salikin 2/295)

Fragmenti i tretë:

Kethir ibën Abdullahi me senedin e tij transmeton rastin kur i Dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, i ka nxitur njerëzit që të japin lëmoshë. Në atë moment u çu Ulbe ibën Zejd, radijall-llahu anhu, dhe tha: Unë nuk kam tjetër pasuri pos vetën pra dëshmo ti o i Dërguar i All-llahut se gjithë obligimet e muslimanëve ndaj meje janë sadaka për muslimanët dhe pastaj u ul. Pas pak kohë i Dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, pyeti: Ku është Ulbe ibën Zejd dhe të njëjtën pyetje e përsëriti dy apo tre herë. Ulbeja, radijall-llahu anhu, u çu në këmbë. Atëherë i Dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi

ve sel-lem, tha: All-llahu e ka pranuar sadakanë të tēnde. Transmeton Bezzari. Kethir ibēn Abdullahi është daif.

Shiko se si shokët e të Dërguarit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, i ofronin si lēmoshë haqet që të tjerët i kishin ndaj tyre i falnin gabimet e atyre që i kanë ngacmuar me fjalë apo me vepër. Ku jemi ne dhe si është halli ynë.

Fragmenti i katërt:

Këtu do të përmendim një pjesë e hadithit të gjatë të cilin e rēfen K'ab ibēn Maliku, radijall-llahu anhu, për rastin kur mungoi nga lufta e Tebukut. Thotë K'abi, radijall-llahu anhu: I Dërguari i All-llahut nuk më ka përmendur derisa arritën në Tebuk. Kur u ul me një grup të njerëzve tha: Ç'bëri K'abi? Një njeri prej fisit Beni Seleme tha: Përkujdesja për robët e tij e pengoi të marrë pjesë në këtë luftë. Muadhi, radijall-llahu anhu, iu përgjigj: Sa fjalë të keqe je duke thënë. Për All-llahun o i Dërguari i All-llahut unë për të nuk di asgjë tjetër përpos hajrit. I Dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, heshti. Transmeton Buhariu dhe Muslimi.

Analizo e këtë qëndrim të Muadhit i cili pati mundësi të hesht por e vërteta për K'abin, radijall-llahu anhu, e cila e kishte mbushur zemrën e tij nuk i lejoi të hesht duke i dëgjuar këto fjalë për K'ab ibēn Malikun, radijall-llahu anhu. E mbrojti nderin e vëllaut vet e sa ne sot kur vëllau ynë i cili dëshmon se All-llahu është një, që falet, agjeron dhe i zbaton gjitha obligimet, përmendet me fjalë të pahijshme flasim dhe e mbrojmë? All-llahu na ruajt disa prej neve ndoshta kënaqen kur përgojohet vëllau musliman. Përgojimi është bërë fryt që u ofrohet mysafirëve ne tubimet tanë...

O Zot Na mëshiro.

Shokët e të Dërguarit të All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, nuk u edukuan kështu. Ata dëgjuan dhe zbatuan fjalën e të Dërguarit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem: Çdo musliman është haram për vëllaun e vet musliman, gjaku i tij, pasuria e tij dhe nderi tij. Muslim

"Kush e mbron nderin e vëllaut vet musliman All-llahu do të largon zjarrin e xhehenemit nga fytyra e tij Ditën e Gjykimit". Transmeton Ahmedi me sened të saktë

Nëse dëshirojmë të jemi të rreshtuar si të jenë ndërtesë e fortifikuar duhet që në çdo tubim, çdo takim, të mbrojmë vëllaun tonë musliman dhe nderin e tij. Askush i cili cenon nderin e muslimanit nuk meriton të respektohet duke i lënë hapësirë për biseda të tilla.

Fragmenti i pestë:

Këtë rast ua dedikojmë grave, rast të cilin Dhehebiu e ka shënuar në librin e tij Sijer A'lamin-Nubela. Auf ibēn Harith tregon: E kam dëgjuar Aishen, radijall-llahu anha, duke thënë: Para se të ndërron jetë Ummu Habibeja, radijall-llahu anha, më thirri dhe më tha: Ndoshta mes meje dhe ti ka pasur probleme, siç ndodhin mes grave, All-llahu, subhanehu ve teala, e lus që të më falë mua dhe ti. Aisheja, radijall-llahu anhu, tha: All-llahu t'i falë të gjitha unë të gjithat t'i kam bërë hallall. Atëherë Ummu Habibeja, radijall-llahu anha, tha: Më gëzove All-llahu të gëzoftë, dhe për të njejtën çështje thirri Ummu Selemen, radijall-llahu anha.

Sa shumë gra dëgjojmë sot se si flasin për filan gruan me fjalë të cilat ndoshta nuk i kanë hije as mosbesimtares. Në afektin e hidhërimit harron se gruaja për të cilën flet është besimtare. A nuk e kanë dëgjuar fjalën e të Dërguarit drejtuar Aishes, radijall-llahu anha, (atëherë kur për Safijjën tha se është e shkurtër) E the një fjalë të cilën po ta kishte përzier me detin do t'ia ndryshonte (ngjyrën dhe erën) Transmeton Ahmedi, Tirmidhiu dhe Ebu Davudi

A thua vallë mendojmë për hallin e grave tona për të cilët jemi të bindur se marrin nëpër këmbë nderin e shumë muslimaneve të pafajshme...

Fragmenti i gjashtë:

Fragment ndonëse i shkurtër por me porosi të mëdha. Në biografinë e Salim ibēn Abdullah ibēn Umer ibēn El Hattab, radijall-llahu anhu, është i shënuar ky rast. Gjatë shtyerjes e turmës në Mina në kohën e haxhxit një njeri iu drejtua me këto fjalë: Po më dukësh njeri i keq. A e dini se si u përgjigj nipi i Umerit, radijall-llahu anhu, tha: Askush nuk më njohi siç më njohe ti. Subhana-llah. Kështu ata burra e edukonin vetën me modesti dhe përulje edhe pse ishin prijës në gjitha lëmitë në dituri, adhurim, xhihad dhe devotshmëri.

Të ata nuk do të gjesh vend për mahnitjen pas vetes dhe vetëpëlqimin i cili na godet neve muslimanët e sodit çdo herë që bëjmë ndonjë punë të mirë.

Fragmenti i shtatë:

Në biografinë e Imam Buhariut Dhehebiu shënon këtë rast: Shumë prej shokëve të Buhariut e informonin atë për njerëzit që e akuzojnë e ai u përgjigjte me këto fjalë: me të vërtetë kurtha e shejtanit është e dobët pastaj lexonte ajetin:

“...dredhia e keqe nuk godit tjetër vetëm ata që kurdisen” Fatir, 43

Shikoni se sa mirë u përgjigj

1. Nuk lejoi që ta mashtron shejtani, i cili me gjitha forcat mundohet t'i mashtronë njerëzit e mirë, dhe e përkujtoi vetën dhe të pranishmit se sa e dobët është kurtha e shejtanit.

2. E përkujtoi vetën dhe të pranishmit se dredhiat e këqia i godasin ata që i kurdisin.

Fragmenti i tetë:

Mes Hasen ibën El Hasenit dhe Ali ibën Husejnit (i njohur me nofkën Zejnul Abidin) kishte disa mosmarrëveshje. Një ditë Hasen ibën El hasenit erdhi në xhaminë në të cilën Aliu Zejnul Abidin ishte i ulur në praninë e shokëve të tij dhe iu drejtua me fjalë të ashpëra. Aliu me heshtje i dëgjoi fjalët duke mos u përgjigjur. Natën shkoi te shtëpia e Hasen ibën El Hasenit trokiti në derë dhe priti daljen e Hasenit. Kur ai doli i tha: Nëse e the të vërtetën All-llahun e lus të më falë dhe nëse ti ke gabuar All-llahun e lus që të të falë. Pas këtyre fjaleve dha selam, ktheu shpinën dhe filloi të largohet në kohë që Hasini duke qarë e përcillte. Aliu e mëshiroi dhe u ndal. Atëherë Haseni tha: Nuk ka dyshim se pas kësaj nuk do të vij prej meje asnjë gjë që e urren. Zejnul Abidini tha: Ta kam bërë hallall gabimin që e bërë. Me durim, vetëkontroll dhe moral të lartë arriti të shndërron armiqësinë në miqësi.

Divergjenca në mendime është gjë që ndodhë lehtë dhe kjo nuk duhet të na pengon që njerëzit t'i vlerësojmë sipas meritave të tyre. Shiko se çfarë shkroi Imam Dhehebiu për Ibën Hazmin: U angazhua me shkencën e logjikës dhe u thellua në të gjë e cila ishte shkak për shumë tronditje që i përfjetoi edhe pse unë personalisht anoj ka Ebu Muhammedi për shkak të dashurisë së tij

ndaj hadithit të saktë dhe për shkak të diturisë që e posedonte. Edhe pse kemi qëndrime të ndryshme për shumë çështje parësore dhe anësore, në disa prej tyre shihet qartë gabimi i tij, unë nuk them se ka qenë në lajthitje dhe shpresoi se All-llahu, subhanehu ve teala, do t'ia falë gabimet atij dhe gjithë muslimanëve. Admiron mënyrën e tij dhe njohuritë e gjëra që i posedonte...

All-llahu e mëshiroftë. Ai në Sijer A'lam En-Nubela në shumë vende në mënyrë praktike na e mësoi kuptimin e vërtete të ajetit:

“Kur të flitni (të dëshmoni), duhet të jeni të drejtë” En'am, 152

O ju të rinj mos e nënvlerësoni mundin e juaj, mos e nënçmoni mundin e tjetrit. Ju të gjithë jeni në rrugë të hajrit dhe për juve të gjithë ka punë dhe nevojë në fushën e veprimit.

Thotë Dhehebiu: Ibën Abdil Berri në librin “Et-Temhid” shënon këtë ndodhi: Abdullah El Amri i njohur me nofkën El Abid, i dalluari me devotshmëri dhe adhurim, Imam Malikut i dërgoi një letër në të cilën e nxiste të vetmohet për adhurim. Imam Maliku ia ktheu letrën në të cilën shkroi: Me të vërtetë All-llahu i ka ndarë veprat në mesin e robërve të tij ashtu siç ua ka caktuar furnizimin. Dikujt ia ka lehtësuar namazin, atij tjetrit agjërimin ose xhihadin dhe kështu me radhë. Përhapja e diturisë është prej veprave me të vlefshme në mesin e veprave të bëmirësisë. Atë më ka dëshiruar All-llahu dhe unë jam i kënaqur me caktimin e tij. Nuk mendoj se përhapja e diturisë është më pak e vlefshme se të vetmuar për adhurim dhe shpresoi që të dytë të jemi në rrugë të hajrit...

O rini e Ummetit...

Ne sot kemi nevojë për të gjithë. Për atë që e mëson Kur'anin dhe ua mëson tjerëve, për atë që kërkon dituri, për njeriun që nëpër xhami dhe vende të ndryshme i tubon njerëzit për t'i këshilluar... Për ata që mbrojnë fenë me lapsin e tyre, me pasurinë e tyre, me jetën e tyre. Kemi nevojë për ata që shpërndajnë audio kaseta, libra, ushqim, veshmbathje, për ata që organizojnë kampe, udhëtime dhe kurse...

Askush prej tyre nuk është pa gabime dhe çdo biri i Ademit [alejhis-selam] është gabimtar dhe gabimtarët më të mirë janë ata që pendohen. Përmirësoni

njëri tjetrin, këshilloni njëri tjetrin me fjalë të mirë duke arsyetuar gabimet që kanë arsye dhe duke ua falë. Kështu do të përmirësohet gjendja jonë.

Përkryerja e personalitetit në kohën e selefit

Në këtë pjesë të dërsit do të përmendim disa raste nga jeta e dy prej Imamëve të njohur në historinë Islame, Imam Ahmed ibën Hanbeli dhe Ibën Tejmijje, rahimehumall-llah. Fragmentet nga jeta e tyre janë disa prej margaritarëve në vargun e krenarisë Islame. Ata pasi që u sulmuan, u burgosën, u munduan, u sprovuan arritën të ruajnë zemërbardhësinë dhe të mbizotërojnë epshin.

Ebu Ali Husejin ibën Abdil-lah El Harkij rrëfen: Bua jeta te Ahmed ibën Hanbeli i cili tërë natën e kaloi duke qajtur. Në mëngjez e pyeta: Dëgjova qajtjen tënde mbrëmë ç'ishte shkaku?

Imam Ahmed i përgjigj: Kur e lexova ajetin: "Ndëshkimi i të keqes bëhet me një të keqe në të njëjtën masë, e kush fal e bën pajtim, shpërbëlimi i tij është tek All-llahu. Vërtet, Ai nuk i do zullumqarët." (Shura, 40)- mu kujtua rrëja që ma bëri Mu'tesimi, bëra sexhde dhe ia fala gabimin duke qenë në sexhde.

All-llahu e mëshiroftë Imam Ahmedin. Kështu ndriçohen zemrat e atyre që me vëmendje dhe meditim lexojnë ajetet e Kur'anit.

Një njeri erdhi te Imam Ahmed ibën Hanbeli dhe e pyeti: A ti shënojmë hadithet që i transmeton Muhammed ibën Mensur Et-Tusi? Imam Ahmed i përgjigj: Nëse nuk shënohen hadithet që ai transmeton atëherë cilët hadithe do t'i shënojmë, duke e përsëritur disa herë. Pyetësi tha: Ai po flet keq për ty. A e dini se çfarë tha Imam Ahmed. Dëgjoni me vëmendje: Ai është njeri i mirë të cilin All-llahu, subhanehu ve teala e ka sprovuar me neve, ç'të bëjmë. Për të mësuar diç më tepër për zemërgjërsinë e Imam Ahmedit lexoe librin "Sprova e Imam Ahmedit" i cili është përplotë me raste të tilla.

Të dëgjojmë edhe një rast të Shejhul Islam Ibën Tejmijje, rahimehull-llah, i cili për "armikun" e vet flet kështu: Po të kisha mundësi do të bashkëpunoja me Ibën Mahlufin (armiku i tij që e sulmonte vazhdimisht)...Unë e di se shejtani mundohet të fus përçarje mes besimtarëve dhe unë nuk do të bëhem ndihmës i tij kundër vëllezërve muslimanë... (El Fetava 3/271)

Unë nuk nuk do ta shfrytëzoj rastin e volitshëm që t'i sulmoj ata që gënjejnë, bëjnë padrejtësi dhe më sulmojnë. Unë gjithë muslimanëve ua kam bërë hallall dhe dëshiroj për të atë që e dëshiroj për veten prej hajrit. Edhe atyre që kanë gënjer dhe kanë bërë padrejtësi ua kam bërë hallall, nese pendohen All-llahu, subhanehu ve teala, do t'i falë dhe nëse nuk pendohen atëherë për të vlen gjykimi i All-llahut, subhanehu ve teala. Po të kisha drejtë t'i falënderoj ata që më kanë bërë keq do t'i falënderoja për të mirat e dynjasë dhe ahiretit që ata m'i kan siguruar por falënderimi i takon vetëm All-llahu, subhanehu ve teala, për të gjitha begatitë dhe mirësitë, All-llahu i cili për robin e vet nuk cakton diç tjetër përveç hajrit. Ata që kanë pasur qëllim të mirë do të shpërblehen, ata që kanë bërë vepra të mira do të shpërblehen, kurse ata që kanë bërë vepra të këqija All-llahun, subhanehu ve teala, e lusim që t'i falë. (El Fetava, 28/55)

Kështu ishin Imamët tanë që të keqën e kthenin me të mira dhe falje duke shpresura shpërbëlimin e All-llahut. All-llahu, subhanehu ve teala, qoftë i kënaqur me të.

Rezultatet e zemërbardhësisë

- Është shkak për hyrje në xhennet:

"Ishim të ulur në praninë e Resulull-llahit, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, kur Ai tha: Tani do të shihni njërin prej banorëve të xhennetit..." Hadi-thi që e përmendëm më lartë

- Është shkak për rehati dhe qetësi shpirtërore. Zemra që nuk angazhohet me gjëra të tilla është e lirë dhe angazhohet me punë të mira.

Shkaqet e urrejtjes dhe mosdurimit

- Shejtani i cili njërin prej qëllimeve kryesore e ka përçarjen dhe armiqësinë mes njerëzve. Për këtë na njofton i Dërguari i All-llahu, sal-lallahu alejhi ve sel-lem i cili thotë: Shejtani ka humbur shpresën se do të adhurohet nga ata që falen dhe do të mundohet të shkakton armiqësi mes tyre.

Shejtani afron pranë vetës atë që është bërë shkak për përçarje mes burrit dhe gruas së tij duke i thënë sa i mirë që je siç na njofton i Dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-lem.

- Sëmundjet e zemrës siç janë dyshimi, hasedi, vetëpëlqimi, epshi shkaku kryesor i të cilave janë moskujdesja dhe neglizhimi i zemrës.

• Mospajtimi në mendime. Nuk është kusht që të pajtohem 100% posaqërisht në çështjet që kanë të bëjnë me gjërat praktike të zhvillimit të punës. Nëse gabimi është evident nuk na mbetet diç tjetër pos këshillës. Në asnjë gjendje nuk na lejohet të ndiejmë armiqësi dhe urrejtje për shkak të mospajtimit.

Jusuf Es-Sadefiju thotë: Nuk kam parë asnjërin si puna e Imam Shafi'iut, diskutoam rreth një çështjeje dhe nuk u pajtuam. Pas ca kohë u takuam me kapi për dorë dhe më tha: "O Ebu Musa pse mos të mbesim vëllezër edhe pse nuk pajtohem në atë çështje".

Imam Ahmedi thotë: "Urën e Horasanit nuk e ka kaluar njeri më i mirë se Is'haku edhe pse nuk kemi pajtim për disa çështje e njerëzit prej kah-moti nuk vazhdojnë të mos pajtohen..."

• Konkurenca. Nuk ka dyshim që konkurenca përmirëson kualitetin e punës, por ajo në disa raste shkakton hasedin dhe xhelozinë posaqërisht kur bëhet fjalë për njerëzit e një gjenerate. Thotë Dhehebiu: Fjalët (e kritikës) e mocanikëve për njëri tjetrin është çështje për t'u habitur. Nga ato nuk shpëtuam as zotërinjtë dijetarë.

Gjithashtu thotë: Fjalet e dijetarëve për mocanikët e tyre mbështjellen dhe nuk transmetohen

• Këshillimi. Disa njerëz nuk e përballojnë dot këshillimin dhe fillon të përcjellë atë që e ka këshilluar me shpresë t'i gjej gabime që do të arsyetojnë në hakmarrjen. Edhe kjo është shkak për armiqësi.

• Marrëdhëniet dhe tregtia që zhvillohet mes muslimanëve. Edhe mospajtimet në tregti janë shkak për armiqësi dhe mosdurim dhe kjo dukuri është evidente në shoqëritë Islame. Muslimani i denjë zbaton porosinë e të Dërguarit, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, i cili thotë: "All-llahu e mëshiron robin i cili është i lehtë në shitblerje dhe borxh"

Rruga e shpëtimit prej veseve të këqija

• Lutja me sinqeritet dhe përpikshmëri. Prej lutjeve që Pejgamberi, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, e përsëriste: "Të lutem o Zot për zemër të shëndoshë" Ahmedi

Vëlla i dashur përsërite shpesh lutjen që e nderoi Kur'ani duke e përmendur:

"Edhe ata që kanë ardhur pas tyre e thonë: "Zoti ynë, falna neve dhe vëllezërit tanë që para nesh u pajisën me besim dhe mos lejo në zemrat tona farë urrejtjeje ndaj atyre që besuan." Hashr, 10

• Mos e neglizho zemrën tënde, kujdesu për të dhe përcjelli veprat e saj

• Mendo mirë për vëllezërit tëndë dhe kërko arsye për gabimet e tyre

• Duro dhe përballoi vështirësitë, kështu do të liro-hesh prej barës së lodhjes. Ai që duron me lehtësi përballon mundimet dhe vazhdon punën pa u ndalur.

• Stolis me falje sepse për atë që falë All-llahu, subhanehu ve teal, thotë: "...e kush fal e bën pajtim, shpërblimi i tij është tek All-llahu " Shura, 40

Tri gjëra para fundit

1. Atë që e thamë nuk d.m.th. që ne nuk i kërkojmë përmirësim të gabimëve, qëndrimeve, mendimeve. Ajo është gjë imperative për neve por në suazat e parimeve të sheriatit, ashtu siç e kanë kuptuar të parët tanë dhe dijetarët e Ummetit.

2. Ky tekst është letër drejtuar gjithë juve, dijetarë, nxënës, mësues, gjithë ju që edukoni gjeneratat e ardhshme. Shembulli praktik i pastërtisë shpirtërore, respektit dhe kujdesjes është mjet më i suksesshëm në edukimin e gjeneratave.

3. Është thirrje për pastrim të shpirtit, besnikëri, sinqeritet, për promovimin e vlerave fetare posaqërisht dashuria dhe bashkimi i muslimanëve. Kështu do të dështojnë kurthet e armiqve. Ta bëjmë këtë temë për të cilët bisedohet në çdo vend dhe çdo tubim.

Në fund themi:

"Zoti ynë, ne i bëmë të padrejtë(i dëmtuam) vetvetes sonë, në qoftë se nuk na falë dhe nuk na mëshiron, ne me siguri do të jemi prej të shkatërruarve!"

"Zoti ynë, mos na i lako zemrat tona pasi na drejtove, na dhuro mëshirën Tënde, pse vetëm Ti je dhuruesi i madh"

"Zoti ynë, vendos mes nesh dhe mes popullit tonë gjykimin tënd të drejtë, se Ti je më i miri gjykatës"

"Zoti ynë, mos na bë neve me mizorët"

"Zoti ynë, na dhuro durim dhe na bëjë të vdesim muslimanë" Amin.

Ibrahim Ed-Duvejjish

Përshtati: Talha Kurtishi

8.8.2003

Ndikimi i besimit të vërtetë për qëndrimin në rrugën e drejtë

Bazë dhe argument në këtë çështje është fjala e Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem: "Në trup ndodhet një copë mishi, nëse rregullohet ajo, rregullohet i gjithë trupi e nëse prishet ajo, prishet i gjithë trupi, ajo është zemra." Ka thënë Ibën Rexheb në shpjegimin e këtij hadithi: Në këtë hadith tregohet se nëse rregullohet zemra rregullohen të gjitha punët e nëse prishet zemra prishen të gjitha punët.

-Zemra ka dy lloj lëvizjesh:

1-Lëvizje drejt dijes dhe vërtetimit, gjë e cila quhet tek dijetarët "Fjala e Zemrës".

2-Lëvizja drejt punës, gjë e cila quhet tek dijetarët "Puna e Zemrës".

-Origjina e të gjitha punëve është Fjala e zemrës (Pohimi) i cili nëse shtohet arrin gradën e sigurisë (Jekin) e cila është tre gradë (pra siguria):

1-Dija e Sigurisë (ilm el-Jekin)

2-Vështrimi i Sigurisë (ajn el-Jekin)

3-Realiteti i Sigurisë (hakk el-Jekin) (1)

-Pohimi, vërtetimi dhe siguria, lidhja e këtyre me fenë kthehet në tre pika:

1-Besimi në All-llahun e Madhëruar si Zot.

2-Besimi në Islamin Fe.

3-Besimi në Muhamedin sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem si pejgamber, sikurse është përmendur kjo çështje në hadithet e shumta të sakta, prej tyre fjala e Pejgamberit sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem në dhikrin e tij të njohur: "U kënaqa me All-llahu Zot, me Islamin Fe dhe me Muhamedin sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem pejgamber".

-Kënaqësia me All-llahun nuk mund të arrihet vetëm se duke patur rob njohuri, dije ndaj All-llahut të Madhëruar e kush e ka njohur Zotin e tij ka arritur çdo mirësi, shije dhe kënaqësi, ose në të kundërt do të jetë në jetë të ngushtë.

- Dija ndaj diçkaje arrihet me një nga këto tre pika:

1-Vështrimi (shikimi) i saktë i saj.

2-Vështrimi i shëmbullit të saj.

3-Cilësimi i saktë i saj.

-Nga domosdoshmëritë e njohjes së All-llahut dhe kënaqësisë me të si Zot janë:

1-Dashuria e All-llahut e cila kthehet në dy baza:

a-Vështrimi në mirësitë e All-llahut të Madhëruar mbi krijesat e Tij, sikurse është transmetuar nga Abdullah ibën Mes'udi, radiall-llahu anhu, se ka thënë: Janë krijuar shpirtrat e njerëzve që të duan atë që u bën mirësi dhe të urrejnë atë që u bën keq.

b-Duke medituar për ajetet që flasin për mirësitë e Allahut dhe madhështinë e Tij.

2-Shpresa tek All-llahu e cila arrihet duke medituar për ajetet e mëshirës dhe të shpresës të cilat i ngjallin gjithmonë robat mendimin e mirë për All-llahun e Madhëruar.

3-Frika prej All-llahut e cila arrihet duke vështruar ajetet e frikës, zjarrit, po ashtu në ajetet e fuqisë dhe forcës së All-llahut. Mbi këto tre gjendje është ngritur feja dhe bazat e adhurimit tek pasuesit e Sunnetit, ndërsa pasuesit e bidatit i kundërshtojnë këto baza, si p.sh, El-Murxhie (2), El-Havarixh (3) dhe disa prej Sufive.

-Ndërsa kënaqësia me Pejgamberin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, nuk arrihet vetëm se duke e njohur Pejgamberin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, nga ana fizionomike dhe ajo morale (e cila është edhe më e rëndësishmja).

Kënaqësia me Muhammedin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, si pejgamber dhe dashuria e tij ngjall tek besimtari disa gjëra:

1-Besimi në vërtetësin e asaj që ai ka njoftuar, bindjen ndaj tij në atë çka ai urdhëron, largimin prej asaj që ai ka ndaluar dhe në mosadhurimin e All-llahut, pos me atë që na ka ligjëruar Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

2-Pasimin e tij, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, marrja (konsiderimi) e tij model.

Prandaj kush e mëson diçka të cilën e ka vepëruar Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, është obligim për të që ta pasoj atë në këtë gjë.

-Kënaqësia me Islamin si Fe, nuk arrihet vetëm se duke e njohur atë dhe duke pasur dije rreth tij,

prandaj kush e ka njohur madhësinë e kësaj feje është shtyrë drejt të mësuarit dhe të kuptuarit të saktë të saj, sikurse është shtyrë drejt praktikimit të saj, lëvizjes drejt përhapjes së saj dhe durimit ndaj çdo lloj mundimi që has gjatë përhapjes së fesë, sado i rëndë qoftë ai mundim.

Gradët dhe shtyllat e kësaj feje i ka sqaruar Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, në hadithin e Xhibrilin, alejhi selam, (hadithi i dytë në librin "40 hadithet")

-Prej domosdoshmërisë së kënaqësisë me Islamin si fe është edhe dashuria ndaj pasuesve të kësaj feje dhe urrejtja e armiqve të saj. Dashuria ndaj pasuesve të kësaj feje nuk mund të realizohet vetëm se duke e pastruar zemrën prej mendimeve të këqija ndaj muslimanëve, prej urrejtjes, smirës etj, (po ashtu nëse shikon gabim tek muslimani ta këshillosh dhe jo ta turpërosh atë tek njerëzit dhe të dëshirosh për muslimanët gjithmonë të mirën). Pra nëse pastrohet zemra prej sëmundjeve dhe ushqehet me mirësi dhe devotshmëri realizohet dashuria mes pasuesve të kësaj feje.

Shënimet:

(Ky material është përmbledhur nga ligjëratat me të njëjtin titull e shejhut tonë, Doktor Ibrahim ibën Amir Er-Ruhejli (All-llahu e ruajt dhe i dhëntë sukses), profesor ne Universitetin Islamik, në Medine. sh.p.)

(1) Këto tre pika kanë për qëllim gradët e sigurisë: a- Dija e sigurisë: po marrim si shembull në sqarimin e kësaj çështjeje Xhenetin, siguria që ka personi në besimin e tij rreth Xhenetit edhe pse nuk e ka parë atë quhet dija e sigurisë. b-Vështrimi i sigurisë: çdo person para se të vdesi do të shikojë vëndin e tij në Xhenet ose në Xhehenem, koha kur robi do të shohi vëndin e tij në Xhenet (lus All-llahun të na bëjë prej tyre) do të kalojë grada e sigurisë tek ai nga dija në vështrim, sepse ai do të shohë me sytë e tij atë gjë për të cilën ishte i sigurtë në besimin rreth saj. c- Realiteti i sigurisë: kjo është grada e fundit e sigurisë, në shëmbullin tonë kjo gradë arrihet kur robi të shijojë prej mirësive të Xhenetit dhe të futet në të (lus All-llahun të na bëjë prej banorëve të tij).

(2) Murxhi-i: është ai person që thotë se punët e mira nuk janë prej besimit (imanit) dhe se besimi nuk shtohet dhe as nuk pakësohet dhe se gjynahet nuk e dëmtojnë personin përderisa është besimtar dhe se ai (si i këtillë që është, pra me mëkatet dhe pa punë të mira sh.r.) është i barabartë në besim me Xhibrilin, alejhi selam dhe Ebu Bekrin, radijallahu anhu.

(3) Harixhij: është ai që thotë se kush bën një gjynah prej gjynaheve të mëdhaja del nga feja dhe është i përhershëm në zjarrin e xhehenemit nëse nuk pendohet.

Dr. Ibrahim ibën Amir Er-Ruhejli,

15.8.2003

Si e meritojmë fitoren?...

I falënderuar qoftë All-llahu, paqja dhe mëshira e All-llahut qofshin mbi të Dërguarin e Zotit të botërave, Muhammedin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, më të zgjedhurin dhe më të ndershmin.

Janë dy të vërteta që duhet të kuptohen mirë nga përmirësuesit që synojnë reformat rrënjësore:

E vërteta e parë: Ardhmëria i takon Islamit dhe përfundimi i mirë do t'u takon besimtarëve të devotshëm. Ky realitet shihet qartë në tekstet e Kur'anit. All-llahu, subhanehu ve teala, thotë:

"Ne patjetër do të ndihmojmë të dërguarit tanë në jetën e kësaj bote, edhe ata që besuan, e edhe në ditën e prezentimit të dëshmive." Gafir, 51

"Obligim Yni ishte të ndihmojmë besimtarët." Rum, 47

E vërteta e dytë: All-llahu, subhanehu ve teala, ndihmon atë që e ndihmon fenë e tij dhe që kapet fortë për mësimet e saj. Në të njëjtën kohë ndëshkon atë që tradhton fenë e tij dhe pason epshin...

"E All-llahu patjetër do ta ndihmojë atë që ndihmon rrugën e Tij, se All-llahu është shumë i fuqishëm dhe gjithnjë triumfues" Haxh, 40

"O besimtarë, nëse ju ndihmoni (fenë) All-llahun, Ai ju ndihmon juve dhe u forcon këmbët tuaja." Muhammed, 7

"Sepse vetëm All-llahu është ndihmëtar i juaj dhe Ai është më i miri ndihmës." Ali Imran, 150

"Derisa të dërguarit gati e humbin shpresën (se do t'i besojë populli), dhe menduan se u përgënjeshtroan (pse ende nuk i kapi dënimin), atëherë

u erdhi atyre (të dërguarve) ndihma Jonë. Ne e shpëtuan atë që deshtëm. E dënimi Ynë kundër popullit idhujtar nuk zbrapset.” Jusuf, 110

Me këto dy të vërteta do të ndalemi në disa pika:

1. Nuk ka vend për humbje të shpresës. Duhet të jemi të bindur se All-llahu do të ndihmon besimin tonë dhe se feja jonë do të ngadhënjën, me optimizëm duhet të veprojmë për bashkim në bazat e vërteta të besimit. Optimizmi është element që ndikon pozitivisht në procesin e përmirësimit posaqërisht kur ka të bëjë me një Ummet të kapluar me pesimizëm dhe ndjenja për disfatë.

2. Zbatimi i urdhërave fetare duke shprehur bindjen e plotë është çelësi i fitoreve dhe dera e mëkëmbjes në tokë. Krenaria, ngadhënjimi dhe fuqia nuk mundën të arrihen përpos me adhurim të sinqert që buron nga bindja. Umeri, radijall-llahu anhu, thotë: “Ishim popull më i poshtëruar të cilin All-llahu e ngriti me Islam dhe çdo herë kur të kërkojmë krenarinë me diç tjetër përpos Islamit All-llahu do të na poshtëron” (Hakimi 1/130) Kështu kuptuam se krenaria dhe poshtërimi jonë janë në duart e tona këtë e vërteton edhe Kur’ani: “E kur juve u goditi një dështim (në Uhud) e që ju ia patët dhënë atë dyfish (armikut në Bedr), thatë: “Prej nga kjo”? Thuaj: “Ajo është nga vetë ju!” S’ka dyshim se All-llahu është i plotëfuqishëm për çdo send.” Ali Imran, 165

Veprat tona janë shkaku kryesor i asaj që na ndodhë dhe në të njejtën kohë janë motivues për përmirësim dhe ndryshim.

3. Fitorja vonohet atëherë kur nuk plotësohen kushtet dhe kur ka pengesa për realizimin e saj. Ai që me vëmendje analizon gjendjen tonë do të shoh se dukuria “imani i dobët” është evidente. Kemi problem edhe me bazat e Imanit edhe me degat e tij në kohë që Ummeti fundoset nën valet e dyshimeve dhe epsheve. Jemi të përçarë dhe përçarjet shtohen dita ditës. Për hallin e ummetit “kujdesen” ose muslimani me iman të dobët i cili duke realizuar interesin personal realizon aspiratat e armikut (ndoshta edhe pa vetëdije) ose munafikët që në gjoksin e tyre fshehin armiqësi

të maskuar me maskën e besimit punojnë për shkatërrim të Islamit. All-llahu na ndihmoftë

4. Me gjithë atë dobësi dhe mjerim gjendja akoma nuk ka deklinuar në nivelin e gjendjes së botë para se të dërgohet Muhammedi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, për të cilët i Dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, thotë: “All-llahu i shikoi banoret e tokës dhe u hidhërua me të gjithë arabët dhe jo arabët përpos një pakicë prej ithtarëve të librit” (Muslim 2865).

Përkrah sëmundjeve të shumta prej të cilave vuan. Ummeti akoma është i gjallë dhe nuk ka vdekur. Posedon shumë elemente që ja garantojnë fitorën edhe pse akoma nuk i kanë përdorur në mënyrë të duhur

Nëse shikojmë metodën pejgamberike në përmirësim do të shohim se Ai në procesin e përmirësimit ka ndjekur me tepër se një metodë për këta. Ata që synojnë përmirësimin duhet të ndjekin ato metoda në pajtim me elementin kohor. Defekti ndër ata që punojnë për përmirësim është i dukshëm. Disa prej tyre përshpejtojnë gjërat para kohës, disa të tjerë shohin xhihadin si zgjidhje e vetme, kurse disa të tjerë vrapojnë pas pushtetit duke e konsideruar si garant për përparim. Në mesin e tyre ka njerëz që stërzmadhojnë gjërat positive duke i pakuar gjërat negative që janë bërë dukuri që shihet. Ata të mashtruarit nga shejtani me gjitha forcat mbrojnë të keqën dhe ndihmësit e saj. Gjithë këto nuk do t’i realizojnë aspiratat sepse mbështeten vetëm në disa prej elementeve të ngadhnjimit

5. Ai që me vëmendje analizon strategjinë e Muhammedit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, do të shoh sakrificë të madhe dhe vendosmëri për ndryshim dhe përmirësim, zhvillim të thirrjes në etapa, butësi, urtësi, lutje për të, përkujdesje të veçantë për gjeneratat e ardhmërisë duke mos neglizhuar ata të pranishmit. Nëse do të formosh shtet Islam dhe të zbatosh ligjet e All-llahut ndjeke rrugën e tij dhe mos humb shpesë sepse All-llahu, subhanehu ve teala, thotë: “All-llahu është mbizotërues i punës së vet, por shumica e njerëzve nuk e dinë (fshehtësinë e çështjeve).” Jusuf, 21

Marrë nga: revista “El Bejan”

Përshtati: Talha Kurtishi

22.08.2003

Këshillë dhe pendim

Një grup njerëzish urdhëruan një grua me bukuri të dalluar që t'i dale para Rebi ibën Huthejmit, me qëllim që ta sprovtojë atë. I premtuan një mijë dirhem po arriti ta bëjë këtë. Ajo i veshi teshat më të bukura që mundi, u parfumos me parfimet më të këndshme që mundi dhe i doli para kur ai dilte prej faltores. E vështroi ai atë dhe i la mbresa dukja e saj. Ajo u nis ka ai duke ecur kur i tha asaj Rebi: "si do ishe ti po të kishte goditur zgjeba trupin tënd, e të kishte ndryshuar këte ngjyrë dhe bukurinë tënde që e shoh? E si do ishe ti po të kish ardhur meleku i vdekjes e të ta kish këputur litarin e jetës? E si do ishe po të ishe e pyetur nga dy melekët e varrit?"

Ajo klithi me një klithmë pas së cilës ra e alivanosur, e vAllahi ajo u zgjua nga kjo dhe arriti të bëjë aq në adhurim ndaj Zotit të saj, sa që ditën që vdiq ajo dukej si një rrënjë e djegur.

Marrë nga: "Sifetus-Safve", 3/191
1.8.2003

Femra në fushëbetejë

Historia zbulon rolin e ndritur që ka kryer femra muslimane në betejat e luftërave të ndryshme, duke saktësuar me këte rëndësinë që ka femra nën hijen e kësaj feje të pastër.

Shumë mundime e vështirësi ka përballuar femra muslimane, ajo përballoi emigrimin (hixhretin) në rrugë të All-llahut të madhëruar, për në Habesh (Etiopi), e më pas për në Medinë. Ajo ka hasur gjithashtu në lloj-lloj sprovash;

Hadixheja -nëna e besimtarëve- e ndihmoi të Dërguarin e All-llahut, salall-llahu alejhi ve selem, me mundin e saj, me pasurinë e saj e me veten e saj.

Edhe Sumeje - Ummi Ammar- shehidja e parë në Islam.

Edhe Esma bint Ebu Bekr, e ruan dhe kujdeset për ResulAllahun dhe për shokun e tij në emigrimin e tyre për në Medinen e ndritshme.

Edhe Hansa e cila i dhuron të katër djemtë e saj për xhihad. Edhe Nusejbe bint Ka'ab....

E shumë të tjera si këto, të cilat kanë qënë shembulli më i mirë në betejat. Edhe pse ky lloj xhihadi në atë kohë kryhej me shpata, e këtë e përdornin burrat më tepër, kjo nuk e pengoi femrën muslimane të luftojë me veten e saj për të nxjerrë fitimtare fenë e saj të pastër. Kjo nuk bie në kundërshtim me natyrën e saj për të kryer ato punë që i përshtaten asaj, dhe me përvojat e saja fizike e shpirtërore.

Na tregohet gjithashtu se femra muslimane ka ndihmuar muslimanët në betejat e tyre me ato anë e përvoja të cilat i ka dhuruar All-llahu i madhëruar. E ka ndihmuar femra Islamin dhe daven me aq sa ka pas mundësi. Ajo ka marrë pjesë me burrat në lufta me shpatën e me harkun e saj, me trimëri të luftëtarëve i ka mjekuar të plagosurit e pastruar plagët e tyre. Ajo është kujdesur për të sëmurët e ka pregatitur ushqim për luftëtarët. E ka shoqëruar femra muslimane burrin në luftë, duke i dhënë ndihmën më të mirë me shpirtin e saj heroik

e me zemrën e saj të mëshirshme. Është trasmetuar se gratë e Pejgamberit, salallahu alejhi ve selem, dhe gratë e muslimanëve të parë e kanë pas shoqëruar të Dërguarin e All-llahut në fushëbetejë.

Ndërsa në kohën tonë, lufta që po kryhet në Palestinë, neve na ka treguar qëndrueshmërinë e femrës muslimane qoftë ajo nënë, bashkëshorte apo vajzë. Janë kryer akte shembullore në përballimin e pushtuesit çifut. Ka qëndruar femra palestineze me bashkëshortin e saj, me fëmijët e familjen e saj në një hendek duke mbrojtur akiden, nderin e shtëpinë e saj. Ai i cili i ndjek ngjarjet e në Palestinë do ta shohë rolin e femrës muslimane, gjë e cila na bën t'i kujtojmë muxhahidinët e muxhahidinet e parë.

Vjen tani radha e femrës muslimane në përgjithësi. Ç'farë kërkohet prej femrës në situata të tilla?

1- Femra duhet ti kushtoj rëndësi rolit të saj në çdo kohë, e sidomos në kohë vështirësishë, roli i saj në betejë është i shumëfishtë.

2- T'i përqendrojë fëmijët e familjen e saj, t'i nxisë që të jenë sa më të qëndrueshëm në përballimin dhe luftimin e armikut.

3- Të qëndrojë përbri të afërmeve të shëhidave e të plagosurëve, duke i ndihmuar ata ekonomikisht e fizikisht.

4- Ta mbështesë xhihadin kundër sulmuesve me aq sa ka mundësi, duke dhënë mundin e saj ekonomik dhe fizik.

5- Të edukojë fëmijët e saj në dashurinë e All-llahut të madhëruar, dhe bindjen e Tij. Të mbjellë farën e devotshmërisë në zemrën e tyre.

6- Të edukojë fëmijët e saj në dashurinë e xhihazit e të shëhidllëkut në rrugë të All-llahut. Sepse vatani i pushtuar nuk kthehet vetëm se me qëndresën dhe mundin e bijëve të tij. Nëse kjo fatkeqësi është tani në Palestinë apo Irak dije se armiqët e këtij ymeti hartojnë plane që t'i shfarosin shtet pas shteti. Prandaj duhet që patjetër t'i përballojmë, e nuk do të jetë i suksesshëm ky përballim vetëm se me edukim të një brezi muxhahidinësh. E këtu rolin kryesor e luan nëna.

7- Duke edukuar fëmijët e saj të jenë të durueshëm, e kjo për thënien e All-llahut: "O ju të cilët keni besuar! Duroni e jeni më të duruar (se sa armiku juaj), dhe ruani vendet tuaj duke vendosur roje ushtarake të përhershme në vendet ku mund t'ju sulmoj armiku juaj, dhe kini frikë All-llahun, që të mund të jeni të fituar"

8- Besimi se All-llahu i madhëruar do ti nxjerrë fitimtarë robërit e tij besimtarë. "e mos mendoni se All-llahu është neglizhent ndaj asaj çka punojnë zullumqarët".

9- Dhe së fundi "...nëse ju përjetoni vështirësi, sigurisht që edhe ata përjetojnë vështirësi sikur ju. Por ju keni shpresë tek All-llahu (për shpërblim në xhenet) gjë të cilën ata nuk e shpresojnë..."

Dr. Muhamed Abdus-Selam el-Axhemi

Përktheu: F.Gurra

08.08.2003

Gruaja dhe statusi i saj në ymmetin musliman

Statusi i gruas muslimane në islam është shumë i ndershëm dhe i pasur dhe efekti i kësaj është shumë i madh në jetën e çdo muslimani. Me të vërtetë gruaja muslimane është mësuesja e parë në ndërtimin e një shoqërie të drejtë duke udhëzuar me Librin e Allahut dhe Sunnetin e të Dërguarit të Allahut, salallahu alejhi ve sel-lem. Përderisa mbështetja në Kur'an dhe Sunnet e

distancon çdo musliman mashkull ose femër nga ç'udhëzimi në çdo çështje. Udhëzimi nga i cili shumë kombe vuajnë dhe të qenurit e tyre të devijuar nuk vjen përveç se nga të qenurit larg nga rruga e Allahut subhanehu ve teala dhe të qenurit larg nga çfarë sollën Pejgamberlerët dhe të Dërguarit e Tij, alejhimus selam. Pejgamberi, salallahu alejhi ve sel-lem, ka thënë:

"Unë jam duke ju lënë dy çështje kështu që ju të mos humbni aq gjatë sa të kapeni për to, Librin e Allahut dhe Sunnetin tim". [2]

Rëndësia e madhe e rolit të gruas muslimane qoftë si grua, si motër ose si vajzë është e përshkruar në Kur'anin fisnik dhe më e detajuar është e shpjeguar nga Sunneti i pastër për drejtat që i kërkojnë asaj dhe të drejtat që asaj duhet t'i garantohen.

Sekreti i rëndësishë së saj qëndron në përgjegjësinë dhe barrën e saj të madhe që asaj i është ngarkuar dhe vështirësitë që ajo ka për të mbajtur, përgjegjësi dhe vështirësi që madje edhe një burrë nuk mund t'i përballoj. Kjo është sepse nga obligimet më të rëndësishme mbi një person është të tregoj mirënjohje për nënën dhe këndshmëri dhe shoqëri të mirë me të. Dhe në këtë çështje asaj duhet t'i jepet përparësia përpara babait.

Allahu, subhanehu ve teala, thotë:

"Ne njeriun e kemi urdhëruar për (sjellje të mira ndaj) prindërve të vet, sepse nëna e vet atë e barti me mund pas mendi dhe pas dy viteve ia ndau gjinin. (e porositëm) Të jesh mirënjohës ndaj Meje dhe ndaj dy prindërve tu, pse vetëm tek Unë është kthimi juaj". [Lukman: 14]

Allahu, subhanehu ve teala, thotë:

"Ne e urdhëruam njeriun t'u bëjë mirë prindërve të vet, ngase nëna e vet me mundim e barti dhe me vështirësi e lindi, e bartja e tij dhe gjithënia e tij zgjat tridhjetë muaj (e ai vazhdon të jetojë) derisa të arrijë pjekurinë e vet dhe kur t'i mbush dyzet vjet ai thotë: "Zoti im, më inspiro mua që të falënderoj për të mirën tënde që ma dhurove mua dhe prindërve të mij, që të bëj vepër të mira që i pëlqen Ti dhe m'i bën të mirë pasardhësit e mij, unë pendohem te Ti dhe unë jam me myslimanët". [Ahkaf: 15]

Një njeri erdhi tek i dërguari i Allahut, salallahu alejhi ve sel-lem, dhe i ka thënë: "O Resulullah! Kush nga njerëzit e meriton më shumë ta duaj unë? Ai iu përgjigj: "Nëna jote". Njeriu e pyeti: "Pas saj kush është?" Kështu ai iu përgjigj: "Nëna jote".

Njeriu e pyeti: "Pas saj kush është? Kështu Pejgamberi iu përgjigj përsëri: "Nëna jote". Pastaj njeriu e pyeti: "Pas saj kush është? Kështu ai iu përgjigj: "Babai yt". [3]

Kështu kjo e bën të nevojshme që nënës t'i jepet tre herë më shumë këndshmëri dhe trajtim të mirë sesa babait.

Përsa i përket gruas atëherë statusi i saj dhe efekti i saj në krijimin e një shpirt të qetë dhe të këndshëm është treguar qartë në ajetin e nderuar në thënien e Allahut:

"Dhe nga faktet (e madhërisë së) e Tij është që për të mirën tuaj, Ai krijoi nga vetë lloji juaj palën (gratë), ashtu që të gjeni prehje tek ato dhe në mes jush krijoi dashuri dhe mëshirë. Në këtë ka argumente për njerëzit që mendojnë". [er-Rum: 21]

El-Hafidh Ibën Kethir (774 h), rahimehullahu, ka thënë ndërsa ka shpjeguar termin mu-uaddah dhe rahmah, në ajetin e mësipërm: "El-mu-uaddah do të thotë dashuri dhe përkujdesje dhe er-rahmah do të thotë dhembëshuri dhe mëshirë përderisa një burrë e merr një grua ose për shkak nga dashuria e tij për të ose për shkak të dhembshurisë dhe mëshirës ndaj saj duke i dhënë asaj një fëmijë prej vetes. . . ." [4]

Dhe qëndrimi unik që gruaja e Pejgamberit, salallahu alejhi ve selam, Hatixha mori, pati një efekt jashtëzakonisht të madh në qetësimin dhe sigurimin e Pejgamberit, salallahu alejhi ve selam, kur meleku Xhibril alejhis selam erdhi së pari tek shpella e Hiras. Kështu Pejgamberi, salallahu alejhi ve selam, u kthye tek Hatixha, radi-allahu anha, me shpalljen e parë dhe me rrahjet e tij të zemrës dhe shqetësimin që pati duke i thënë asaj: "Më mbulo, më mbulo".

Kështu ajo e mbuloi derisa frika i iku e pastaj i tregoi Hatixhas, radi-allahu anha, çdo gjë që ndodhi duke thënë: "Unë i frikësohem që diçka është duke ndodhur me mua".

Kështu ajo i tha atij:

"Kurrë! Pasha Allahun! Allahu kurrë nuk do të të poshtëroj ty. Ti i mban lidhjet farefisnore, i ndihmon të varfërit dhe të vobektit, ti i shërben miqëve bujarisht dhe i ndihmon atyre të cilëve u ka rënë ndonjë fatkeqësi". [5]

Dhe të mos harrojmë Aisha-n, radi-allahu anha, dhe efektin e saj. Ndërsa edhe sahabet e mëdhenj merrnin mësim nga ajo në dijen e Hadithit dhe shumë sahabije mësuan çështje që kishin lidhje me gruan.

Dhe unë nuk kam dyshim se nëna ime, rahi-mehullah, ka pasur një efekt shumë të madh mbi mua dukë më inkurajuar mua për të studjuar dhe ajo më mbështeti mua në këtë. Allahu ia shtoftë shpërblimin e saj dhe ta shpërblejë më mënyrën më të mirë për atë që ka bërë për mua.

Dhe nuk ka asnjë dyshim gjithashtu që në shtëpinë që ka këndshmeri, sjellshmeri, dashuri dhe përkujdesje përkrah edukimit korrekt islam do të ketë efekt shumë të madh tek burri. Kështu ai do të bëhet, inshallah, i sukseshëm në punët e tij dhe në çdo çështje qoftë në të kërkuarit e dijes, tregtisë dhe të krijuarit e një jetese ose të tjera nga këto. Kështu është Allahu i vetëm të cilit unë i kërkoj të na jap sukses dhe të na udhëzoj në të gjithëve në atë që Ai do dhe është i kënaqur me të. Dhe salavatet dhe selamet qofshin mbi të Dërguarin e tij, Muhammedin sala-lahu alejhi ve salam, mbi familjen e tij, shokët e tij dhe të gjithë ata që ndjekin rrugën e tij.

Shënime:

[1] Artikulli është një përgjigje e Shejh Abdul Aziz bin Baz, një pyetjeje në lidhje me pozicionin dhe statusin e femrës muslimane dhe është marrë nga libri i tij Maxhmul Fatava el Mutanavia (3/348-350).

[2] hadithi është hasen, i transmetuar nga Imam Malik në el-Mu-veta [2/899] dhe el-Hakim [1/93] nga Ibën Abasi, radiallahu anhu, është i verifikuar sahih nga Shejh Albani në "es-Sahih" [nr 1871].

[3] i transmetuar nga el-Buhari [nr 5971] dhe Muslimi [7/2] nga Ebu Hurejra, radiallahu anhu.

[4] Tefsirul Kur'anil Adhim [3/439] i el-Hafidh ibën Kethir.

[5] transmetuar nga el-Buhari [1/22] dhe Muslimi [1/139] nga transmetimi i plotë i Aisha-s radiallahu anha.

Shejh Abdul Aziz bin Baz

Përktheu: (Ammar) Ardit Kraja

15.08.2003

Si ta sjellim bereqetin në shtëpi?

Bereqet do të thotë shtim dhe zhvillim. Bereqet në pasuri pra shtim i pasurisë. Bereqet në shtëpi do të thotë lumturia, harmonia, qetësia etj. Ndërsa në ushqim do të thotë edhe pse është pak por ka dukje, pra shpenzimi i tij ka bereqet.

Bereqeti në fëmijë është shumica e tyre e morali i tyre i lartë. Në familje mirëkuptimi e dashuria ndërmjet tyre, në kohën, koha e lirë dhe zgjatja, e kryerja e planeve të bëra. Në shëndet, shëndeti i plotë. Në jetë, zgjatja e saj dhe veprat e mira gjatë jetës. Në dije, thellimi e njohja e saj. Pra bereqeti përmbledh të gjitha anët e mira, e mirësitë e shumta. Nuk është diçka anormale të kërkojmë bereqetin...por si?!

A fitohet bereqeti ashtu sikur fitojmë për të jetuar? Apo kjo është dhuratë nga All-llahu që ia jep disave e disave jo?! Apo e ka bërë All-llahu i

madhëruar të përgjithshme çdokush mund ta arrijë atë?! Apo i ka zgjedhur disa prej robërve të tij e i ka veguar e nuk i takon askujt tjetër përveç tyre?!

Mrekullitë e Isait, birit të Merjemes alejhi salam

Isait alejhi salam i dhuroi All-llahu bereqet "më ka dhënë bereqet" ejani pra të shikojmë bereqetin që All-llahu i ka dhënë këtij të dërguarit të ndershëm. Nga bereqetet që i ka dhënë është zbritja e sofrës nga qielli, në të cilën hëngrën populli i tij. I ka dhënë mundësi të ngjallë shpendë nga balta me lejen e All-llahut, i shëron memecët, dhe të verbërit, me lejen e All-llahut. i ngjalli të vdekurit me lejen e All-llahut, e në fund ngrihet për të zbritur përsëri në tokë, për të vënë drejtësi, e t'i jap fund padrejtësisë e fitneve. Të thyejë çdo kryq e të vrasë derrat, dhe se ai nuk është vrasë e as kryqëzuar sikur thonë të krishterët, porse All-llahu,

subhanehu ve tealë, e nderoi dhe e ngriti pranë Tij. E ditën e gjykimit do të jetë dëshmitar kundër atyre të cilët gënjen për të dhe shpifën ndaj tij.

Çështje të cilat sjellin bereqet:

I kemi shkurtuar këto në 16 pika:

1-Kur'ani:

All-llahu i madhëruar e ka quajtur atë të bereqetshëm ku ka thënë: “ ky është libër të cilin e kemi zbritur të bereqetshëm.....” Ndërsa Pejgamberi, salallahu alejhi ve selem, ka thënë: “Mos i bëni shtëpitë tuaja varre, shejtani largohet nga ajo shtëpi e cila lexohet në të sureja be-kare” (sahih el-xhamia 7227)

2- Devotshmëria dhe imani:

Nuk ka dyshim se imani dhe devotshmëria janë nga çështjet të cilat sjellin bereqet. All-llahu i madhëruar thotë: “ edhe sikur banorët e fshatrave do të besonin e do të bëheshin të devotshëm, do tu hapnim atyre bereqet nga qielli dhe toka”. Bashkëshorti gjen bereqet me devotshmërinë e tij në bashkëshorten, fëmijët dhe rrizkun e tij.

3- Dhikri-Përmendja e All-llahut:

Në fillim të çdo pune përmendim All-llahun. Ka thënë Pejgamberi, salallahu alejhi ve selem: “nëse futet njeriu në shtëpi të tij, e përmend All-llahun e madhëruar, gjithashtu edhe tek ushqimi i tij, thotë shejtani: Nuk keni sot as vend për të fjetur e as darkë. E nëse futet në shtëpi e nuk e përmend All-llahun e madhëruar, shejtani thotë: gjetëm vend të fjetjes, gjithashtu edhe tek ushqimi i tij nuk e përmend All-llahun shejtani thotë: e gjetëm darkën” (sahih el-kelim)

4- Grumbullimi rreth ushqimit:

Është bërë i bereqetshëm ai ushqim i cili grumbullohet rreth tij njerëzit. Ka thënë, salallahu alejhi ve selem: “ Ushqimi i dy vetave mjafton për tre, e i tre vetave mjafton për katër” (sahih et-tergib 2129)

E shohim këtë më shumë në iftarin e muajit raman për arsye se numri i të grumbulluarve shtohet.

5- Syfyri:

E kjo për thënien e të dërguarit, salallahu alejhi ve selem: “me të vërtetë në syfyri ka bereqet” e bereqeti i kësaj është shpërblimi i këtij agjërimi, sevapi i madh, mbajtja e agjërit me lehtësi, dhe devotshmëri në adhurim të All-llahut.

6- Uji i zemzemit:

Ky burim i dalë nga brendësia e shkretëtirës, nga një tokë e thatë e cila nuk kishte asnjë lloj uji, e as ndonjë mal me burime afër. Asnjëherë nuk është ndërprerë. Ky është një burim i bereqetshëm. Ka thënë për të Pejgamberi, salallahu alejhi ve selem: “All-llahu e mëshiroftë umu Ismail, sikur të kishte lënë burimin zemzem, -apo ka thënë- sikur të mos e kishte mbledhur do të ishte bërë burim i përhapur” (sahih el-xhamia 8079).

7- Vaji i ullirit:

Pema e ullirit është pemë e bereqetshme e ka thënë këtë All-llahu i madhëruar në Kuran ku ka thënë në suren nur: “ ...e llamba e futur në një enë qelqi, ena e qelqit si të ishte yll që shkëlqen i ndezur nga një pemë e bekuar, nga ulliri, as nga lindja e as nga perëndimi (nuk i merr rrezet) vaji i të cilit digjet vetvetiu edhe pse nuk e ka prekur zjarri fare”. Ashtu sikur e dimë se vaji i ullirit është shërues i një sërë sëmundjesh.

8- Nata e kadrut:

Çdokush prej nesh e di se çfarë bereqeti ka kjo natë. I mbledh pjesëtarët e familjes kujdestari i tyre e u flet për bereqetin e dobitë e mëdhaja që ka kjo natë. Ka thënë All-llahu i madhëruar: “me të vërtetë ne e zbritëm (Kuranin) në një natë të bereqetshme e Ne me të vërtetë ua kemi tërhequr vërejtjen”

9- Dy festat e bajrameve:

Të cilat i fillojnë me faljen e namazit të bajramit e falënderojnë All-llahun për mirësitë e shumta që u ka dhënë, u jep bereqet në këto mirësi, ua shton e ua zgjeron ato. Për këtë ka thënë umu Atijeh, radiallahu anha: “ishim të urdhëruara që të dilnim ditën e Bajramit, edhe shërbëtoret, edhe femrat me të përmuajshmet, qëndrojnë mbas njerëzve, bëjnë tekbir kur ata bëjnë tekbir, bëjnë dua kur ata bëjnë dua, shpresojnë bereqetin e kësaj dite dhe pastërtinë e saj”. (Sahih el-Bukhari).

10- Ushqimi hallall:

Ushqimi hallall është ushqimi më i mirë në të cilin All-llahu lëshon bereqet. Ka thënë Pejgamberi, salallahu alejhi ve selem: “O ju njerëz All-llahu është i Mirë e nuk pranon vetëm se të mirën” (sahih el-xhamia 2744). All-llahu i madhëruar nuk lëshon bereqet në mallin haram e nuk i sjell

pronarëve të tij kjo gjë, vetëm se fukarallëk e pakësim.

11- Shtimi i falënderimit:

E kjo është e qartë nga thënia e All-llahut të madhëruar: "...e po të falënderoni padyshim ne do tua shtojmë" e shtimi këtu përfshin çdo gjë, qoftë në pasuri, në shëndet, në jetë e të gjitha mirësitë e All-llahut të cilat nuk kanë të numruar e as që mbaron llogarimi i tyre.

12- Sadakaja:

Të cilën e shumëfishon All-llahu i madhëruar nga dhjet e deri në shtatëqind fish. E ia shumëfishon ende atij që do. E nuk ka dyshim se sadakaja sjell bereqet në pasurinë e njeriut e shton atë. Ka thënë All-llahu i madhëruar: "... shembulli i atyre që shpenzojnë pasurinë e tyre në rrugë të All-llahut është sikur shembulli i një fare e cila çel shtatë kallinj, në çdo kallinj ka njëqind kokrra, All-llahu ia shton atij që do, All-llahu është i Gjithëdjshëm"

Ka thënë Pejgamberi, salall-llahu alejhi ve selem: "një e mirë është e barabartë me dhjetë të mira deri në shtatëqind fish, edhe e keqja sikur kjo vetëm nëse fal All-llahu për të".

13- Respekti dhe vizita e të afërmeve:

Siç ka thënë i Dërguari, salallahu alejhi ve selem: "...vizita e të afërmeve, e morali i mirë, i ndriçojnë shtëpitë, e shtojnë jetën" (sahih tergib 2524).

14- Të zgjuarit herët:

E kjo kur njeriu zgjohet herët e i fillon punët e tij qysh në mëngjes herët. Ka thënë i dërguari i

All-llahut salallhua lejhi ëe selem: "i është dhënë bereqet umetit tim në të ngriturit herët" (sahih el-xhamia 2841).

Shumë persona flasin për shkakun e suksesit të tyre në jetë, mbas ndihmës së All-llahut të madhëruar, kryerja e punëve të tyre qysh herët në mëngjes.

15- Martesa:

Edhe kjo është një nga shkaqet e sjelljes së bereqetit. Disa nga të parët tanë të mirë (selefus-salih) kërkonin të martoheshin me qëllim që tu shtohet rizku. Sepse ata e kuptuan këtë nga thënia e All-llahut të madhëruar: "e martoni nga mesi juaj ata që janë të pamartuar, martoni edhe salihunët (të përkushtuarët) dhe robët e robëreshat tuaja. Nëse janë të varfër All-llahu do ti pasurojë nga begatitë e Tij, All-llahu është i Gjithëdjshëm". Gjithashtu thënie e All-llahut të madhëruar: "Mos i vrisni fëmijët tuaj nga frika e rizkut, Ne ju furnizojmë juve dhe ata".

16- Planifikimi:

Si ka mundësi që ndonjëri të pengojë planifikimin duke menduar se çdo gjë lehtësohet me bereqet? A gjejmë sot ne, familje të cilat planifikojnë për të ardhmen e për të ardhmen e fëmijëve të tyre apo thjesht i lënë çështjet ashtu? Nuk ka dyshim se ne kemi nevojë ta rishikojmë këtë pikë, kemi nevojë të planifikojmë e të përgatitemi për të ardhmen e pastaj ti mbështetemi All-llahut e të kërkojmë prej Tij, subhanehu ve teala, bereqetin.

Marrë nga: www.islamway.com

Përktheu: F.Gurra

22.08.2003

Imam En-Nesai

Imam En-Nesai, rahimehull-llah, (215H-303H)

Ai është: Imami, Hafidhi i besueshëm, Shejhul Islam i dalluar në shkencën e hadithit Ebu Abdur-Rahman Ahmed ibën Shu'ajb ibën Ali ibën Sinan ibën Bahr El Hurasani En-Nesai autori i librit "Es-Sunen" njëri prej gjashtë librave bazë të hadithit (Sahihul Buhari, Sahihul Muslim, Sunen Ebu Davud, Sunen En-Nesai, Sunen Tirmidhi dhe Sunen Ibën Maxhe).

Lindi në qytetin Nesa në krahinën e Horasani-nit në vitin 215 H.

Në kërkim të diturisë:

Prej moshës fëmijërore filloi kërkimin e diturisë. Në moshën 15 vjeçare udhëtoi në qytetin Baglan për të përfutur prej Imam Kutejbes, All-llahu i mëshiroftë të gjithë. Në praninë e tij mësoi më tepër se një vit.

Mësues të tij gjithashtu ishin: Imam Is'hak ibën Rahavejhi, Imam El Bez-zari, Imam Muhammed ibën Ismail ibën 'Uleje, Imam Xheuhieriu, Imam Hisham ibën Ammar All-llahu i mëshiroftë të gjithë. Numri i përgjithshëm i mësuesve të tij kalon numrin njëqind (shih. Es-Sijer, 14/ 125-127)

Duke kërkuar diturinë udhëtoi në Irak, Hixhaz, Egjipt, Sham (Siri, Palestinë dhe Jordani) dhe vendet që gjendeshin në kufijtë e shtetit Islam. Më në fund u vendos në Egjipt të cilin e zgjodhi si vendbanim.

Ata që ishin shokë të tij në udhëtimet e diturisë kështu e përshkruajnë: Ishte det i diturisë, i kuptueshëm, preciz...

Nga ky det i diturisë mësuan shumë nxënës në mesin e të cilëve do t'i përmendim:

Imam Ebu Bishr Ed-Dulabij, Imam Tahaviu, Imam Ebu Ali En-Nejsaburiu, Imam Ebu Bekr ibën Sunnij, Imam Taberaniu dhe shumë tjerë, All-llahu i mëshiroftë të gjithë. (shih. Es-Sijer, 14/127)

Disa fjalë të Imamëve për Imam Nesaiun:

Imam Hakimi, rahimehull-llah thotë: Nesaiu ka folur shumë për rregullat dhe dispozitat që i përmbajnë hadithët. Ai që e lexon Sunenin e tij do të mahnetet nga bukuria e fjalëve të tij.

Hafidh Ebu Ali En-Nejsaburiu, rahimehull-llah kështu thotë: Na ka lajmëruar Imami në shkencën e hadithit, pa egzagjerim, Ebu Abdur-Rahman En-Nesai.

Imam Darekutniu, rahimehull-llah: Nesaiu është para gjithë dijetarëve të hadithit të kohës së tij.

Imam Ebu Bekr ibën Had-dadi, rahimehull-llah, nuk transmetonte përveç hadithet e Nesaiut dhe thoshte: Jam i kënaqur që ai të jetë argument mes meje dhe All-llahut, subhanehu ve teala.

Hafidh Ebu Abdil-lah ibën Mende thotë: Vetëm katër veta përpiluan libra të hadithit në të cilat kanë shënuar hadithet e sakta duke bërë dallimin mes të saktit dhe jo të saktit dhe gabimit. Ata janë: Buhariu, Muslimi, Ebu Davudi dhe Ebu Abdur-Rahman En-Nesaiu. (shih. Es-Sijer, 14/127-135)

Imam Darekutniu, rahimehull-llah, thotë: Më i dituri i Egjiptit në kohën e tij, më i dituri në shkencën e hadithit dhe transmetuesve të tij.

Imam Dhehebiu, rahimehull-llah, thotë: Në njohjen e hadithit dhe transmetuesve të tij është në gradën e Buhariut, rahimehull-llah, dhe Ebi Zur'asë, rahimehull-llah.

Dijetarët e Egjiptit kështu e përshkruanin Nesaiun: Ishte njeri i ibadetit të shumtë ditën dhe natën

Veprat e Imam Nesaiut:

Imam Nesaiu është autor i shumë librave:

- Es-Sunen (libri më i njohur)
- El Muxhteba përzgjedhje e haditheve të Es-Sunenit që e bëri nxënësi i tij Ibën Sunnij
- El Kuna
- Amelul jeumi ve lejle
- Kitabun fit-Tefsir
- Ed-Duafa

- Musned Ali, radijall-llahu anhu
- Hasais Ali, radijall-llahu anhu

Vdekja e tij:

Ditën e hënë me 3 Safer të vitit 303 H në Palestinë përfundoi jeta e Imam Nesaiut

All-llahu e mëshiroftë me mëshirën e tij të gjërë dhe ia mundësoftë të takohet me të Dërguarin e All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, sunnetin e të cilit aq mirë e shërbente. Amin

Talha Kurtishi

Referencë kryesore: "Sijer A'lam En-Nubela" të Imam Dhehebiut

15.07.2003

Ibën Sel-lam

(158-254 h.) Ai është Ebu Ubejd el-Kasim ibën Sel-lam el-Baghdadi, imami, muxhtehidi, oqeani i dijes, linguisti dhe juristi. Ai ka lindur në Herat, në vitin 158 pas Hixhretit e babai i tij ishte një skllav romak i disa njerëzve në Herat.

Ai mësoi nga një grup imamësh të besueshëm si: Sufjan ibën 'Ujejne, Isma'il ibën Ulejeje, Jezid ibën Harun, Jahja ibën Seid el Kattan, 'Abdurrahman ibën Mehdi, Hammad ibën Selami dhe të tjerë.

Nga ai kanë transmetuar imamë si: Imam Ed-Darimiu, Ebu Bekr ibën Ebi Dunja, 'Ali ibën 'Abdil'Aziz el-Beghau, Muhammed ibën Jahja el-Mirvezij dhe të tjerë.

Imam Is'hak ibën Rahavejh për të ka thënë: "All-llahu (subhanehu ve teala) e don të vërtetën. Ebu Ubejd është më i ditur dhe më i thelluar në të kuptuarit se unë. Ai gjithashtu ka thënë: "Ne jemi të varur prej Ebu 'Ubejd kurse Ebu 'Ubejdi nuk është i varur prej neve."

Imam Ahmed ibën Hanbel ka thënë: "Ebu 'Ubejdi është një mësues (ustadh) dhe për çdo ditë ai rritet në mirësi."

Kurse Jahja ibën Me'in është pyetur rreth tij dhe është përgjigjur se; njërëzit duhet të pyesin Ebu 'Ubejdin për Jahja ibën Me'inin.

Ebu Davudi ka thënë: "Ai është i besueshëm, është i sigurtë (thika, kategori vlerësimi tek dije-tarët e hadithit sh.r.)."

Hafidh edh-Dhehebiu ka thënë: "Kush shikon në librat e Ebu 'Ubejd, do të dallojë rangun e tij të lartë të të mësuarit dhe të diturisë. Ai ka qenë një Imam në Hadith, i ditur në Fikh si dhe në shumëllojshmërinë e mendimeve. Shtyllë në gjuhë, imam në kira'et, ka shkruar libra rreth këtyre. Unë kam gjetur librat e tij "Kitab el Emval" (libri mbi pronat) dhe "Kitab en Nasih vel Mensuh" (libri mbi deroguesen dhe të deroguarën).

Hatib el-Bagdadi ka thënë: "Ai zotëronte një aftësi shumë të lartë për të kuptuar, fe, sjellje të shkëlqyer, një Medhhebe të mirë (mendim) dhe libra të bukura, për të cilët kërkohet kudo. Dhe transmetuesit e tij janë të njohur dhe të besueshëm- ata e meritojnë të përmenden dhe janë të veçantë. Libri i tij rreth pronave ("Kitab el Emval" sh.r.) është nga librat më të mirë, të përpiluar në Fikh."

Nga fjalët e Ebu 'Ubejdit janë: "Pasuesi i sunnetit është si njeri i cili mban gacë në dorë, e në këto ditë ai është në sytë e mi më i dashur se njeriu i cili ngrit shpatën në rrugën e All-llahut subhanehu ve teala." (Kjo ishte në kohën e tij. E çfarë mund të thuhet për kohën tonë?)

Ai jetoi kohë të gjatë në Baghdad. Më pas u bë Kadi (gjykatës) në Tartus dhe në fund ai shkoi në Meke dhe jetoi atje, derisa vdiq në vitin 224 h.

Marrë nga: www.al-islam.de

Përktheu nga gjermanishtja: Ej-jub Ensari

25.07.2003

Ibën Maxhe

Imam Ibën Maxhe, rahimehull-llah(209-273), Kompiluesi i njërrës prej gjashtë librave bazë në lëminë e hadithit (Sunen Ibën Maxhe), Imami, Muhadithi dhe Hafidhi i njohur Ibën Maxhe El Kazvini ishte përfaqësues kryesor i shkollës së Kazvinit, shkollë e cila kryesisht mirrej me shken- cën e hadithit dhe sunnetit duke vepruar palodh- shëm në shërbim të saj. Në këtë tekst do të mundohemi që t'ju njoftojmë më tepër me jetën e këtij Imami All-llahu e mëshiroftë.

Emri i plotë i tij:

Quhet Ebu Abdil-lah, Muhammed ibën Jezid ibën Maxhe El Kazvinij Er-Reb'ij, Imami, Muhadi- thi dhe Hafidhi.

Në fillim të shekullit të tretë sipas kalendarit hi- xhrij, në kohën e artë të sunnetit, në vitin 209 h në qytetin Kazvin në krahinën e Esbahanit lindi Ibën Maxhe. Prej moshës fëmijërore filloi të kër- kon dituri dhe pasi që All-llahu, subhanehu ve te- ala, ia dashuroi sunnetin filloi udhëtimet në kër- kim të hadithit.

Udhëtimet e tij në kërkim të hadithit:

Për të shënuar hadithet e të Dërguarit, sal- lall-llahu alejhi ve sel-lem, udhëtoi në Irak (Bas- ra, Kufe dhe Bagdad) dhe Mekke. Vizitoi Shamin, Egjiptin dhe Rejjin me të njejtin qëllim.

Gjatë këtyre udhëtimeve u takua me shumë mësues nga të cilët përfitoi. Do t'i përmendim vetëm disa prej tyre:

Mësuesit e tij:

1. Ali ibën Muhammed Et-Tanafusij
2. Xhebbaretu ibën Mugal-lis
3. Suvejd ibën Se'id
4. Abdullah ibën Muavije El Xhumehij
5. Muhammed ibën Rumh
6. Muhammed ibën Abdil-lah ibnë Numejr
7. El Imam Ebu Bekr ibën Ebi Shejbe
8. El Imam Ebu Hajthame
9. El Imam Uthman ibën Ebi Shejbe dhe shumë tjerë

Nxënësit e Imam Ibën Maxhe:

Numri i nxënësve që përfituan prej tij është gjith- ashtu i madh. Në mesin e tyre më të njohur janë:

1. Ibrahim ibnë Dinar El Hemedhani
2. Ahmed ibën Ibrahim El Kazvini
3. Ebu Tajjib El Bagdadi
4. Ebul Hasen Ali ibën Ibrahim El Kazvini El

Kattan

5. Muhammed ibën 'Isa Es-Saffar
6. Ali ibën Se'id ibën Abdil-lah El Askerij
7. Xha'fer ibën Idris dhe tjerë

Disa nga fjalët e Imamëve për Imam Muslimin:

Ekziston konsensus i dijetarëve Islam për ven- din e lartë që e zë Imam Ibën Maxhe në mesin e dijetarëve. Veprimtaria e tij në lëminë e hadithit dhe fakti se libri i tij konsiderohet prej gjashtë librave bazë të hadithit, janë argument i mjaftue- shëm për vëndin e lartë që e ka ky Imam në his- torinë Islame.

Thotë Dhehebiu: Ibën Maxhe ishte Hafidh i ha- dithit i cili me besnikëri analizonte hadithët (transmetimet e tyre), me dituri të gjërë...

Thotë Ibën Haxheri: Libri i tij "Es-Sunen" është i mirë, ka përfshirë shumë hadithe në shumë kaptina...

Veprat e Imam Ibën Maxhes:

1. Es-Sunen i cili është botuar shumë herë dhe është komentuar nga shumë autorë siç janë: Alaud-din Mugultaj, Xhelalud-din Es-Sujuti, Ebul Hasen ibën Abdul Hadi Es-Sindi, El Busirij dhe Ez-Zubejdij.

2. Et-Tefsir
3. Et-Tarih

Vdekja e tij:

Më 22 Ramazan të vitit 273 H ndërroi jetë ky Imam i cili la gjurmët e veta në faqet e krenarisë Islame. All-llahu e mëshiroftë me mëshirën e tij të gjërë.

Talha Kurtishi
15.08.2003

Ibën Abdil Berr

Emri i plotë i tij dhe prejardhja e tij: Ai është Imami, El Al-lame, Hafidhi i Magribit, Shejhul Islam, Ebu Umer, Jusuf ibën Abdil-lah ibën Muham-med ibën Abdil Berr ibën Asim, En-Nimri, El En-delusi El Kurtubi. Është më prejardhje arabe prej fisit En-Nimr ibën Kasit

Lindja e tij: Sipas historianit Ibën Bashkval, Ibën Abdil Berri ka lindur ditën e premtë në kohë të namazit të xhumasë me 25 Rebi' El Ahir të vitit 368 H në qytetin e Kurtubës (Kordoba në Spanje) (Es-Sile 2/642). Për datën e lindjes së tij ekzistojnë edhe mendime tjera të cilat për dallim nga qendrimi i Ibën Bashkvalit nuk mbështeten në Isnad (zinxhir të transmetuesve). Për këtë shkak zgjedhëm këtë datë si më të saktë. All-llahu e di më së miri.

Fëmijëria e tij: Qyteti, që në atë kohë ishte pjesë e shtetit islam dhe në të cilin lindi Imam Ibën Abdil Berri ishte qendra e qytetimit Islam në Endeluzinë (Spanjen). Këto rrethana dhe fakti se lëvizja shkencore lulëzonte në atë kohë ndihmuan formimin e Ibën Abdil Berri si personalitet i fortë i cili prej moshës fëmijërore do të mirret me kërkim të diturisë. Këtë e ndihmoi edhe i ati i tij Abdullahi i cili ishte njëri prej dijetarëve të njohur.

Thotë Humejdi: Para fillimit të shekullit të ri ai vetëm se kishte përfutur prej shumë dijetarëve. (El Xhedhve fq.367)

Thotë Ebu Ali El Gassani: Në moshën e re filloi me kërkim të diturisë dhe përparoi shumë shpejt ... (Tedhkiretul Huffadh 3/130)

Udhëtimet e tij në kërkim të diturisë: Në kërkim të diturisë vizitoi shumë qytete në lindje të Endelusit edhe pse nuk pati fatin të udhëtoj në lindje (lindja e mesme) për shkak të mos sigurisë gjatë udhëtimit e cila ishte shkak që shumë prej dijetarëve të Endelusit të mos udhëtojnë në lindje. Në mesin e dijetarëve që nuk patën fatin të udhëtojnë në lindje është edhe Imam Ibën Hazmi.

Mësuesit e tij: Imam Ibën Abdil Berri pati fatin që të marrë dijen prej imamëve më të njohur të kohës së tij. Ai mësoi tek:

Ebu Umer Ahmed ibën Abdil-lahi njohur si Ibën El Baxhi (dijetar i fikhut dhe hadithit) ibën abdil berri për të thotë: Ishte Imam në kohën e tij

Ahmed ibën Abdil Melik El Eshbilij tek i cili e mësoi librin "El Mudevvene" autori i së cilës është Imam Maliku

Ebu Fadl Ahmed El Bez-zaz tek i cili i mësoi librat e Imam Taberit

Ahmed ibën Kasim El Mukri'

Halef ibën Kasim i njohur si Ibnë Dab-bag

Seid ibën Nasr Ebu Uthman

Ibën Faradij Abdullah ibën Muhammed ibën Jusuf Nxënësit: Prej nxënësve që morën dituri prej tij më të njohur janë:

Ebu Muhammed ibën Hazm Edh-Dhahiri

Ebu Abdil-lah El Humejdi

Ebu Ali El Xhejjani

Ebul Hasen el Meafiri

Disa nga fjalet e Imamëve për Imam Ibën Abdil Berr-it: Ekziston konsensus i dijetarëve Islam për vendin e lartë të Imam Ibën Abdil Berr-it në mesin e dijetarëve. Veprimtaria e tij në lëminë e fikhut, hadithit dhe fjalët e Imamëve flasin qartë për të dhe gradën e lartë të cilën e arriti.

Ebul Velid el Baxhi: Në Endelus nuk kishte njëri si Ebu Umer ibën Abdil Berri i cili dinte hadithe përmendsh më tepër se çdo njeri në Magrib... (Sijer 18/157)

Humejdi: Ebu Umeri, Fekihu, Hafidhi, dijetari i cili i njihte kiraetet (mënyrat e leximit të Kur'anit) ... Shkroi libra të dobishme që tregojnë se ishte prej të zgjedhurve (Xhedhvetul Muktebis fq.367)

Ebu Ali El Gassani: Vazhdimisht kërkonte dituri gjë që nxorri në shesh aftësitë dhe shkathtësitë e tij... ishte dijetar i hadithit, fikhut dhe njihte mirë gjenealogjinë dhe historinë... (Tedhkiretul Huffadh 3/1129-1130)

Ibën Bashkval: Ebu Umeri Imami i kohës së tij, i dalluari... (Es-Sile 2/640)

Ibën Tejmijje: Ebu Umeri ishte më i dituri në shkencën e hadithit. I dallonte transmetimet e vërteta prej të pavërtetave... (Der'u Tearud 7/157)

Edh-Dhehebi: Ishte Imam i devotshëm, det i diturisë, pasues i sunnetit...kush i lexon librat e tij do të bindet në diturinë e gjërë, aftësinë për të kuptuar dhe mençurinë e madhe. (Sijer 18/157)

Veprat e Imam Ibën Abdil Berr-it: Historianët kanë përmendur 40 tituj që i atribuohen Imam Ibën Abdil Berr-it. Prej tyre të botuara janë:

Et Tekassi lima fi Muvetta min hadithi Resulil-lahi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, (në lëminë e hadithit)

Ez-Zijadat (në lëminë e hadithit)

Et-Temhid (në lëminë e fikhut) libër voluminoz

El Istidhkar (në lëminë e fikhut) libër voluminoz

El Ishraf (në lëminë e feraidit)

El Istiab fi ma'rifetil As-hab (në lëminë e historisë, gjegjësisht biografite e sahabëve)

libër voluminoz

El Intika (në lëminë e historisë)

El Inbah ala kabaili er-Ruvah (biografi)

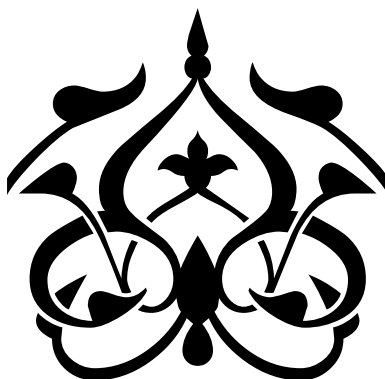
Ed-Durer fi ihtisari el Megazi ves-Sijer (në lëminë e historisë)

Behxhetul mexhalis (në lëminë e etikës dhe moralit)

Xhamiu bejanil Ilmi ve fadlihi (në lëminë e etikës dhe moralit)

Vdekja e Imam Ibën Abdil Berr-it: Në muajin Rebi' El Ahir të vitit 463H përfundoi jeta e tij në këtë botë. All-llahu e mëshiroftë më mëshirën e tij të gjërë. Amin.

Talha Kurtishi,
22.08.2003

“Pyet ata që dinë”

Ne kemi folur mbi këtë çështje kohë më parë dhe kemi thënë që Allahu i Urtë i ka ndarë komunitetin musliman në dy tipe të njerëzve: Ehludh-Dhikër dhe ata që varen nga Ehludh-Dhikër. Siç Allahu i ka thënë njerëzve të zakonshëm: "Atëherë pyetni ata që dinë (Ehlul edh-Dhikër) nëse ju nuk dini". [Sure 21:7 dhe 16:43]

Ehludh-Dhikër janë siç ne të gjithë e dimë Ehlul Kur'an dhe Ehlul Hadith ata të cilët dinë ta njohin hadithin autentik nga ai joautentik, të përgjithshmin (am) nga ai specifik (hass), abrogativin (nasih) nga e abroguara (mensuh) dhe të tilla principe të fikhut dhe hadithit.

Pra nuk është e lejuar për një musliman të fllojë të jap fetva mbi bazat e disa haditheve thjesht sepse ai ka lexuar ato në një libër megjithëse ai nuk e di nëse është sahih sipas kriterit të dijetarëve të hadithit. Në anën tjetër ai e di që nuk është mjaft aq i ditur në dije islame dhe nuk ka ndonjë kompetencë në gjuhën arabe për të shpjeguar kuptimin dhe idenë prapa Kur'anit dhe Sunnetit. Si rezultat çdokush që nuk ka vendosur të ndërmarrë të mësojë dijen islame dhe këmbëngul në të për shumë vite derisa njerëzit e dijes dëshmojnë që ai mund të udhëzojë dhe ti drejtojë njerëzit nga e mira, nuk është e lejuar për atë të falenderojë që ai është një alim, thjesht sepse ai ka lexuar disa hadithe dhe ka

memorizuar disa ajete. Ne shpesh dëgjojmë nga ata të cilët nuk mund të lexojnë Kur'an e as hadithet e Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

Kjo është ajo pse unë i këshilloj kërkuesit e dijes për të studiuar dy themele:

- a) Principet e fikhut
- b) Principet e hadithit

Unë e kam përmendur përpara se nuk është e lehtë për dikend për të nxjerrë qëllimin e Ligdhënsit nga ndonjë tekst përderisa ai konsultohet aq sa të mundet me të gjitha tekstet e Kur'anit dhe Sunnetit. Unë do të jap një shembull të qartë. Allahu thotë: "Të ndaluara për ju janë mishi i ngordhur, gjaku..." [Sure 5:4] Nëse një fillestar i cili studion Kur'anin dhe nuk ka dituri rreth hadithit dhe pyetet për peshkun e ngordhur ai menjëherë do të sjellë këtë ajet si argument për ta ndaluar qartë atë përderisa mishi i vdekur është i ndaluar. Por nëse ai do të shikojë hadithin ai do të mësojë që Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, përjashtoi dy tipet e kafshëve peshqit dhe karkalecat nga ky ndalim, vetëm kështu ai mund të gjykojë në mënyrë të drejtë. Shkurt; studenti duhet të mësojë këto dy themele të degëve të dijes për ta ndihmuar veten për të kuptuar Kur'anin dhe Sunnetin sa më korrektësisht.

Muhammed Nasirud-din Albani

Përktheu: (Ammar) Ardit Kraja

04.07.2003

Pyetje dhe përgjigje

Numri: 1154

Data: 04.09.2003

Pyetja: E kanë pyetur Shejhul-Islam, Ibën Tejmijje për transmetimet që flasin për vlerën e agjërimit në tre muajt, çka thua për itikafin dhe heshtjen në këto muaj, a është prej veprave të mira ose jo?

Përgjigja:

Sa i përket veçimit të Rexhebit dhe Shabanit, që të dyja me agjërim ose itikaf, nuk ka argument nga Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, as nga sahabet e tij, e as nga ndonjëri prej imamëve të muslimanëve. Madje është vërtetuar në hadithe të vërteta se Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka agjëruar deri në muajin Shaban, e më së shumti ka agjëruar në muajin Shaban, për shkak të muajit Ramadan, kurse agjërimi i muajit Rexheb në veçanti, të gjitha hadithet që flasin për këtë temë janë të dobëta, madje të trilluara, nuk mbështeten në to dijetarët, sepse nuk janë as prej haditheve të dobëta të cilat mund të vlejnjë në vepra të vlefshme, pasi që të gjitha janë të trilluara dhe të rrejshme. Hadithi më i mirë që transmetohet rreth këtij muajit është se Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, kur hynte muaji Rexheb thoshte: "All-llahu ynë na beko ne në muajin Rexheb dhe Shaban, e na mundëso të arrijmë muajin Ramadan".

(Shejh Muhamed El-Hut Bejruti në librin e tij "Esna-Metalib", fq. 111 thotë: "Për muajin Rexheb nuk ka asnjë hadith të vërtetë, siç ka treguar Ibën Rexhebi. Mirëpo Axhluni në librin e tij "Keshful-Hafa", 2/ 580, thotë: "Them: ato janë hadithe daife (të dobëta) e jo meudua (të trilluara), siç ka treguar Ibën Haxheri në "Tebjinul-Ahxebi fima jetealeku bi Rexhebi" sh.p.)

Transmeton Ibën Maxheja nga Ibën Abbasi, radijall-llahu anhu, se ka ndaluar nga agjërimi i muajit Rexheb, mirëpo ky hadith nuk është edhe aq i fuqishëm, mirëpo është hadith i vërtetë se Omeri, radijall-llahu anhu, u ka rënë njerëzve në duar, që të vëndojnë duart në ushqim gjatë muajit Rexheb, e thoshte: "Mos ia ngajni Ramadanit".

Ebu Bekri hyri në shtëpinë e tij dhe pa se familja e tij kishin blerë enë për ujë, dhe bëhe-shin gati për agjërim, e u tha: çka është kjo? Thanë: muaji Rexheb. U tha: a dëshironi që tia përgjani Ramadanit? E i theu ato enë.

Nëse disa ditë ha e disa agjëron, kjo nuk është e urretur, sepse transmeton Imam Ahmedi në Musnedin e tij se Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka urdhëruar që të agjërohen muajt e shenjtë, edhe ate katër muajt, Dhul-Kaden, Dhul-Hixhen, Muharemin dhe Rexhebin. Domethënë agjërimi i katër muajve e jo vetëm i muajit Rexheb.

Kurse veçimi i tij me itikaf, nuk di se ka ndonjë urdhër, por ai që agjëron agjërim legjitim dhe dëshiron të bëjë itikaf, kjo atij, pa dyshim, i lejohet. E nëse ban itikaf pa agjërim, për këtë çështje ka dy mendime të njohura, dhe që të dyja transmetohen nga Imam Ahmedi; njëri se ska itikaf pa agjërim, siç është mendimi i Ebu Hanifes dhe Malikut, dhe i dyti: itikafi është valid edhe pa agjërim, siç është medhhebi i Imam Shafiut.

Sa i përket heshtjes gjatë agjërimit ose gjatë itikafit, ose në raste tjera, kjo është bidat i urretur dhe në këtë janë pajtuar dijetarët. Mirëpo a është haram ose mekruh, rreth kësaj ka dy mendime.

Imam Buhariu në sahihun e tij tregon se Ebu Bekri, radijall-llahu anhu, ghyri te një grua nga fisi Ahmes, të cilën e gjeti duke heshtur, nuk flitke, e i tha: kjo nuk lejohet, kjo është vepër e injorancës.

Imam Buhariu në sahihun e tij tregon se Ibën Abbasi, radijall-llahu anhu, tregon se Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka parë një njeri duke qëndruar në dielli, e tha: kush është ky?

Thënë: Ebu Israili, është zotuar të qëndrojë në diell e mo stë hynë nën hije, të mos flet dhe të agjërojë. Atëherë tha: urdhëronë që të ulet, të hy nën hije, të flet dhe të plotëson agjërimin”.

Pra, edhe pse ishte zotuar, Pejgamberi, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, e urdhëroi të flet, ashtu sikurse e urdhëroi të ulet, edhe pse ishte zotuar që të qëndrojë në këmbë, dhe edhe pse ishte zotuar të qëndrojë në diell, e urdhëroi të hynë nën hije, kurse e urdhëroi që vetëm të vazhdon me agjërimin. Ky hadith është i qartë se këto vepra nuk janë afrime (adhurime), me të cilat urdhërohet zotuesi, edhe pse Pejgamberi, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, në një hadith të vërtetë ka thënë: “Kush zotohet që ta respektojë All-llahun, le ta respektojë, e kush zotohet që të bëjë mëkat ndaj Zotit, mos t’i bëjë mëkat”.

Pra, zotuesi nuk urdhërohet që ti veprojë këto vepra, për të cilat është zotuar, e ai që i vepron si adhurime, duke i konsideruar pjesë e fesë dhe rrugë që e shpjen te All-llahu, është i devijuar, injorantë dhe kundërshtar i urdhërit të All-llahut dhe Pejgamberit. Është e ditur se ai që e bënë këtë, ai që zotohet të bëjë itikaf, etj, këtë e bënë në shenjë të fetarizmit dhe ska dyshim se veprimi i tyre në shenjë fetarizmi është i ndaluar, sepse disa veprime që nuk janë adhurime, i konsideron si adhurime dhe i afrohet All-llahut me disa veprime që All-llahu nuk i do, e kjo është haram. Mirëpo ai që këto i ban para se ti vjen dituria, mund të jetë i arsyetuar për shkak mosdijes, nëse nuk është argumentuar para tij kjo vepër, e nëse i ka arritur dija, atëherë duhet të pendohet.

Përmbledhje e kësaj çështjeje është hadithi i Pejgamberit, sal-lallahu alejhi ve sel-lem: “Kush beson në All-llahun dhe ditën e ahiretë le to thotë fjalë të mira ose le të hesht”.

Thënia e mirë, e cila është obligim ose e pëlqyeshëm është më i mirë se heshtja, e ajo që nuk është vaxhib ose mustehab, heshtja është më mirë se folja. Andaj disa nga selefi i kanë thënë shokëve të tyre: heshtja nga e keqeja është më e mirë se folja e sajë, kurse tjetri tha: folja në të mirë është më mirë se heshtja në te.

All-llahu, subhanehu ve teala, ka thënë: “O ju që keni besuar, kur bisedoni mes vete fshehurazi, mos bisedoni për çka është mëkat, armiqësi dhe kundërshti ndaj pejgamberit, por bisedoni për punë të ndershme e të matura dhe kini frikën All-llahut, te i cili do të tuboheni!” (El-Muxhadele: 9).

All-llahu, subhanehu ve teala, thotë: “Në shumë biseda të tyre të fshehta nuk ka kurrfarë dobie, përveç (bisedës) kush këshillon për lëmoshë, për ndonjë të mirë ose pajtim mes njerëzve. E kush i bën këto duke pasur për qëllim vetëm kënaqësinë e All-llahut, Ne do ti japim më vonë (në botën tjetër) shpërblim të madh”. (En-Nisa: 114).

Kurse në sunene tregohet se Pejgamberi, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, ka thënë: “Secila fjalë e birit të Ademit është kundër tij, përveç atij që urdhëron në të mirë, ose ndalon prej të këqijave, ose e përmend All-llahun”.

Hadithet që flasin për vlerën e heshtjes janë të shumta poashtu janë të shumta edhe ato hadithe që flasin për vlerën e të folurit në të mirë. Heshtja për ato gjëra që duhet të thuhet është haram, pa marur parasysh e konsideron si fe ose jo, siç është urdhërimi në të mirë dhe ndalimi prej të këqijave. Njeriu duhet të do, atë që e do All-llahu dhe Pejgamberi i Tij, e të urrejë atë që e urren All-llahu dhe Pejgamberi i Tij, të lejojë atë që lejon All-llahu dhe Pejgamberi i Tij dhe të ndalojë atë që ka ndaluar All-llahu dhe Pejgamberi i Tij.

Shejhul-Islam Ibën Tejmijje

Marrë nga: fetawa.net

Përktheu: Bekir Halimi

Numri: 1153**Data:** 04.09.2003

Pyetja: A është e vërtetë se në xhennet ka një lum që quhet Rexheb, nuk pi ujë nga ky lum askush përveç atij që ka agjëruar në muajin Rexheb?

Përgjigjja:

Kjo nuk është e saktë, madje dijetarët kanë thënë: është e urrejtur të veçohet muaji Rexheb me agjërim. Hafidh ibn Haxheri tregon se hadithet që flasin për muajin Rexheb, ato hadithe që flasin për agjërimin në këtë muaj, janë të dobëta dhe skanë bazë. Por ajo që është e ditur nga Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, thënia e tij: "All-llahu ynë na beko Rexhebin dhe Shabanin, e na mundëso të arrijmë Ramadanin". (Shejh Muhamed El-Hut Bejruti në librin e tij "Esna-Metalib", fq. 111 thotë: "Për muajin Rexheb nuk ka asnjë hadith të vërtetë, siç ka treguar Ibn Rexhebi. Mirëpo Axhluni në librin e tij "Keshful-Hafa", 2/ 580, thotë: "Them: ato janë

hadithe daife (të dobëta) e jo meudua (të trilluara), siç ka treguar Ibn Haxheri në "Tebjinul-Ahxebi fima jetealeku bi Rexhebi" sh.r.)

Pra, veçimi i muajit Rexheb me agjërim, për këtë nuk ka fakte të shëndosha dhe nuk aludon në këtë veprim asnjë argument. Edhe pse ka disa lajme, mirëpo të pabaza, ashtu sikurse thuhet edhe për Isranë dhe Miraxhin, se ajo paska ndodhur ditën e 27 të muajit Rexheb, edhe kjo nuk është e saktë. Poashtu ajo që flitet se xhumaja e parë e Rexhebit ka namaz të caktuar (namazi regaib), të gjitha këto gjëra skanë mbështetje të fuqishme. All-llahu e di më së miri.

Abdull-llah ibn Muhamed ibn HumejdiMarrë nga: www.fetawa.net**Numri: 1152****Data:** 04.09.2003

Pyetja: Disa njerëz e veçojnë muajin Rexheb me disa adhurime, siç është namazi Regaib, ngjallja e natës së 27 të këtij muajit, etj. A kanë bazë këto veprime në fe? All-llahu ju shpërbleftë.

Përgjigjja:

Veçimi i muajit Rexheb me namaz regaib, ose festimin e natës së 27, duke menduar se në këtë natë ka ndodhur israja dhe miraxhi, krejt këto janë bidate që nuk vlejné dhe nuk kanë bazë në sherijat. Këtë e kanë treguar dijetarët e mëdhenjë, kurse ne kemi shkruar disa herë dhe ua kemi bërë të qartë njerëzve se namazi regaib është bidat (adhurim i shpikur), domethënë namazin që e falin disa njerëz në natën e parë të muajit Rexheb. Po e njejta vlen edhe për festimin e 27 natë, duke u nisur nga besimi se në këtë natë ka ndodhur israja dhe miraxhi. E tërë kjo është bidat dhe nuk ka bazë në sherijat. Nuk e dime se kur ka ndodhur israja dhe miraxhi në mënyrë të saktë, po edhe po ta dinim

nuk do të lejoheshte festimi i asaj dite, sepse Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, nuk e ka festuar, poashtu edhe hulefatë e drejtë, e sahabet e tjerë. Po të ishte kjo sunnet, do ta bënë ata para nesh.

E tërë mirësia është në pasimin e tyre dhe ecjen rrugës së tyre, ashtu siç thotë All-llahu, subhanehu ve teala: "All-llahu është i kënaqur me të hershmit e parë prej muhaxhirëve (migruesve) dhe prej ensarëve (vendasve-ndihmëtarë) dhe prej atyre që i pasuan ata me punë të mira, e edhe ata janë të kënaqur ndaj Tij. Atyre u ka përgatitur xhennete, në të cilët rrjedhin lumenj, ku do të jenë përjetë të pasosur. E ky është fitim i madh". (Et-Teube: 100).

Kurse Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, në një hadith të vërtetë ka thënë: “Kush shpik në çeshtjen tonë gjëra që nuk janë të saja, ato janë të refuzuara”. (mufekun alejhi).

Poashtu thotë: “Kush ban ndonjë vepër, jashtë çeshtjes sonë, ajo është e refuzuar”. (Muslimi).

Poashtu Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, në hutbet e tija thoshte: “Fjala më e mirë është Fjala e All-llahut, kurse udhëzimi më i mirë është udhëzimi i Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, gjërat më të këqija janë ato të shpikurat, çdo shpikje është bidat e çdo bidat shpjen në devijim”. (Muslimi).

Të gjithë muslimanët obligohen që të pasojnë sunnetin dhe të përqendrojnë në këtë fe, të porosisin në te dhe të tërheqin vërjetjen nga bidatet, duke zbatuar porosin e All-llahut, subhanehu ve teal: “...Ndihmohuni mes vete me të mira dhe në të mbara, ...”. (El-Maide: 2).

Dhe porosia tjetër e All-llahut: “Pasha kohën! Nuk ka dyshim se njeriu është në një humbje të sigurt. Me përjashtim të atyre që besuan, që bënë vepra të mira, që porositën njëri-tjetrin t'i përmbahen të vërtetës dhe që këshilluan njëri-tjetrin të jenë të durueshëm”. (El-Asr).

Kurse Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka thënë: “Feja është këshillë. I thamë: për ke, o i Dërguar i All-llahut? Tha: për All-llahun, Librin e tij, Pejgamberin e Tij, imamët e muslimanëve dhe mbarë muslimanëve”. (Muslimi).

Sa i përket umres në muajin Rexheb, nuk ka ndonjë problem fetar, sepse tregon Buhariu dhe Muslimi në sahihet e tyre nga Ibn Omeri [radijall-llahu anhu] se Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka kryer umren në muajin Rexheb, po edhe selefi kshu kanë vepruar, siç tregon Ibn Rexhebi në librin e tij “Letaiful-Mearif”. All-llahu na dhashtë sukses.

Ibn Bazi

Publikimi i parë i kësaj fetvaje në revistën: “Ed-Davetu”, nr. 1566, Xhemadul-Ahire, 1417

Numri: 1151

Data: 04.09.2003

Pyetja: Muaji Rexheb, a ka veçori më të mëdha se muajt tjerë?

Përgjigjia:

Muaji Rexheb është njëri prej katër muajve të shenjtë. kurse muajt e shenjtë janë: Dhul-Kade, Dhul-Hixhe, Muharemi dhe Rexhebi, ashtu sikurse ka thënë All-llahu, subhanehu ve teal: “Te All-llahu numri i muajve është dymbëdhjetë (sipas hënës), ashtu si është në librin e All-llahut prej ditës kur krijoi qiejt dhe tokën. Prej tyre katër janë të shenjtë. Kjo është fe e drejtë. Pra, mos e ngarkoni (me mëkat) veten tuaj në ata (katër muaj). Luftoni të gjithë idhujtarët pa dallim, siç ju luftojnë ata juve pa dallim, e dijeni se All-llahu është me ata që ruhen (të këqijave)”. (Et-Teube: 36).

Kanë ardhur salavate dhe lutje të veçanta për këtë muaj, mirëpo të gjitha me varg të dobët transmetuesish, të cilat nuk arrijnë që të bëhen fakte, as që me to mundet të konfirmohet ndonjë

sunnet. Andaj njeriut nuk i lejohet të thotë: ky është muaji Muharem, e unë do të shtoj adhurimet e mia, do të shtoj dhikrin, do të shtoj agjërimin, etj.

Pse nuk lejohet?

Sepse Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, e ka arritur këtë muaj. A nuk është kështu? Mirëpo, a ka shtuar ndonjë adhurim në këtë muaj? Jo. Nëse ai nuk ka shtuar në këtë muaj adhurime, atëherë nuk është e drejtë e ynja që të themi: është muaji Muahrem, e të shtoj në te adhurime që si kam bërë në muajt tjerë. Sepse në duhet të jemi pasues, e jo shpikës.

Poqëse një njeri, pason në adhurimet e veta shijen e tij, ose mendimin e tij, do të mbetet pa fe, sepse pason epshin e tij. Kurse All-llahu, subhanehu ve teal, thotë: “...e kush është më i humbur se ai që duke mos pasur fakt prej All-llahut, ndjek

epshin e vet? S'ka dyshim se All-llahu nuk udhëzon popullin zullumqar". (El-Kasas: 50).

Pra, nuk na lejohet ta veçojmë muajin Rexheb përveç se me ato gjëra që e ka veçuar All-llahu dhe Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem. Është muaj i shenjtë, potencohet largimi nga haramet në këto muaj, nuk lejohet lufta kundër mosbesimtarëve, sepse është muaj ishenjtë, kurse në muajt e shenjtë nuk luftohet, në përjashtim të rasteve kur ata na sulmojnë, ose është luftë që gjatë disa muaj dhe kaplon edhe muajt e shenjtë.

Ne tani gjindemi në mesin e muajit Rexheb, jemi nisur për në muajin Shaban. Vallë, muaji shaban, ka ndonjë veçori e dallohet prej muajve tjerë?

Përgjigjeja është: po. Po ky muaj dallon prej muajve tjerë vetëm me agjërim. Sepse Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, agjëronte më shumë në këtë muaj, ose e agjëronte tërë këtë muaj, përveç një pakice të saj, e kalonte pa agjërim. Shtimi i agjëritimit në muajin Shaban është prej sunnetit, kurse në Rexheb, jo.

Muhamed ibn Salih El-Uthejmin
"Takimi mujor i hapur", nr. 40.

Numri: 1150

Data: 04.09.2003

Pyetja: A është e vërtetë se muaji Rexheb dallohet me ndonjë adhurim të caktuar ose të veçantë? Ju lutemi të na përgjigjeni, sepse na është përzier kjo gjë, dhe a është obligative në këtë muaj vizita e xhamisë së Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem?

Përgjigja:

Muaji Rexheb sikurse edhe muajt tjerë, nuk veçohet me ndonjë adhurim tjetër që dallon nga muajt tjerë, sepse nuk ka argumente nga Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, për veçimin e këtij muajit me ndonjë namaz, agjërim, umre, ose kurban të veçantë. Kurse këto gjëra janë bërë në injorancë, kurse islami i ka anuluar tërë këto veprime.

Pra, muaji i Rexhebit është sikurse edhe muajt tjerë, nuk ka ndonjë hadith që flet në veçanti për ndonjë adhurim të veçantë në këtë muaj, andaj ai që shpik në këtë muaj ndonjë adhurim dhe e veçon këtë muaj me ndonjë adhurim, ai është bidatçi, sepse ka shpikur në fe, gjëra që sjanë të

saja. Kurse adhurimet duhet të mbështeten në fakte, nuk mund të veprojmë ndonjë adhurim nëse nuk kemi për te argument nga Kur'ani dhe sunneti i Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem. Kurse për muajin Rexheb nuk ka ardhur asnjë argument në të cilin mundemi të mbështemi. Të gjitha argumentet që i sjellin, nuk janë të fuqishme, madje sahabet, radijall-llahu anhum, i ndalonin këto vepra dhe ua tërheqnin vërejtjen njerëzve prej agjëritimit në këtë muaj në veçanti.

Kurse njeriu që zakonisht falë ndonjë namaz të caktuar. Ose agjëron ndonjë agjërim të caktuar, për këtë njeri nuk ka pengesë nëse vazhdon në këto adhurime.

Dr. Salih Feuzan el-Feuzan

Marrë nga: "El-Munteka min Fetava Shejh Salih El-Feuzan", 1/ 222- 223).

Libri - Katërdhjetë hadithe mbi moralin

1. Morali i lartë

Transmeton Abdullah ibën Amër ibën Asi, radijall-llahu anhu, i cili thotë: “Nuk ka qenë Pejgamberi, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, i pamoralshëm e as i degjeneruar. Ai çdo herë thoshte: “Më të mirët prej jush janë ata që kanë moral më të lartë” (Muttefekun alejhi)

Allahu, subhanehu ve teala, thotë: “ata të cilët e përmbanë zemërimin dhe ata të cilët e falin njëri tjetrin, vërtet Allahu i do shumë mirëpunuesit” (Ali Imran – 134)

Kurtubiu thotë: Morali është tufë cilësishë te njeriu që përcaktojnë sjelljen dhe veprimtarinë e tij ndaj të tjerëve. Ato mund të jenë cilësi të mira apo të këqia. Cilësi të mira sipas kuptimit të përgjithshëm janë: të ndiesh obligim në vete për të tjerët, kurse kuptimi i shtjelluar: falja e gabimit, butësia, bujaria, durimi, mëshira, përdëllimi, ndihmesa, dashuria e ndërsjellët, zemërbutesia e tjerë. Cilësi të këqia janë e kundërta e asaj që u përmend më lartë. (Fethul Bari – 1/456)

Transmetohet nga Abdullah ibën Mubareku, rahimehull-llah, i cili e ka përshkruar moralin e lartë me fjalët: të jesh fytyrëçelur, të bësh punë të mira dhe të pengosh të keqen. (Tirmidhi 4/363)

Morali i lartë zë vend të rrëndësishëm në Islam. Një prej synimeve kryesore te fesë islame është plotësimi i vlerave morale “Jam dërguar që t’i përkryej vlerat morale” (Ibën Ebi Dunja dhe Hakimi i cili thotë se hadithi është sahih). Për këtë shkak Allahu, subhanehu ve teala, e bëri moralin e lartë:

- masë për mirësinë siç thotë Pejgamberi, sal-lallahu alejhi ve sel-lem: “Më të mirët prej jush janë ata që kanë moral më të lartë” (Muttefekun alejhi),

- plotësim të besimit: “Besim më të plotë kanë ata që kanë moral më të lartë.” (Tirmidhi – hadithi është hasen sahih)

- vepër më të rrëndë në peshore ditën e Kijametit “Nuk ka diç më të rrëndë në peshore Ditën e Kijametit se morali i lartë” ((Tirmidhi – hadithi është hasen sahih)

- “Pronari i moralit të lartë arrinë gradën e atij që falet dhe agjëron” (Tirmidhi – hadithi është garib me këtë sened)

- morali i lartë është prej shkaqeve më të shumta për të hyrë në Xhennet. Është pyetur Muhamedi, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, për veprën e cila më së tepërmi e fut njeriun në Xhennet, ka thënë “devotshmëria dhe morali i lartë” ((Tirmidhi – hadithi është hasen sahih)

Mbi gjithë tërë këtë, me moral të lartë arrihet dashuria ndaj Pejgamberit a.s., afërsia ndaj tij Ditën e Kijametit – e ky është synim madhështor “Më i dashuri tek unë dhe më afër meje Ditën e Kijametit është ai që ka moral më të lartë, kurse më i urretur tek unë dhe më larg meje Ditën e Kijametit janë llafazanët, mburracakët që me gojën plotë flasin fjalë që nuk i kuptojnë njerëzit dhe dëshalavdët kryelartë” ((Tirmidhi – hadithi është hasen garib)

Dije se nuk ka vrytë e as vepër të mirë që nuk ia ka përshkruar Allahu, subhanehu ve teala, fesë. (Mekarimul ahlak fq.9)

Transmeton Ibën Ebi Dunja nga Humejd ibën Hilali i cili thotë: “udhëtova për ne Kufe dhe atje vizitova Rebi” ibën Hajthemini i cili më tha: o vëllai im! Të porosis që t’i përvetësosh cilësitë e larta morale. Vepro në bazë të tyre, bëhu shoqëruar e pandarë i tyre dhe dije se Ai që i ka krijuar vlerat morale nuk ka urdhëruar në to gjersa i ka dashur ato vlera dhe i ka bërë të dashura tek ata që i posedojnë.” (Mekarimul ahlak 11-12)

Seid ibën Asi thotë: o biri im, po të kishin qenë vlerat morale të lehta do t’ju kishin parapri të pamoralshmit, mirëpo ato janë të vështira, nuk bën durim në to përpos atij që e di vlerën e tyre dhe shpreson shpërblimin e tyre. (Mekarimul ahlak fq. 12)

Fudajl ibën Ijadi thotë: nëse shoqëroheshe me ndokënd atëherë zgjedhe atë që ka moral të lartë sepse ai nuk të shpien përveç se në mirësi, ai jeton i lumtur. Të më shoqërojë një mëkatar i moralshëm është më e dashur për mua se sa të më shoqëroj një i dhënur pas adhurimit e që ka moral të ulët sepse mëkatarin nëse ka moral të mirë jeton me logjikën e tij, është i lehtë për njerëzit dhe i dashur për ta, kurse adhuruesi nëse ka moral të ulët është i vështirë për njerëzit dhe i urretur tek ata. (Reudatul ukala fq. 64)

Esmeiu një rrast tha: gjyshi im Alij ibën Esmeijj në prag të vdekjes i mbloodhi bijtë e tij dhe u tha: o bijtë e mij, silluni me njerëzit ashtu që nëse ndaheni prej tyre t’ju gjakojnë me gjithë zemër e nëse vdisni të qajnë për ju.” (Mekarimul ahlak fq. 1)

Ibën Kirijju thotë: bëhuni të edukuar se nëse jeni mbretër fitoni lumturi, nëse jeni mesatarë bëheni të famshëm e nëse jeni të varfur pasuroheni. (Edebul mexhalise fq.105)

Gjëja më e mirë që ia lë prindit trashëgim fëmiut është sjellja e mirë. Rrëndësinë e kësaj e kuptojmë në tregimin e Hidrit me Musain, alejhis-selam. Ata kur arritën në një qytet, e kërkuan prej banorëve të tij për të ngrënë, por ata nuk pranuan që t’i mirëpresin. Pastaj ata të dy gjetën aty një murë që ishte gati duke u rrëzuar, ndërsa Hidri e rindërtoi atë. Musai, alejhis-selam, i thotë Hidrit: po të kishe dashur do t’ju kishe marrë pagesë për të! Hidri më pas i sqaroi Musait, alejhis-selam, se muri ishte pronë e dy bonjakëve babai i të cilëve kishte qenë njeri i mirë dhe ai e ngriti murin për hirë të babait të tyre. Allahu, subhanehu ve teala, thotë: “Përsa i përket murit ai ishte i dy djelmohave jetim të atij qyteti e nën të ata kishin një thesar (ari) dhe babai i tyre ka qenë njeri i mirë, e Zoti yt dëshiroi që ata dy (jetim) të arrijnë pjekurinë e vet dhe ta nxjerrin ata vet thesarin e tyre. Kjo ishte mëshirë e Zotit tënd (ndaj tyre). (Kehf – 82)

Disa njerëz të urtë kanë thënë: trashëgimi më i mirë që ia lënë baballarët fëmijëve të tyre është sjellja e mirë, edukata e dobishme dhe vëllezërit e drejtë. (Edebul mexhalise fq.106)

Lus Allahun, subhanehu ve teala, që të na udhëzojë neve dhe juve drejt moralit të lartë, në fjalë dhe vepra, të na mundësojë përfundim të mirë në këtë botë, vërtet bujaria e Tij është e pakufishme.

Ahmed Muadh Hakkij